

Джеймс Редфилд

Селестинското пророчество

Бележка на автора

От половин век насам в света си пробива път едно ново съзнание, ново виждане, което не може да се определи по друг начин, освен като трансцендентно, духовно. Щом вече сте се насочили към тази книга, то значи, че долавяте интуитивно извършващите се процеси. Това ново съзнание започва да се формира, когато отворим сетивата си за вътрешните сили, които движат живота напред. Първоначално започваме да забелязваме онези случайни събития, които идват сякаш тъкмо навреме, за да ни свържат с определени хора и да преобърнат живота ни, да го тласнат в нова и важна посока. Ние вече предусещаме висшия духовен смисъл, който се крие зад тези мистични случайности в много по-голяма степен, отколкото хората в предишни времена. Вече виждаме смисъла на живота в личностното израстване, което е строго индивидуално и носи на човека дълбоко удовлетворение – в онова вътрешно разгръщане, което досега не е намерило своето обяснение нито в науката, нито във философията, нито в религията. Вече знаем и друго: че когато започнем да разбираме защо нещо ни се случва, да разгадаваме знаците, които крият събитията за нас и да не пречим на тяхното проявление в живота ни, човешкото общество ще направи качествен скок към един съвършено нов начин на живот – който ще бъде в духа на най-добрите традиции и ще създаде културата, към която човечеството винаги се е стремilo. Историята, която разказвам, има за цел едно подобно познание. Ако тя ви докосне, ако ви помогне да си изясните нещо, което вече смътно сте долавяли в живота, предайте познанието, което сте получили на друг – тъй като по моему новото духовно съзнание получава своето разпространение точно по този начин – не чрез модни увлечения, а индивидуално, по пътя на позитивно психологически взаимодействия между хората. Трябва само за миг да се освободим от своите съмнения и обърканост... и като по чудо този свят ще стане наш.

* * *

Когато пристигнах пред ресторанта, паркирах колата и се облегнах на седалката, за да помисля. Знаех, че Чарлин е вече вътре и ме очаква да поговорим. Какво ли имаше да ми каже? Шест години не бяхме се виждали. И защо ли се появяваше тъкмо сега, когато бях решил за около седмица да се уединя?

Слязох от колата и се отправих към ресторанта. Зад мен на запад потъваха последните лъчи на слънцето и хвърляха златисти отблясъци по влажния паваж на паркинга. Едва преди час премина кратка буря, която всичко заля и сега лятната вечер бе прохладна и свежа, почни нереална в гаснещата светлина. Полумесецът вече се бе открои на небето.

Вървах, спокоден от някогашните си спомени за Чарлин. Дали бе все така красива, пламенна? Как ли се бе променила с времето? И какъв ли ще да е този ръкопис, за който спомена – този древен документ, открит в Южна Америка, за който така да няма търпение да ми разкаже?

– Самолетът ми има двучасов престой – обади ми по телефона тя. – Искаш ли да идем някъде на обяд? Този ръкопис ще те заинтересува – и ти имаш малко склонност към подобен род мистика.

Подобен род мистика? Какво ли имаше предвид!

Ресторантът беше претъпкан. Имаше двойки, които чакаха някоя маса да се освободи. Открих разпоредителката и тя ми каза, че Чарлин вече се е настанила. Поведе ме към един подиум над централната част на ресторанта. Когато изкачих стъпалата, видях група хора, стъпнени край една от масите. В навалищата имаше и двама полицаи. Те най-внезапно се обърнаха и се втурнаха покрай мене надолу по стъпалата. Когато и останалите от тълпата се разпръснаха, видях, че в центъра на това всеобщо внимание бе една жена на масата... Чарлин!

Бързо се отправих към нея.

– Какво става, Чарлин? Какво се е случило?

Тя тръсна глава в привидно възмущение, изправи се и на лицето ѝ се появи добре познатата ми лъчезарна усмивка. Косата ѝ, както забелязах, бе малко попроменена, но лицето ѝ си бе останало същото, каквото си го спомнях: дребни фини черти, широка уста, огромни сини очи.

– Направо да не повярваш – каза тя и приятелски ме прегърна. – Преди няколко минути станах за малко и през това време някой ми открадна куфара.

– А в него какво имаше?

– Нищо особено – книги, списания. Бях си ги взела за из път. Пълна лудост. Хората от околните маси казват, че някакъв тип просто така си се приближил, взел си куфара и излязъл. Казаха на полицаите как

изглеждал и те тръгнаха да претърсват наоколо.

– Не мога ли да им помогна с нещо?

– Не, не. Остави това. Нямам много време, а ми се иска да си поговорим.

Кимнах и Чарлин предложи да седнем. Приблжих се сервитьор и ние прегледахме менюто и поръчахме. Поговорихме десетина-петнадесет минути за туй-онуй. Не исках да се впускам в приказки за себе си и защо съм се уединил, но Чарлин не се задоволи с такава една неопределеност. Облегна се назад и пак ме стрелна с познатата си усмивка.

– Добре, а сега кажи какво по-точно става с тебе? – постави въпроса направо тя.

Погледнах я в очите, които изпитателно ме наблюдаваха.

– Значи искаш веднага всичко да разбереш, а?

– Както винаги – отвърна тя.

– Ами в момента съм си дал малко почивка край езерото. Това е. Преуморен съм, а и ми се ще да помисля за някои неща.

– Споменавал си ми за това езеро. Но май си спомням, че имахте намерение със сестра ти да продавате мястото.

– Не сме го продали. Но наистина данъците са прекалено високи. Непрекъснато се увеличават, защото парцелът е близо до града.

Тя кимна.

– Ясно. И какви са ти плановете?

– Още не знам. Имам нужда от промяна.

Тя ме погледна заинтигувано.

– Да не би и ти да не можеш да си намериш място като всички напоследък?

– Вероятно е така – отвърнах аз. – Защо питаш?

– Пише го в Ръкописа.

Аз не отвърнах. Само я погледнах.

– Каж ми нещо за този Ръкопис.

Тя се облегна на стола, сякаш да си събере мислите, после отново срещна погледа ми.

– Нали ти казах по телефона, че преди няколко години напуснах вестника и започнах работа към една фирма за изследване на културните и демографски промени към Обединените нации. Напоследък ходих по работа в Перу. Правих проучвания към университета в Лима и дочух, че бил открит някакъв си стар ръкопис, но никой нищо повече не можа да ми каже, дори и в катедрите по археология и антропология. Обърнах се към правителството, а те пък ми отказаха всякаква информация.

Някой ми спомена, че правителството искало да скрие за съществуването на такъв ръкопис. Имало си съображения, но така и не разбрах какви.

– А ти нали си ме познаваш – продължи тя. – На любопитството ми не може да се устои. Свърших си работата и останах още няколко дни да видя какво мога да узная. В началото стигах все до задънена улица. Но веднъж в една закусвалня в покрайнините на Лима ми направи впечатление един свещеник, който ме наблюдаваше. Накрая дойде при мене и ми призна, че същия ден ме е чул да разпитвам за Ръкописа. Не си каза името, но беше готов да отговори на всичките ми въпроси.

Тя се позапъна, после отново настойчиво ме погледна.

– Той твърди, че Ръкописът датира от 600-та година пр.н.е. В него се говори за едни бъдещ коренен прелом в живота на човечеството.

– И кога ще започне този прелом? – попитах аз.

– През последните десетилетия на двадесети век.

– Искаш да кажеш, в наше време?!

– Да, в наше време.

– И в какво ще се състои този прелом? – попитах аз.

Въпросът ми като че ли малко я затрудни, но тя отвърна:

– Свещеникът твърдеше, че това ще бъде един бавен процес на пробуждане на съзнанието не в религиозен, а в духовен смисъл. На път сме да открием нещо ново за човешкия живот на тази планета, за това какъв е смисълът на нашето съществуване и това познание, по думите на свещеника, коренно ще промени човешката култура.

Тя замълча малко, след което добави:

– Свещеникът твърди, че Ръкописът е разделен на части или глави, всяка от които е посветена на отделно откровение. Там се казва, че в наше време хората ще започнат да осмислят тези откровения в хода на постепенното развитие към една напълно духовна култура на Земята.

Аз малко иронично вдигнах вежди и поклатих глава:

– И значи ти наистина вярваш на всичко това?

– Ами, според мен... – започна тя.

– Само се огледай наоколо – прекъснах я аз, сочейки към тълпата под нас. – Ето ти го реалния свят. Да забелязваш някаква промяна?

Едва бях изрекъл тези думи и от крайната маса долетя някаква една реплика. Не разбрах за какво се отнасяше, но бе изречена на такъв глас, че целият ресторант се смълча. Веднага ми мина през ума, че може да е станала нова кражба, но после стана ясно, че е кавга. Някаква жена на около 30 години се бе изправила на масата и гледаше с убийствен поглед мъжа настреща ѝ.

– Не! – кресна тя. – Цялата работа е, че всичко между нас е свършено! Ясно ли ти е? Свършено е!

Тя се овладя, хвърли салфетката на масата и напусна.

И двамата с Чарлин се спогледахме. Бяхме шокирани, че това избухване бе станало тъкмо в момента, когато коментирахме хората наоколо. Чарлин посочи с глава към мъжа, който бе останал сам и каза:

– Ето, че светът се променя.

– Но как? – не отстъпвах аз.

– В Първото откровение се говори за тази промяна. Тя според свещеника в началото се усеща неосъзнато, като чувство на дълбока неудовлетвореност.

– Неудовлетвореност ли?

– Да.

– Неудовлетвореност от какво?

– Тъкмо в това е въпросът! Първоначално не си даваме сметка. Според Ръкописа в нас започва да се заражда един нов опит... В живота ни започва да се явява нещо особено, мигове на сила и вдъхновение. Първоначално ние не можем да ги определим, нито да ги задържим и когато ни напуснат, оставаме с чувство на неудовлетвореност от живота, който отново става съвсем обикновен.

– И ти мислиш, че онази жена, която избухна, е обладана от такава именно неудовлетвореност?

– Да. И тя е като другите. Ние всички искаме да се реализираме, да имаме всичко в живота. Това вечно неудовлетворено търсене е в основата на егоцентризма, който през последните десетилетия е заразил всичко – от Уол Стрийт до уличните тайфи.

Тя ме погледна право в очите.

– А в отношенията помежду си проявяваме такава възискателност, че те стават направо невъзможни.

Забележката ѝ ме накара да си спомня последните ми две връзки. И двете бяха много силно в началото, но се разрушиха за по-малко от година. Чарлин търпеливо почака да се обърна отново към нея.

– Как по-точно се обясняват нашите лични връзки? – попитах аз.

– Дълго разговарях със свещеника по този въпрос – отвърна тя. – Според него, когато двамата партньори в една връзка имат прекалени изисквания, когато всеки очаква другият да живее в нейния или неговия свят, да участва във всичко, което той или тя прави, неизбежно започва борба на междуличностни интереси.

В думите ѝ имаше основание. Последните ми две връзки се бяха

изродили в междуличностната борба. И в двата случая се стигна до конфликти, защото всеки се чувстваше пренебрегнат. Времето сякаш не стигаше. Все не бяхме съгласни какво да направим, къде да отидем, чии интереси да предпочетем. Не можехме да решим какво ще правим през деня, защото искахме различни неща.

– Именно този сблъсък на интереси – продължи Чарлин – според Ръкописа ще направи невъзможно за хората да живеят по-дълго заедно.

– Не е особено духовно твърдение – забелязах аз.

– Същото казах и аз на свещеника – отвърна Чарлин. – Той ми напомни, че доколкото болестта, обхванала обществото напоследък, води до чувство за неудовлетвореност и неспокойствие, проблемът е временен и ще намери своето решение. Ние вече започваме да осъзнаваме към какво се стремим, каква е същността на онази друга опитност, до която започваме да се докосваме. Когато се проникнем напълно от това съзнание, ще разберем и Първото откровение.

Обядът пристигна и ние млъкнахме за няколко минути, докато сервитьорът ни долее вино и опитахме взаимно ястията си. Когато се протегна през масата да вземе хапка от моята съомга, Чарлин сбърчи нос и се разсмя. С нея се чувствах особено леко и свободно.

– Добре тогава, каква е тази опитност, която трябва да постигнем? – попитах аз. – Какво се казва в Първото откровение?

Тя се позапъна, не знаеше как да започне.

– Случвало ли ти се е да чувстваш, че ти се иска да направиш нещо, да осъществиш някои неща в живота си, а да не знаеш как. И тъкмо вече си забравил и си се заел с друго, ненадейно срещнеш някого, прочетеш нещо или отидеш някъде и получаваш възможност да осъществиш онова, което си си представял?

– Според свещеника – продължи тя – подобни случайности стават все по-често и по поразителен начин надхвърлят онова, което би могло да се нарече чиста случайност. Изглеждат предопределени, сякаш животът ни се ръководи от някаква необяснима сила. Такова преживяване внушава мистично усещане, вълнение, което кара човека да се чувства истински жив. Свещеникът говореше, че такива преживявания ни карат сами да ги търсим и да се стремим към тях. Все повече хора ежедневно се убеждават, че тези мистични събития са реални и изпълнени със смисъл, че зад нашия всекидневен живот се крие нещо друго. С това съзнание е свързано и Първото откровение.

Тя ме погледна, очаквайки нещо да кажа, но аз замълчах.

– Нима не разбираш? Първото откровение преосмисля тайната,

която обгръща нашия живот на земята. Макар и да не разбираме тези мистични случайности, които преживяваме, все пак знаем, че са реални. Отново, както през детството усещаме, че животът има една скрита страна, която трябва да открием, че зад всичко видимо действа един невидим закон.

Чарлин се бе привела още по-близо до мен и жестикулиреше убедително.

– Значи ти наистина вярваш във всичко това, така ли? – попитах аз.

– На времето си спомням, че и ти говореше за подобни преживявания – отвърна сериозно тя.

Стъпихах се от тази забележка. Та тя наистина беше права. По едно време непрестанно ме връхлитаха подобни случайности и аз даже се опитвах да им намеря психологическо обяснение. Но възгледите ми оттогава се бяха променили. Подобни схващания вече ми се струваха незрели и нереалистични. Дори бях престанал да им обръщам внимание.

Обърнах се към Чарлин и казах за свое оправдание:

– Сигурно по онова време съм чел източна философия или християнски мистицизъм. Както и да е. Та според теб излиза, че това Първо откровение е писано много отдавна, така ли е, Чарлин? Но сега нещата са се променили. Как едно толкова старо схващане за някакви си мистични случайности би могло да доведе до промяна в културата?

Чарлин се загледа в масата, после отново вдигна поглед към мене.

– Не искам да ме разбираш неправилно – каза тя. – И по-рано са били преживявани и описвани подобни състояния. Всъщност и свещеникът спомена, че Първото откровение не е ново. В хода на човешката история отделни индивиди са се домогвали до съзнанието за тези случайности и тъкмо това съзнание стои зад много от големите постижения на философията и религията. Новото сега е в нарасналото количество на хората, които са готови да стигнат до това познание. Според свещеника настоящата промяна ще се осъществи, поради нарасналия брой на индивидите, достигнали до такова съзнание едновременно.

– И какво по-точно има предвид?

– В Ръкописа се твърди, че броят на хората, които осмислят тези случайности, рязко ще се увеличи през шестото десетилетие на двадесети век. Този брой ще продължи да нараства някъде докъм началото на идния век, когато тези индивиди ще достигнат определено количество – количество, което аз наричам критична маса. Ръкописът предрича, че когато се достигне тази критична маса, цялата култура ще започне да приема тези случайности сериозно. Всички ще започнат да си задават

въпроса какъв е този мистичен процес, който стои в основата на човешкия живот на земята. И именно поставянето на този въпрос в широк мащаб ще направи възможно осъзнаването и на останалите откровения.

– Той каза ли колко са тези откровения?

– Не, но спомена за Второто откровение. Според него то дава възможност за една по-правилно тълкуване на събитията от новата история, което изяснява настъпващата промяна.

– Спря ли се по-подробно на това?

– Нямаше време. Имал някаква работа. Уговорихме се да се видим в дома му днес следобед, но не го намерих там. Три часа го чаках, но не дойде. Тай че ми се наложи да тръгна, за да си хвана самолета за дома.

– Значи не сте говорили повече.

– Не. Не съм го виждала оттогава.

– А и правителството е отрекло съществуването на такъв Ръкопис?

– Да.

– А кога стана всичко това?

– Преди около месец и половина.

Няколко минути се хранихме мълчаливо. Накрая Чарлин вдигна очи и попита:

– И така, какво мислиш?

– Не зная – казах аз.

Донякъде приемах скептично идеята, че хората подлежат на промяна. Но в същото време ме привличаше мисълта, че Ръкопис с подобно съдържание би могъл наистина да съществува.

– Поне някакво копие не ти ли показа? – попитах аз.

– Не. Разполагам само с бележките си.

Замълчахме отново.

– Разбираш ли – наруши мълчанието тя. – Наистина мисля, че тези идеи ще ти се сторят интересни.

Погледнах я.

– Имам нужда от доказателство за верността на този Ръкопис.

Тя отново широко се усмихна.

– Какво има? – попитах я.

– Точно същото казах и аз.

– На кого, на свещеника ли?

– Да.

– А той какво ти отвърна?

– Каза, че доказателството е самият опит.

– И какво има предвид?

– Че Ръкописът се потвърждава от опита. Ако честно анализираме живота и преживяванията си до този исторически момент, ще установим, че идеите на Ръкописа са верни, че звучат правдоподобно.

След като се подвоуми, тя попита:

– А ти как ги намираш?

Замислих се. Дали имаше нещо вярно във всичко това? Дали всички изпитваха това неудовлетворение, което чувствах аз, и дали то бе предизвикано от усещането през последните тридесет години, че в този живот има нещо, което не познаваме, което не се съдържа в опита?

– Не мога да кажа със сигурност. Нужно ми е време да помисля.

Излязох в градинката зад ресторанта и застанах зад една кедрова пейка с лице към фонтана. От дясната ми страна се виждаха примигащите светлини на летището и се чуваше шума на самолет, готвещ се за отлитане.

– Какви красиви цветя – обади се Чарлин зад мене. Аз се обърнах и я видях да приближава по алеята, загледана с възхита в лехите петунии и бегонии, които обграждаха редицата от пейки. Тя застана до мен и ме накара да я прегърна. В мен нахлуха спомени. Преди години, когато и двамата живеехме в Чарлотсвил, щата Вирджиния, редовно прекарвахме вечерите си заедно в разговори. Повечето от разговорите ни се въртяха около разни научни теории и психология. И двамата се чувствахме очаровани от тези разговори и един от друг. Поразителното беше, че въпреки това отношенията ни си оставаха платонични.

– Страхотно се радвам да те видя отново – каза тя.

– Зная – отвърнах аз. – Срещата ни извиква много спомени.

– Чудно защо прекъснахме връзките си? – попита тя.

Въпросът ѝ отново ме върна назад. Спомних си последния път, когато видях Чарлин. Тя ме изпрати до колата ми. По онова време аз се чувствах пълен с нови идеи и заминавах за моя роден град, за да работя с деца, преживели тежки травми. Струваше ми се, че зная как такива деца могат да преодолеят болезнените реакции и патологичните отклонения, които им пречеха да водят нормален живот. С течение на времето обаче установих, че методът ми се проваля. Наложих ми се да призная собственото си невежество. За мен си оставаше загадка по какъв начин хората биха могли да се освобождават от своето минало.

Когато сега се обръщам назад към изминалите шест години, струва ми се, че този опит не е бил напразен. И все пак имах потребност да стигна по-далеч в търсенията си. Но в каква посока? Как бих могъл да го постигна? Само веднаж-два пъти си бях спомнил за Чарлин, откакто

тя ми бе помогнала да стигна до идеите си за детската травма, и ето че тя отново се бе върнала в живота ми – и разговорът ни бе все така вълнуващ, както в миналото.

– Вероятно защото работата ми напълно ме погълна – казах аз.

– И с мен стана така – отвърна тя. – Във вестника беше непрекъснатата въртележка. Нямах време да вдигна очи. Забравих за всичко останало.

Аз я прегърнах през рамо.

– Знаеш ли, Чарлин, бях забравил колко е приятно да се говори с теб. Разговорите ни са толкова леки и непринудени.

Очите и усмивката ѝ потвърждаваха усещането ми.

– Зная – каза тя. – Аз самата цялата се изпълвам с енергия от разговорите си с тебе.

Тъкмо се канех да кажа още нещо, когато Чарлин отправи поглед през рамото ми към входа на ресторанта. Лицето ѝ пребледня и на него се изписа тревога.

– Какво има? – попитах аз и обърнах поглед нататък. Няколко души вървяха към паркинга и си говореха, но в това нямаше нищо необичайно. Отново се обърнах към Чарлин. Тя все още изглеждаше разтревожена и объркана.

– Какво стана? – повторих аз.

– Видя ли оня мъж до предната редица на колите – със сивата риза?

Отново се обърнах към паркинга. Още една група хора излизаше през вратата.

– Какъв мъж?

– Мисля, че вече не е там – взираше се тя.

Погледна ме в очите.

– Хората от околните маси казаха, че мъжът който откраднал куфара ми, имал проредяла коса и брада и носел сива риза. Струма ми се, че току-що го видях там при колите... Гледаше към нас.

Стомахът ми се сви от притеснение. Казах на Чарлин, че веднага се връщам и излязох на паркинга да се огледам, като внимавах да не се отдалечавам много. Не видях никой, който да отговаря на описанието.

Когато се върнах на мястото си, Чарлин пристъпи към мен и каза тихо:

– Дали пък онзи човек не е предположил, че разполагам с копие на Ръкописа и затова да ми е взел куфара? И сега се опитва да го върне?

– Не зная – казах аз. – Но ще се обадим пак в полицията и ще им кажем какво си видяла. Мисля, че трябва да проверят също и пътниците от

твоя самолет.

Влязохме и се обадохме на полицията. Когато пристигнаха, информирахме ги за станалото. Те преглеждаха всяка кола в продължение на двайсетина минути, след което казаха, че нямат повече време. Наистина, съгласиха се да направят проверка на всички пътници от самолета на Чарлин.

Когато полицаите си тръгнаха, ние с Чарлин отново застанахме край фонтана.

– За какво говорехме, преди да зърна онзи човек? – попита тя.

– Говорехме за нас – отвърнах аз. – Чарлин, защо реши да ми кажеш за всичко това?

Тя озадачено ме изгледа.

– Когато бях в Перу и онзи свещеник ми разказваше за Ръкописа, мисълта за тебе непрекъснато ми се въртеше в главата.

– О, наистина ли?

– В началото не обърнах внимание на това – продължи тя, – но когато се върнах във Вирджиния, всеки път щом помислех за Ръкописа, се сещах и за тебе. Няколко пъти се канех да ти се обадя, но все нещо ме отклоняваше. После ми възложиха работа в Маями, където отивам сега. Щом кацнахме, веднага потърсих в тефтерчето си твоя номер. Телефонният ми автомат информира, че могат да те търсят край езерото само в краен случай, но аз все пак реших, че няма да е зле да ти се обадя.

Просто не знаех какво да мисля. Погледнах я и казах най-сетне:

– Да, разбира се. Толкова се радвам, че се обади.

Чарлин си погледна часовника.

– Закъснявам. Трябва да се връщам на летището.

– Ще те закарам – казах аз.

Спряхме пред главния вход и се отправихме към мястото за оставяне на багажа. Оглеждах се внимателно за нещо необичайно. Когато пристигнахме, самолетът вече се готвеше за отлитане и един от полицаите, с които се бяхме срещнали, правеше проверка на пътниците. Приближихме и той ни обясни, че е проверил всички, които се качват, но никой не отговарял на описанието на крадеца.

Благодарихме му и когато си отиде, Чарлин се обърна към мене и ми се усмихна.

– Трябва да тръгвам – каза тя и протегна ръце да ме прегърне. – Ето ти телефонните ми номера. И нека този път да поддържаме връзка.

– Чуй ме – казах аз, – искам да внимаваш и ако забележиш нещо необичайно, да се обадиш на полицията!

– Не се тревожи за мен – отвърна тя. – Всичко ще бъде наред.

Ние се погледнахме в очите, сякаш да си кажем много неща.

– Какво смяташ да правиш с този Ръкопис? – попитах аз.

– Не зная. Ще следя всяка информация, свързана с него.

– Ами ако бъде забранено да се разпространява информация?

Тя отново ме стрелна с обичайната си широка усмивка.

– Знаех си аз, че няма да останеш безразличен към този Ръкопис.

Такава идея не може да не ти хареса. Ами ти какво смяташ да правиш?

Свих рамене.

– Вероятно ще се опитам да узная повече.

– Прекрасно. Каж ми, ако разбереш нещо.

Ние отново се сбогувахме и тя се отдалечи. Видях я как се обърна и ми махна с ръка, след което изчезна в коридора. Върнах се при моя джип и потеглих обратно към езерото. Спрях само на едно място да наля бензин.

Щом пристигнах, излязох на закритата веранда и се отпуснах в един люлеещ се стол. Песни на шурци и квакане на жаби изпълваха нощта. Някъде в далечината долиташе печалния глас на козодой. Отвъд езерото луната се бе снижила на запад и хвърляше надипленото си отражение върху водната повърхност.

Тази вечер се бе случило нещо наистина любопитно, но аз си оставах скептично настроен по отношение на цялата тази идея за културна трансформация. Както повечето хора, и аз се увличах от социалния идеализъм на шестдесетте и седемдесетте години, че дори и от духовните интереси на осемдесетте. Въпреки това трудно можеше да се определи какво става всъщност. Що за нова информация би могла да се появи, та да промени целия човешки свят? Всичко това звучеше твърде идеалистично и отвлечено. Та нали хората са живели на тази планета от дълги векове? Защо се налага да проникнем в смисъла на своето съществуване с такова голямо закъснение? Стоях загледан във водата още няколко мига, след което угасих светлината и отидох в спалнята да почета.

На другата сутрин се събудих внезапно. Бях сънувал нещо, което се запечата в съзнанието ми. Няколко минути стоях вторачен в тавана на спалнята и ясно си припомних целия сън. Вървах през някаква гора и търсех нещо. Гората бе огромна и невероятно красива.

Озовавах се в редица ситуации, в които се чувствах напълно объркан и изгубен, не знаех какво да правя. И се появяваше някой, който ми посочваше накъде да тръгна. Така и не разбрах какво всъщност търсех, но след този сън се събудих и невероятно бодър и уверен в себе си.

Седнах в леглото. Един слънчев лъч проникваше през стъклото и озаряваше една просека от стаята, в която просветваха пращинки. Станах и отидох да дръпна пердетата. Денят бе лъчезарен: синьо небе, ярко слънце. Лек ветрец нежно полюшваше дърветата. Обикновено по това време на деня водната повърхност на езерото е надиплена и блестяща, а вятърът обгръща с хлад влажната кожа на плувеца.

Излязох и се гмурнах под водата. После изплувах на повърхността по средата на езерото и се обърнах по гръб, за да погледнем познатите си планини. Езерото се намиреше в долина, обградена от три планински вериги и гледката, която се откриваше от него, беше изключителна. Беше я открил моят дядо, когато бил млад.

Преди сто години като момче той за първи път кръстосвал тези планини – едно любознателно, впечатлително дете сред този все още див свят, в който живеели пуми, глигани, а имало и някои индиански паланки по северния склон. Тогава дядо ми се закле, че един ден ще живее в тази забележителна долина с огромни стари дървета и седем извора, и накрая бе успял да изпълни своята клетва. По-късно си бе направил изкуствено езеро и къщичка и често се разхождаше из околността с малкия си внук. Никога не успях да разбера от какво толкова бе запленил дядо ми в тази долина, но се постарах да запазя земята, дори когато тя бе застрашена от настъплението на цивилизацията.

От средата на езерото, близо до върха на северния склон, се издаваше една скала. Дядо ми често ходеше там. Вчера и аз се изкачих до нея. Искях да намеря успокоение в гледката, ароматите и воя на вятъра сред върхарите на дърветата. И докато седях така и разглеждах езерото и гъстата зеленина на долината под мене, постепенно се почувствах по-добре, сякаш енергията на мястото и перспективата премахнаха някакъв блокаж в съзнанието ми. Само няколко часа подир туй аз вече говорех с Чарлин и слушах нейния разказ за Ръкописа.

Заплувах обратно и излязох от водата, като се улових за дървения пилон пред бараката. Направо да не повярваш. Идвам аз да се скрия тук сред тези хълмове, напълно разочарован от живота, и изведнъж, като по поръчка, се появява Чарлин и ми обяснява причината, поради която се чувствам така неудовлетворен – опирайки се на някакъв стар ръкопис, който обещава да разкрие тайната на човешкото съществуване.

Но в същото време разбрах, че пристигането на Чарлин е тъкмо онзи вид случайност, за каквито се говореше в Ръкописа – то всъщност не можеше да бъде проста случайност. Дали пък този древен документ не бе верен? Дали наистина, въпреки целия ни негативизъм и цинизъм,

постепенно не се изграждаше едно критично количество хора, които осъзнаха наличието на подобен вид случайности? Дали пък хората в настоящия момент наистина нямаше да проникнат в същността на това явление, с което да стане възможно да разберат и смисъла на самия живот?

Какво ли би означавало едно такова ново схващане? Дали останалите откровения в Ръкописа нямаше да ни разкрият това, както бе твърдял свещеникът?

Трябваше да взема решение. Ръкописът откриваше пред мен една нова цел, нова перспектива за живот. Въпросът беше – какво да правя оттук нататък? Дали да спра дотук, или да се опитам да узная нещо повече? Мина ми през ум, че това може би криеше опасност. Кой ли бе откраднал куфара на Чарлин? Дали някой от онези, които искаха да потулят следите на Ръкописа? И как можех да разбера това?

Премислях дълго всички възможни рискове, но най-сетне връх взе моят оптимизъм. Реших, че няма защо да се безпокоя. Ще бъда внимателен и предпазлив. Влязох и набрах телефона на най-пространно рекламираната във вестника пътна компания. Агентът, с когото разговарях, прие да ми уреди пътуването за Перу. Всъщност тъкмо се бе получил отказ за един резервиран билет, който можех да взема – при това с резервация също за хотел в Лима. Можех да получа всичко това с отстъпка от цената, каза агента – в случай че имам възможност да отпътувам подир три часа.

Три часа?

Събрах с шеметна скорост багажа си и препуснах с колата по магистралата, тъй че се озовах на летището в последния момент, колкото да си взема билета и да хвана самолета за Перу. Когато се добрах до мястото си до прозорчето в дъното, се отпуснах, оборен от умората.

Имах намерение да подремна, но когато затворих очи, се оказа, че не мога да се освободя от напрежението. Почувствах се разколебан и притеснен относно това пътуване. Дали пък не беше малко налудничаво да тръгнеш ей-така – без никаква подготовка. И къде щях да ходя в Перу? Към кого да се обърна?

Онази вътрешна увереност, която имах край езерото, започваше бързо да отстъпва пред скептицизма. И Първото откровение, и цялата тази идея за културен прелом започнаха да ми се струват фантастични и нереалистични. И колкото повече мислех, толкова повече хипотезата за Второ откровение започваше да ми се струва също така малко вероятна. Как би могла една историческа преоценка да обясни идеята за

случайностите и да накара общественото съзнание да я възприеме?

Опитах се да релаксирам и си поех дълбоко дъх. Сигурно това пътуване ще се окаже напразно, реших аз. Нищо повече от едно кратко посещение до Перу и обратно. Малко прахосани пари без особени последствия.

Самолетът се разтърси и се отдели от пистата. Затворих очи и усетих как ми се завива свят, докато огромният аероплан набра скорост и се издигна, навлизайки сред гъстата облачна пелена. Когато достигнах-ме летателна височина, аз най-сетне се отпуснах и заспах. След трийсетина-четирийсет минути едно рязко движение ме събуди и аз реших да отида в кабината за почивка.

Когато минавах през коридора, направи ми впечатление един висок мъж с кръгли очила, който разговаряше със стюарда. Той ме стрелна мигновено с очи и продължи разговора си. Имаше тъмнокаестенява коса и изглеждаше около четиридесет и пет годишен. В първия миг ми се стори, че го познавам, но после разбрах, че съм се припознал. На минаване долових реплика от разговора.

– Все пак ви благодаря – казваше мъжът. – Просто си помислих, че след като пътувате до Перу толкова често, може да сте чули нещо за Ръкописа.

Обърна се и се отправи към предната част на самолета.

Останах като поразен. Дали имаше предвид същия Ръкопис? Отидох в кабината за отдиш и се опитах да обмисля какво да предприема. Искаше ми се да забравя за него. Той може би имаше предвид някакъв друг ръкопис.

Върнах се на мястото си и отново затворих очи, решен да залича случката от съзнанието си.

Добре че не ми се налагаше да питам този човек какво има предвид. Но докато седях, си спомних вълнението, което бях изпитал край езерото. Ами ако той наистина имаше информация за Ръкописа, тогава? Ако не разпитвам, не ще узная нищо.

Подвоумих се още известно време, после станах и се отправих към предната част на самолета. Той седеше някъде по средата на реда. Точно зад него имаше едно празно място. Върнах се и казах на стюарда, че искам да се преместя, взех си нещата и заех мястото. Подир няколко мига го потупах по рамото.

– Извинете ме – казах аз. – Чух ви да споменавате някакъв ръкопис. Не говорехте ли за онзи, който е бил намерен в Перу?

Той ме погледна изненадано, после предпазливо.

– Да, за него – отвърна след известно колебание.

Аз се представих и обясних, че моя приятелка е била наскоро в Перу и е научила за съществуването на Ръкописа. Той видимо си отбърна и се представи като Уейн Добсън, професор по история в Нюйоркския университет.

Докато говорех, усетих, че съседът ми ме стрелка раздразнено с очи. Беше се облегал на мястото си и се опитваше да заспи.

– Вие виждали ли сте Ръкописа? – попитах професора.

– Части от него – отвърна той. – Ами вие?

– Не, но моята приятелка ми разказа за Първото откровение.

Мъжът до мен се размърда.

Добсън погледна към него.

– Извинете, господине. Разбирам, че ви притесняваме. Не предпочитате ли да си разменим местата?

– Да – отвърна онзи. – Така ще е най-добре.

И тримата се изправихме на пътеката, после аз се промъкнах на мястото до прозореца, а Добсън седна до мене.

– Кажете ми, какво знаете за Първото откровение – попита Добсън.

Известно време мълчах и се опитвах да подреда мислите си.

– Доколкото разбирам, Първото откровение се отнася до мистичните случайности, които могат да променят живота на човека, като го накарат да разбере, че зад тях се крие нещо друго.

Стори ми се, че думите ми звучат абсурдно.

Добсън долови моето притеснение.

– А какво е вашето мнение във връзка с това откровение? – попита той.

– Не зная какво да мисля – отвърнах.

– Не звучи кой знае колко съвременно, не е ли така? Май ви се ще да се откажете от всичко това и да се върнете към по-практичните си проблеми?

Разсмях се и кимнах утвърдително.

– Е, всеки има подобна склонност. Дори и когато наистина разберам, че има нещо отвъд видимостта на този живот, по навик приемаме, че то е непознаваемо, докато най-сетне напълно отхвърлим подобна мисъл. Затова се явява необходимостта от Второто откровение. В него това ново съзнание намира потвърждение в историческия развой на човечеството и така добива по-голяма валидност.

Кимнах с глава.

– Значи като историк вие сте на мнение, че е вярно предсказаното в

Ръкописа за бъдеща глобална трансформация на човечеството?

– Да.

– И то именно като историк?

– Да! Ако се гледа правилно на историята – той си пое дълбоко дъх.

– Повярвайте ми. Казвам го като човек, който е прекарал множество години в неправилно изучаване и преподаване на история. През цялото време насочвах вниманието си само върху технологическите постижения на цивилизацията и онези велики хора, които ги бяха осъществили.

– И кое е неправилното в този подход?

– От тази гледна точка нищо. Но истински важното е миروгледът на всеки исторически период, онова, което хората чувстват и мислят. Дълго време ми трябваше, за да проумея това. Историята е предназначена да ни даде познание за онзи по-широк контекст, в който се вписва нашият живот. Историята не е просто технологическа еволюция; тя е еволюция и на мисленето. Ако разберем с какво светоусещане са живели хората преди нас, бихме разбрали по-добре собствените си възгледи и това какъв е нашият принос за бъдещия прогрес. Бихме могли да открием къде са нашите корени в дългия ход на Цивилизацията и така по-лесно да разберем накъде отиваме.

Той млъкна, но след малко добави:

– Второто откровение ни предоставя тъкмо тази историческа перспектива, поне що се отнася до западната мисъл. Това поставя предсказанията на Ръкописа в по-широк контекст и показва не само тяхната достоверност, но и неизбежността им.

Попитах Добсън кои от откровенията е виждал и той отвърна, че само първите две. Открил ги след кратко пътуване до Перу преди три седмици, което слухове за Ръкописа го накарали да предприеме.

– Щом пристигнах в Перу – продължи той, – срещнах двама души, които потвърдиха съществуването на Ръкописа, но ужасно се страхуваха да говорят за него. Казаха, че правителството направо е обезумяло и е заплашен животът на всеки, който притежава копия на Ръкописа или разпространява информация за него.

Лицето му стана сериозно.

– Доста се обезкуражих. Но не след дълго разбрах от един сервитьор за някакъв свещеник, който често говорел за Ръкописа. Според сервитьора свещеникът се опитвал да се противопостави на усилията на правителството да укрие този исторически документ. Не устоях на изкушението да посетя свещеника в неговия дом.

На лицето ми сигурно се бе изписало удивление, защото Добсън

попита:

– Какво има?

– Онази моя приятелка, която ми разказа за Ръкописа, също беше узнала за него от някакъв свещеник. Той не ѝ казал името си, но разговарял с нея веднъж относно Първото откровение. Имали уговорена среща да се видят пак, но той не дошъл.

– Нищо чудно да е същият човек – каза Добсън, – защото аз също не можах да го намеря. Къщата беше заключена и изглеждаше безлюдна.

– И вие ли не го видяхте?

– Не, но реших да огледам къщата. В задната част имаше стар отворен килер и аз реших да видя какво има вътре. Зад купчина стари вещи под една паднала дъска открих преводи на Първото и Второто откровение.

Той ме погледна многозначително.

– Значи ги намерихте случайно?

– Да.

– А сега носите ли ги със себе си?

– Не. Реших да ги проуча внимателно, след което ги поверих на свои колеги.

– Можете ли да ми кажете по-подробно какво се съдържа във Второто откровение?

– След продължително мълчание Добсън се усмихна и кимна с глава.

– Струва ми се, че тъкмо за това ни е срещнала съдбата. Второто откровение дава една по-широка историческа перспектива на нашето преходно съзнание. В края на деветдесетте години завършва не само двадесети век, но и цяло едно хилядолетие от историята. Второто хилядолетие е към своя край. Ние, хората от Запада, няма да успеем да разберем какво ни предстои, преди да осъзнаем какво всъщност се е случило през този отминаващ хилядагодишен период.

– Какво по-точно се казва в Ръкописа по този въпрос? – попитах аз.

– Че в края на второто хилядолетие – тоест в наши дни – ще можем цялостно да осмислим този исторически период и онази главна доминанта, която се е развила през втората половина на хилядолетието, в периода на Новото време, както го наричаме. Осъзнаването на случайността като фактор в живота е един вид събуждане от тази основна доминанта на епохата.

– И каква е тази доминанта? – попитах аз.

Той се усмихна загадъчно.

– Готов ли си да преосмислиш хилядолетието?

– Да, разбира се, разкажи ми за това.

– Разказът в това отношение не е достатъчен. Спомни си какво ти казах преди: за да разбере историята, човек трябва да си даде сметка как се е развил неговията личен мироглед и какво влияние е оказал върху него мирогледът на хората, живели преди. Хиляда години са били необходими, за да се развие модерния възглед за света, тъй че за да разбереш какво представляваш днес, трябва да се върнеш назад към 1000-ната година и след това да извървиш целия път през хилядолетието, сякаш си го изживял лично.

– А как да стане това?

– Аз ще ти покажа.

Все още се колебаех. Плъзнах поглед надолу, към земната повърхност под нас. Имах чувството, че времето започва да протича различно.

– Ще се опитам – съгласих се накрая аз.

– Добре – каза той. – Представи си, че живееш в началото на хилядолетието, през така наречените Средни векове. Първото нещо, за което трябва да си дадеш сметка, е, че мирогледът по онова време е бил диктуван от мощните клерикали на Християнската църква. Поради своето положение в обществото, тези хора са имали огромно влияние върху съзнанието на народа. А светът според тях е духовен по своята същност. Те изграждат един мироглед, в основата на който стои тяхната собствена представа за Божия план.

– Представи си себе си в този момент – продължи той. – Ти се оказваш принадлежащ на една каста, унаследена от твоя баща – а това са били предимно селяни или аристократи – и знаеш, че си завинаги закрепостен към тази каста. Но при всички случаи, към която и каста да принадлежиш, с каквото и да се занимаваш, ти скоро разбираш, че всичко това е вторично по отношение на духовната реалност на живота, така както тя бива зададена от духовенството. Внушава ти се, че смисълът на живота е да преминеш през определено духовно изпитание. Духовниците ти обясняват, че Бог е поставил човечеството в центъра на своята вселена, в центъра на целия космос, и то с една-единствена цел: да постигне или да не постигне спасение. И в това изпитание трябва правилно да се избере между две противоположни сили: Божествената сила и скритите изкушения на дявола.

– Но трябва добре да знаеш, че в това двуборство ти не можеш да решаващ сам – продължи той. – Като отделна личност ти всъщност не

си способен със собствени сили да определяш своето място в това отношение. Тази сфера на компетентност е предоставена на духовенството; на него е дадено да тълкува писанията и да ти казва на всяка крачка от твоя път дали си в съгласие с Бога или си попаднал под изкушенията на дявола. Ако следваш техните указания, чака те сигурна награда на небето. Но ако не успееш, тогава... биваш отлъчен и прокълнат.

Добсън ме гледаше съсредоточено.

– Според Ръкописа всеки аспект на Средновековния свят се определя според понятията на отвъдния свят. Всички явления на живота – от внезапната буря или земетресение до добрата реколта или смъртта на любим човек – се тълкуват като Божия воля или дяволско изпитание. Не съществуват такива понятия като атмосферни закономерности, геологически сили, култивиране на растенията или болести. Всичко това се появява едва по-късно.

Сега-засега ти напълно вярваш на духовенството; приемаш света за даденост, която действа единствено движена от свърхестествени сили.

Той спря да говори и ме погледна.

– Там ли си?

– Да, виждам този свят.

– Добре, представи си, че той започва да се разпада.

– Какво имаш предвид?

– Средновековният мироглед, твоят мироглед, започва да се разпада през четиринадесети-петнайсети век. Първо започваш да забелязваш известна непристойност от страна на самото духовенство: то тайно нарушава своите обети за целомъдрие например или си затваря очите, когато законите на писанието биват нарушавани от официалните власти. Тези непристойности те ужасяват, защото свещенослужителите се представят за единствената връзка между самия теб и Бога. Спомни си, че те са единствените, които могат да тълкуват писанията, единствените, които могат да съдят за твоето спасение. Ти си готов открито да им се противопоставиш. Група от хора, водени от Мартин Лутер, призовава за пълно скъсване с папското християнство. Духовенството е корумпирано, твърдят те и искат да се постави край на властта на свещенослужителите над умовете на хората. Трябва да се учредят нови църкви, основани на идеята, че писанията са достъпни за всеки човек и всеки може да ги тълкува свободно, без посредници. Докато ти гледаш недоверчиво, бунтът успява. Свещенослужителите започват да губят битката. Векове наред тези хора са диктували своето мнение на света и ето че пред очите ти започват да губят доверие. Вследствие на това всичко в света бива

поставено под въпрос. Ясната представа относно същността на вселената и човешкото предназначение на земята, основана на описанието на клерикалите, започва да се разпада. Ти, както и всички хора от западната култура се озовавате в едно твърде неопределено положение. Та нали сте свикнали да имате над себе си един авторитет, който да определя реалността вместо вас, и без тази външна сила, която да ви насочва, вие се чувствате изгубени и объркани. Щом реалността и смисълът на човешкото съществуване не са такива, каквито ги определя духовенството, какви са тогава те?

Той мълча известно време.

– Представяш ли си въздействието на този момент върху хората от онова време?

– Да, мога да доловя тяхната обърканост.

– Слабо е да се каже обърканост – отвърна той. – Осъществил се е огромен прелом. Старият мироглед е бил повсеместно променен. Фактически около 1600-та година астрономите потвърждават със сигурност, че слънцето и звездите не се въртят около земята, както е твърдяла църквата. Станало ясно, че земята е само малка планета, която се върти по своята орбита около едно малко слънце в една галактика, състояща се от билиони подобни звезди.

Той се приведе към мен.

– Това е от особено значение. Човечеството загубва своето централно място в Божията вселена. Разбираш ли какво въздействие е оказало това? Вече когато ставаш свидетел на климатичните условия или на развитието на растенията, или пък на това как някой умира, ти изпитваш единствено тревожна обърканост. В миналото би могъл да кажеш, че Бог е отговорен за всичко или пък дяволът. Но с разпадането на средновековния свят, тази увереност също се разпада. Всичко, което до този момент си приемал за даденост, се нуждае от преосмисляне – и най-вече природата на Бога и твоите взаимоотношения с Бога.

– С това съзнание – продължи той – започва Новото време. Развива се дух на демократизъм и растящо недоверие в папската и кралската власт. Определенията на вселената, основани на предположения и вяра в писанията, вече не се приемат автоматично.

Въпреки чувството за несигурност, ние не желаем повече някоя нова група от хора като духовенството да упражнява диктат над нашия свят. Ако си бил там, ти би участвал в установяването на нови пълномощия на науката.

– Какво?

Той се засмя.

– Щеше да се взреш в необятната, неизвестна вселена и щеше да си помислиш, че хората се нуждаят от една нова система за изследване на този свят. И щеше да назовеш този нов начин на преоткриване на света научен подход, който не е нищо друго освен подлагане на една идея за вселената на проверка, достигане до определено заключение и предоставяне правото на другите да съдят за неговата истинност.

– И тогава – продължи той – ти щеше да подготвиш изследователи, всеки от които въоръжен с определен научен метод, и щеше да им предоставиш историческата мисия: Изследвайте това място и как функционира то и какво означава това, че ние сме се озовали да живеем тук.

– Хората вече са с разклатено доверие в една вселена, управлявана от Бога, а оттам и в самия Бог. Но те остават с чувството, че разполагат с метод, с една основана на всеобщо съгласие процедура, посредством която може да се установи природата на всичко наоколо, включително и на Бога, както и смисъла на човешкото съществуване. Затова изследователите получават задачата да установяват в какво се състои човешкото предназначение на земята и да докладват за него.

Той млъкна и ме погледна.

– В Ръкописа се казва, че от този момент води началото си онази доминанта, от която трябва да се освободим сега. Изследователите си поставят задачата да дадат пълно обяснение на нашето съществуване, но поради сложния характер на вселената, те не успяват да се справят непосредствено с тази задача.

– Каква е тази доминанта?

– Върни се отново към онзи момент от историята – каза той. – Когато научният метод не успява веднага да предложи една нова картина за Бога и човешкото предназначение на земята, чувството за несигурност и липсата на смисъл заляга дълбоко в западната култура. Появява се необходимост от друго занимание, докато бъде даден отговор на тези въпроси, и се стига до едно наглед логично разрешение. Хората се споглеждат и си казват: „Ами след като изследователите още не са стигнали до едно духовно решение, защо, докато чакаме, да не насочим вниманието си изцяло към света тук и сега? Ние знаем достатъчно, за да извлечем облагите на този свят, защо междувреме не поработим, за да подобрим своя жизнен стандарт и да осигурим живота си?“

Той ме погледна и ми се усмихна.

– И ето че точно това сме направили. Преди четири века! Отърсили сме се от чувството за несигурност, като сме взели нещата в свои ръце,

насочили сме усилията си да овладеем Земята и да използваме нейните ресурси, за да подобрим своя жизнен стандарт, и едва сега, в края на хилядолетието, виждаме какво всъщност се е случило. Насочили сме временно вниманието си към нещо, което постепенно се е превърнало в доминанта на нашия живот. Оказали сме се изцяло погълнати от това да си създадем една светска, икономическа стабилност на мястото на духовната, която сме изгубили. Въпросът на мястото на духовната, която сме изгубили. Въпросът – какъв е смисълът на нашия живот, какви са неговите духовни измерения – е бил изтласкан встрани и съвършено забравен.

Той се вгледа в мен и каза:

– Постепенно работата ни за подобряване условията на живот се е превърнала в смисъл на този живот и ние постепенно, методично сме започнали да забравяме нашия първоначален въпрос... Забравяме, че все още не знаем защо живеем.

През прозорчето долу се забелязваше голям град. Ако се съдеше по маршрута на полета, това сигурно беше Орландо, Флорида. Бях поразен от геометричните очертания на улиците и булевардите, от планираната и подредена конфигурация, построена от хората. Погледнах към Добсън. Той седеше със затворени очи и вероятно спеше. Преди това около час ми бе говорил още за Второто откровение, после обядвахме и аз му разказах за Чарлин и за причината, която ме бе накарала да тръгна за Перу. Подир туй единственото ми желание бе да съзерцавам облаците и да размисля над думите му.

– Е, как ти се струва Второто откровение? – попита ненадейно той.
– Разбираш ли го?

– Не съм съвсем сигурен.

Той посочи с глава останалите пътници.

– Нямах ли чувството, че си се сдобил с по-ясна перспектива за света? Не виждаш ли колко заслепени са всички? Тази перспектива обяснява много неща. Колко хора познаваш, които са манияци на тема работа, които не могат да излязат от дълбокия си стрес, не могат да спрат и да се огледат? Ускореният ритъм на съществуване им помага да не мислят и свежда живота им само до практически съображения. Те вършат всичко това, за да не си поставят въпроса защо живеят.

– Второто откровение обогатява нашето съзнание за историческо време – добави той. – Показва ни как да гледаме на културата не само от гледна точка на нашия собствен живот, но и от гледна точка на цялото хилядолетие. То ни разкрива нашата доминанта и по този начин ни

издига над нея. Ти току-що доби представа за този по-дълъг исторически период и сега живееш в едно разширено настояще. Вече когато се вгледаш в света на хората, ще можеш да забележиш тяхната маниакална ангажираност единствено с икономическия просперитет.

– Но какво лошо има в това? – запротестирах аз. – Та нали именно то е направило от Запада една велика цивилизация.

Той високо се изсмя.

– Ти, разбира се, си прав. Никой не твърди, че има нещо лошо. Всъщност в Ръкописа се казва, че тази доминанта е била необходим етап от развитието, една от степените на еволюцията. Сега обаче е крайно време да престанем да проектираме себе си единствено в този свят. Време е вече да се отърсим от тази доминанта и да преосмислим своя главен въпрос. Какъв е смисълът на живота ни на земята? Защо всъщност сме тук?

Аз дълго останах загледан в него и накрая попитах:

– Смяташ ли, че останалите откровения дават обяснение на този смисъл?

Добъсн вирна глава.

– Мисля, че си струва да се види. Надявам се Ръкописът да не бъде унищожен, преди да имаме възможност да открием това.

– А как си мисли перуанското правителство, че може да унищожи важен исторически документ и това да му се размине? – попитах аз.

– Ще го направят тайно – отвърна той. – Официалното становище е, че такъв Ръкопис изобщо не съществува.

– Струва ми се, че научната общност ще надигне глас.

Той ме погледна с израз на решителност.

– Точно така е. Именно за това се връщам в Перу. Аз представлявам десет видни учени, които държат оригиналният ръкопис да получи публичност. Изпратих писмо до отговорни представители на перуанското правителство, в което ги информирам за своето пристигане и искам тяхното съдействие.

– Разбирам. Чудно как ли ще реагират.

– Вероятно ще се опитват да отричат. Но във всеки случай това като начало поставя въпроса официално.

Той извърна глава дълбоко замислен и отново се загледа през прозореца. Аз погледнах надолу и ми мина през ума, че самолетът, в който пътуваме, е възплъщение на четиривековен технически прогрес. Наистина доста се бяхме научили да използваме земните ресурси.

Колко ли хора, колко ли поколения наред са градили материалите и

познанията, за да стане възможно изобретяването на този самолет? А колко други са прекарвали целия си живот, съсредоточени върху някой дребен аспект, върху някой от етапите на създаването му, без дори да вдигнат глава от това занимание?

И внезапно целият този исторически момент, който обсъждахме с Добсън, стана сякаш интегрална част от моето съзнание. Ясно си представих хилядолетието, сякаш сам го бях преживял. Преди хиляди години бяхме живели в свят, в който Бог и духовността са имали ясни измерения. После сме загубили този свят или по-точно, решили сме, че съществува и нещо друго. Поставили сме на учените задачата да ни открият истината и да ни докладват за нея и когато това се е оказало прекалено дълъг процес, сме си поставили нова, светска задача – да овладеем земния свят и да си създадем по-добри условия на живот.

И наистина го бяхме овладели. Открили бяхме, че металните руди могат да се топят и превръщат във всякакви уреди. Бяхме изобретили различни източници на енергия – в началото парни, после – дизелови и накрая – електрически и ядрени. Бяхме развили селското стопанство и промишленото производство и сега разполагахме с огромни запаси от материални блага и широка система за разпространението им.

Тласък към всичко това бе повикът за прогрес, желанието на индивида да бъде материално осигурен, да запълни с нещо живота си, докато чака да узнае истината. Бяхме решили да си осигурим по-удобен и приятен живот за нас и нашите деца и само за около четиристотин години тази човешка дейност бе създавала един свят, в който да могат да бъдат произведени всички житейски блага. Проблемът бе, че нашите целенасочени, маниакални усилия да победим природата и да живеем по-добре бяха отровили природата и я бяха довели до ръба на унищожението. Станало бе невъзможно да продължаваме по този начин.

Добсън беше прав. Второто откритие доказваше, че едно ново съзнание е просто неизбежно. Ние сме постигнали своята цел. Постигнали сме дотук своята колективна воля и оттук нататък тази доминанта търпи крах. Налага се да насочим вниманието си към нещо друго. Почти виждах как енергията на Новото време започва да намалява с приближаване края на хилядолетието. Една четиривековна мания стигаше до своя завършек. Ние бяхме създали средствата за материална осигуреност и вече бяхме готови – готови за старт – за да открием смисъла на всичко това.

По лицата на спътниците си забелязах следи от тази доминанта, но ми се струваше, че виждам и някои симптоми на пробуждане. Колко ли

хора, питах се аз, са забелязали вече наличието на закономерни случайности?

Самолетът се наклони напред и започна да се спуска. Стюардът обяви, че скоро кацаме в Лима.

Казах на Добсън името на хотела, в който щях да отседна и го попитах за неговия. Оказа се, че той се намира на два-три километра от моя.

– Какво смяташ да правиш? – попитах аз.

– Тъкмо обмислям това – отвърна той. – Вероятно първо ще посетя Американското посолство и ще ги уведомя защо съм тук, просто от протоколни съображения.

– Добра идея.

– Подир туй ще проведе разговори с колкото се може повече перуански учени. Учените от университета в Лима вече ми заявиха, че не знаят нищо за Ръкописа, но има учени, които работят върху различни разкопки и може би те ще имат желание да говорят. Ами ти? Какви са твоите намерения?

– Нямам такива – отвърнах аз. – Имаш ли нещо против да те придружа?

– Ни най-малко. Смятах да ти го предложа.

Когато самолетът се приземи, ние си взехме багажа и се уговорихме да се срещнем по-късно в хотела на Добсън. Излязох и махнах на едно такси в спускащия се здрач. Въздухът беше сух, подухваше свеж ветрец.

Щом таксито потегли, едно друго такси веднага ни последва, после поизостана сред другите коли. Минахме няколко завоя, а то не се отклоняваше от нас и аз успях да различа на задната седалка един силует. Стомах ме присви от напрежение. Помолих шофьора, който говореше английски, да не кара право към хотела, а известно време да се върти наоколо. Той се съгласи без коментар. Таксито продължи да ни следва. Какво ли означаваше всичко това?

Когато стигнахме до хотела, казах на шофьора да ме почака в колата, след което отворих вратата и се направих, че плащам сметката. Таксито, което ни следваше, спря на известно разстояние от нас, мъжът излезе и се отправи към входа.

Тогава аз скочих обратно в колата, затръшнах вратата и казах на шофьора да тръгва. Когато се отдалечихме, мъжът излезе на улицата и ни проследи с поглед, докато се изгубихме. Виждах лицето на шофьора в задното огледалце. Той внимателно ме наблюдаваше и изразът му бе

доста напрегнат.

– Извинете ме за тази случка – казах аз. – Наложил се да сменя хотела.

Опитах се да се усмихна и му подадох името на хотела на Добсън, макар че вече ми се искаше да тръгна направо за летището и да хвана първия самолет за Щатите.

На една сграда разстояние от хотела накарах шофьора отново да спре.

– Почакайте ме тук – казах му аз. – Веднага се връщам.

Улиците представляваха гъмжило от хора, главно местни перуанци. Но тук-там се разминавах с някой и друг американец или европейец. Туристите, които виждах, донякъде ме успокояваха. Спрях на петдесетина метра от хотела. Нещо не беше наред. Както си гледах, внезапно се раздадох изстрели и викове. Тълпата пред мен залегна на улицата и аз можах да видя какво става долу по алеята.

Добсън тичаше в моята посока с ококорени очи, обзет от страховтна паника. Някакви хора го преследваха. Един от тях стреля във въздуха и нареди на Добсън да спре.

Когато доближи, Добсън се напрегна да ме види и ме позна.

– Бягай! – извика той. – Бягай, за бога!

Обърнах се и се втурнах уплашен надолу по улицата. Пред мен се изпречи двуметрова дървена ограда. Когато стигнах до нея, скочих с всички сили и се вкопчих с ръце за върха, после прехвърлих десен крак от другата страна. След като прехвърлих и левия си крак и скочих долу, обърнах се назад да погледна към улицата. Добсън бягаше отчаяно. Раздадох се още изстрели. Той се препъна и падна.

Продължих да тичам като слепец, прескачайки купища боклуци. По едно време зад гърба ми се причуха стъпки, но не посмях да погледна назад. Озовах се на друга улица, също претъкана, но хората изглеждаха напълно спокойни. Едва сега се осмелих да погледна назад. Сърцето ми силно биеше. Никой не ме следваше. Бързо свърнах по една странична уличка вдясно, опитвайки се да се скрия сред тълпата. Защо ли бягаше Добсън? – питах се аз. – Дали не са го убили?

– Почакай малко – прошепна някой зад дясното ми рамо. Затичах се, но той се протегна напред и сграбчи ръката ми. – Моля те, почакай – повтори той. – Видях какво се случи и искам да ти помогна.

– Ти кой си? – попитах разтреперан аз.

– Казвам се Уилсън Джеймс. После ще ти обясня. Сега трябва да се махаме отук. Нещо в неговото поведение уталожил паниката ми и аз

реших да го последвам. По улицата излязохме до един магазин за кожен изделия. Той само кимна на човека зад щанда и ме въведе в малка задна стайчка с олющена мазилка. Затвори вратата и спусна пердетата.

Беше около шейсетгодишен човек, макар и много по-млад на вид.

Вероятно това усещане идваше от блясъка в очите му. Беше мургав човек, с черна коса, вероятно перуанец, макар да говореше английски с лек американски акцент. Беше облечен в джинси със светлосиня фланелка.

– Тук в момента си в безопасност – каза той. – Защо те преследват?

Нищо не отговорих.

– Ръкописът те е довел тук, нали? – попита той.

– Откъде знаеш?

– Предположих, че и другият човек, който беше с теб, е тук по същата причина.

– Да. Казва се Добсън. Как разбра, че сме двама?

– Стаята ми е с изглед към улицата и се бях загледал през прозореца, когато видях да ви преследват.

– Дали не са убили Добсън? – попитах аз, обзет от ужас да не би да чуя утвърдителен отговор.

– Не зная – каза той. – Не мога да кажа, но когато те видях, че избяга, изтичах долу да те пресрещна. Надявах се да успея да ти помогна.

– Но защо?

Той остана загледал в мен известно време, сякаш не знаеше какво да ми отвърне. После лицето му се промени и той сърдечно се обърна към мен:

– Не зная дали ще ме разбереш, но докато гледах от прозореца, си спомних за един стар приятел. Той не е вече между живите. Загина, защото искаше хората да узнаят за Ръкописа. Когато видях какво става на улицата, почувствах, че трябва да ви помогна.

Той беше прав. Наистина не го разбирах, но чувствах, че е искрен с мен. Смятах да запитам още нещо, но той ме прекъсна:

– По-късно ще поговорим за това. Мисля, че трябва да потърсим по-сигурно място.

– Почакай, Уилсън – казах аз. – Как мога просто да се върна в Щатите?

– Наричай ме Уил – отвърна той. – Засега според мен, не бива да правиш опити да се връщаш на летището.

Ако все още те издирват, ще проверят и там. Имам приятели, които

живеят извън града и биха могли да те скрият. Те ще ти кажат къде да отидеш, ако искаш да излезеш от страната.

Той отвори вратата на стаята, огледа магазина, след което излезе на улицата и огледа и нея. После се върна и ми даде знак да го последвам. Поехме по улицата и Уил посочи един син джип. Влязохме в колата. На задната седалка бяха оставени пакети с храна, консервни кутии и чанти като за дълго пътешествие.

Пътувахме в мълчание. Облегнах се на седалката и се опитах да обмисля станалото. Стомах ме присвиваше от страх. Не бих могъл дори да допусна нещо подобно. Какво щеше да стане, ако ме бяха арестували и хвърлили в някой перуански затвор? А можеше и направо да ме застрелят. Налагаше се да обмисля ситуацията, в която бях изпаднал. Дрехи нямах, но разполагах с пари и една кредитна карта. А и можех да разчитам на Уил.

– Защо ви преследваха с онзи човек – как му беше името – Добсън? – ненадейно попита Уил.

– Не зная – отвърнах аз. – С Добсън се запознах в самолета. Той е историк и е дошъл тук официално да прави проучване на Ръкописа. Представител е на група учени.

Уил изглежда се изненада.

– Уведомено ли е било правителството за неговото пристигане?

– Да, писал е до съответните правителствени органи с молба за съдействие. Направо не мога да повярвам, че са се опитали да го арестуват. Той дори копия не носеше в себе си.

– А нима е имал копия на Ръкописа?

– Само на първите две откровения.

– Не знаех, че и в Щатите има копия. Как са попаднали в него?

– При предишно пътуване разбрал за един свещеник, който имал информация за Ръкописа.

Не успял да се срещне със свещеника, но намерил копията, скрити в задната пристройка на къщата му.

Уил се натъжи.

– Хосе.

– Кой? – попитах аз.

– Това е приятелят, за когото ти споменах. Убиха го. Той беше твърдо убеден в необходимостта колкото се може повече хора да узнаят за Ръкописа.

– И какво стана с него?

– Беше убит. Не се знае от кого. Тялото му бе намерено в гората на

километри от дома му. Мисля, че са го направили враговете му.

– Правителството ли?

– Някои среди в правителството и църквата.

– Нима църквата може да стигне дотам?

– Може. Тя води негласна борба срещу този Ръкопис. Малцина свещеници познават документа и тайно проповядват неговото съдържание, но се налага да го правят много предпазливо. Хосе говореше открито на всеки, който искаше да узнае нещо. Месеци преди смъртта му го предупреждавах да бъде по-внимателен, да престане да дава копия на всеки, който идва при него. Но той ми отвръщаше, че счита това за свой дълг.

– Кога е открит Ръкописът? – попитах аз.

– Преведен е преди три години. Но никой не знае кога е открит за първи път. Оригиналът вероятно се е предавал сред индианците години наред, преди да попадне в ръцете на Хосе. Той го преведе сам. Естествено, щом църквата разбра за съдържанието му, опита се напълно да заличи следите му. Сега разполагаме само с копия. Вероятно оригиналът е бил унищожен.

Уил излезе от града и потегли на изток по тясна двупосочна улица сред едни обилно напоявани площи. Отминахме няколко дървени къщурки и огромно пасбище със скъпа ограда.

– Добън разказа ли ти за първите две откровения? – попита Уил.

– Разказа ми за Второто откровение – отвърнах аз. – Една моя приятелка вече ми бе разкрила Първото. Тя също е разговаряла със свещеник, предполагам, че Хосе.

– Разбираш ли тези две откровения?

– Струва ми се, че да.

– Разбираш ли, че случайните срещи често имат по-дълбок смисъл?

– Така изглежда – отвърнах аз. – Цялото това пътуване е случайност след случайност.

– Това започва да става, когато човек се пробуди и се свърже с енергията.

– Как така да се свърже?

Уил се усмихна.

– За това се споменава по-нататък в Ръкописа.

– Много ми се иска да узная.

– Ще поговорим по-късно – отвърна той и посочи с глава към каменливия път, по който бяхме свърнали. На стотина метра пред нас се изправяше скромна къща с дървено покритие. Уил свърна под едно

голямо дърво от дясната страна на къщата и спря.

– Приятелят ми работи при един едър земевладелец, който притежава голяма част от земите наоколо и стопанисва къщата. Той е доста влиятелен човек и таен поддръжник на Ръкописа. Тук ще бъдеш на сигурно място.

Подаде се някакъв нисък, пълен човечец, изглежда, от местните перуанци. Спусна се към нас с широка усмивка и възбудено заговори нещо на испански. Когато стигна джипа, той потупа Уил по рамото през отворения прозорец и погледна сърдечно към мене. Уил го помоли да говори на английски и ни запозна.

– Този човек се нуждае от помощ – каза му Уил. – Иска да се върне в Щатите, но му се налага да бъде много предпазлив. Надявам се, че мога да го оставя при вас.

Мъжът гледеше отблизо Уил.

– Ти сигурно ще продължиш да търсиш Деветото откровение, така ли? – попита го той.

– Да – отвърна Уил, докато слизаше от джипа.

Аз отворих вратата и също излязох от колата. Уил и приятелят му крачеха към къщата и разговаряха за нещо, което не можах да чуя.

Когато ги настигнах, мъжът каза:

– Отивам да се приготвя – след което се отдалечи.

Уил се обърна към мене.

– Какво имаше предвид той, когато те попита за Деветото откровение?

– Част от Ръкописа още не е открита. Съществуват осемте откровения с техния оригинален текст, но там се споменава и за едно друго, Девето откровение. Много хора са се заели да го търсят.

– Знаеш ли къде може да е то?

– Всъщност не.

– Как тогава ще го откриеш?

Уил се усмихна.

– По същия начин, по който Хосе намери оригинала Осмото откровение. И както ти си открил първите две откровения, преди да попаднеш на мене. Ако човек може да осъществи връзка и да приеме в себе си достатъчно енергия, случайните събития започват да стават постоянно.

– Каж ми как да постигна това – помолих аз. – В кое от откровенията се описва?

Уил ме изгледа, сякаш преценяваше доколко мога да разбера.

– Как да се осъществи връзка с енергията не е описано просто в

някое от откровенията, то е във всички. Спомняш ли си как във Второто откровение се описва, че по света ще бъдат изпратени изследователи, за да открият с научни средства смисъла на човешкия живот на тази земя, но че те няма да се върнат веднага?

– Да.

– Е, останалата част от откровенията представляват отговорите, които най-сетне ни се дават. Но те не ни се дават от институционализираната наука.

Отговорите, за които става дума, идват от различни сфери на търсене. Откритията на физиката, психологията, мистиката и религията се съчетават в един нов синтез, основан на осмислянето на случайностите. Ние узнаваме подробности за онова, което означават случайностите, как функционират и си формираме цяла една нова гледна точка за живота, откровение подир откровение.

– Тогава аз искам да узная всяко едно от откровенията – казах аз. – Можеш ли да ми ги обясниш, преди да си замина?

– Установил съм, че те не могат да се предават по такъв начин. Човек открива сам по различен път всяко от откровенията.

– Как?

– Ами това просто става. Няма смисъл да ти казвам как. Ти можеш да имаш информация за всички откровения, но не и да ги разбереш. Трябва да ги откриеш в собствения си живот.

Известно време се гледахме мълчаливо. Уил се усмихна. Разговорът с него ме накара да почувствам невероятна жизненост.

– А ти сега защо си тръгнал да търсиш Деветото откровение? – попитах аз.

– Защото сега му е времето. Бил съм тук екскурзовод и познавам местата, а и разбирам осемте откровения. Когато стоях на прозореца и си мислех за Хосе, вече бях решил да замина на север още веднъж. Деветото откровение се намира там. Знам това. А вече не съм и млад. Освен това си представих как го откривам и узнавам онова, за което се говори в него. Зная, че това е най-важното откровение, то поставя всички останали в друга перспектива и осмисля живота ни по нов начин.

Той замълча и стана сериозен.

– Трябваше да тръгна преди тридесет минути, но все имах чувството, че съм забравил нещо. И тъкмо тогава се появи ти.

Ние дълго се гледахме в очите.

– Мислиш ли, че трябва да дойда с тебе? – попитах аз.

– А ти какво мислиш?

– Не зная – отвърнах аз доста неуверен. Бях объркан. Пред очите ми изпъкна цялата история на това перуанско пътешествие. – Чарлин, Добсън, а сега и Уил. Бях дошъл в Перу от обикновено любопитство и се бях оказал преследван – един неволен беглец, който дори не знае кои са неговите преследвачи. Но най-странното беше, че тъкмо в този момент вместо ужас и страх изпитвах невероятно вълнение. Вместо да впрегна всичките си сили и способности, за да се върна у дома, аз всъщност исках да тръгна с Уил – към нещо, което несъмнено криеше още по-големи опасности.

Премисляйки възможностите си, си дадох сметка, че всъщност нямам избор. Второто откровение бе направило за мен невъзможно връщането към старите ми занимания. Ако исках да живея съзнателно, трябваше да продължа по този път.

– Ще остана да ношувам тук – каза Уил. – Тъй че имаш време да решиш до сутринта.

– Аз вече съм решил – отвърнах. – Искам да дойда с теб.

ВЪПРОС НА ЕНЕРГИЯ

Станахме призори и цяла сутрин пътувахме на изток в пълно мълчание. Уил спомена само, че ще прекосим право през Андите до Голямата Селва – област от гористи хълмове и плата – и това беше всичко, което каза.

На няколко пъти се опитвах да го попитам нещо за живота му и за това накъде отиваме, но той учтиво отклони въпросите ми, като ми даде да разбера, че иска да се съсредоточи върху шофирането. Накрая аз напълно престанах да говоря и се загледах в пейзажа Гледката, която се разкриваше към планинските върхове, беше покъртителна.

Около обяд, когато стигнахме до последната от внушителните планински вериги, спряхме на една височинка да хапнем сандвичите си в джипа и да погледаме навън към широката, гола равнина, която се простираше пред нас. От другата страна на равнината се намираха ниски хълмове, целите покрити със зеленина. Докато се хранехме, Уил каза, че ще прекараме нощта в имението Висиенте – едно старо имение от деветнадесети век, което някога е било собственост на католическата църква. Сега, както ми обясни, Висиенте бе собственост на един негов приятел, и се бе превърнало в курорт, в който се провеждаха бизнес и научни конференции.

Подир това лаконично обяснение, потеглихме и отново потънахме в мълчание. Стигнахме във Висиенте след около час, влязохме в имението през голям железен портал и продължихме североизточно по тясна камениста алея. Аз още веднъж попитах нещо за Висиенте и защо сме тук, но както и по-рано той отклони моите въпроси, само че този път направо ми каза, че е по-добре да обърна внимание на гледката.

В същия миг бях покорен от красотата на Висиенте. Заобикаляха ни пъстроцветни пасбища и градини. Тревата бе необикновено зелена и свежа. Тя бе гъсто покрила дори земята под гигантските дъбове, които растяха на всеки стотина метра из пасбищата. Имаше нещо невероятно привлекателно в тези огромни дървета, но не можех да разбера какво точно.

След около километър пътят направи завой на изток и се издигна по една малка височинка. На върха на хълмчето се намираше къщата – една сграда в испански стил, построена от дърво и сив камък. Постройката имаше поне петдесет стаи и по цялата южна стена се простираше

голяма закрыта веранда. В градината, която заобикаляше къщата, се издигаха още по-величествени дъбове и лехи с екзотични цветя. Покрай пътеките имаше най-невероятни цветя и папрати. Тук-таме на верандата и сред дърветата се забелязваха хора, които разговаряха на малки групички.

Излязохме от колата и Уил малко поизостана, загледан в пейзажа. На изток от къщата теренът постепенно се снишаваше, за да премине в равни тревни и гористи площи. В далечината се синееше друга верига от хълмове.

– Ще ида да проверя има ли място за нас – каза Уил. – Защо не се поразходиш наоколо? Струва ми се, че тук ще ти хареса.

– Несъмнено! – възкликнах аз.

Той тръгна да се отдалечава, като се обърна още веднъж да ме погледне.

– Разгледай опитните градини. Ще се видим на обяд.

Очевидно Уил съзнателно искаше да ме остави сам, но аз няхах никакво намерение да разбера защо. Чувствах се прекрасно и няхах никакви страхове. Уил ми бе споменал, че Висиенте носи на държавата доста пари и правителството го толерира, въпреки че Ръкописът често се дискутира тук.

Вниманието ми бе привлечено от едни величествени дървета и пътека, която извиваше на юг и аз се отправих нататък. Доближих дърветата и видях, че през малка желязна портичка и каменна стълба се стига до една поляна, цялата обсипана с диви цветя. В далечината се намираще овощна градина, малка рекичка и още гори. Спрях пред вратата и си поех дълбоко дъх, запленил от красотата, която се откриваше пред мене.

– Прекрасна гледка, нали? – каза някой зад гърба ми. Веднага се обърнах. Пред мен стоеше жена с пътна чанта, която изглеждаше малко над трийсетте.

– Наистина – отвърнах аз. – Не съм виждал нищо подобно.

Двамата стояхме загледани в ширналите се поля и тропическите растения, отрупали терасираните площи от двете ни страни. След някое време попитах:

– Да знаете къде се намират опитните градини?

– Да – отвърна тя. – И аз съм тръгнала нататък. Ще ви ги покажа.

Запознахме се, слязохме по стълбите и се отправихме по утъпканата пътека, която извеждаше на юг. Името ѝ бе Сара Лорнър. Имаше златиста коса и сини очи и вид на момиченце, въпреки сериозния ѝ маниер на поведение. Няколко минути вървахме мълчаливо.

– За първи път ли идвате тук? – попита тя.

– Да. Това място не ми е особено познато – отвърнах аз.

– Е, аз пък го посещавам от години насам и мога донякъде да ви го покажа. Тук се провеждат срещи на различни научни организации, главно биолози и физици. И преди няколко години най-неочаквано...

Тя се подвоуми дали да продължи и ме погледна право в очите.

– Чували ли сте за Ръкописа, открит тук в Перу?

– Да, чувал съм – отвърнах аз. – За първите две откровения.

Исках да ѝ кажа колко съм впечатлен от този документ, но се въздържах, защото не знаех дали мога да ѝ се доверя напълно.

– И аз така предположих – каза тя. – Стори ми се, че сте в хармония с енергията тук.

– За каква енергия става дума? – попитах аз. Тя спря и се облегна на парапета на мостчето.

– Знаете ли нещо за Третото откровение?

– Нищо.

– То разкрива едно ново разбиране за физическия свят. В него се твърди, че ние, хората, ще добием способността да възприемаме един невидим тип енергия. Тук се е превърнало в средище на учени, които се интересуват от изследвания и дискусии именно на този феномен.

– Значи учените са на мнение, че тази енергия е реална, така ли?

Тя се обърна, за да продължи по моста.

– Неколцина мислят така. И се случва да бъдем преследвани заради тези наши схващания.

– Значи вие сте учен?

– Преподавам физика в малък колеж в Мейн.

– А защо учените не са съгласни с вас? Тя се замисли и не отговори веднага.

– Трябва да се разбере историята на науката – отвърна и ме погледна, сякаш да види дали имам желание да навлизам по-подробно в тази тема. Аз ѝ кимнах да продължи.

– Спомнете си за момент Второто откровение. След разпадането на средновековния възглед за света, ние, хората от Запада, изведнъж сме осъзнали, че живеем в една напълно непозната вселена. В опита си да разберем същността на вселената, сме били наясно, че по някакъв начин трябва да отделим фактите от суеверията. В този смисъл ние, учените, сме възприели един специфичен подход, известен като научен скептицизъм, който всъщност изисква неопровержими доказателства за всяко ново твърдение относно същността на света. Преди да повярваме на

каквото и да било, ние търсим доказателства, които могат да се видят и пипнат с ръце. Всяка представа, която не може да се докаже по физичен път, бива систематично отхвърляна.

– Вярно е – продължи тя, – че този подход ни е свършил доста добра работа, що се отнася до видимия свят на природата с обекти като скалите, телата, дърветата, обекти, които са достъпни за сетивата на всеки, колкото и скептично настроен да е той. Ние бързо сме успели да квалифицираме всеки елемент на физическия свят в опита си да разберем устройството на вселената. Накрая сме стигнали до заключението, че всяко явление в природата отговаря на определен природен закон, че всяко явление има пряка физическа и понятна причина – тя дяволито ми се усмихна. – Разбираш ли, в много от случаите учените не са се различавали от останалите хора в този исторически период. Ние, както и всички останали, сме решили да овладеем това място, където сме се оказали сега. Смисълът на всичко това е бил да се достигне до такова познание на вселената, което прави света сигурен и достъпен за овладяване, и скептичният подход ни е държал съсредоточени върху проблеми, които да направят нашето съществуване по-сигурно.

Ние вървахме по криволичещата пътека, която извеждаше от моста през малка поляна до площ, обрасла с гъсти дървета.

– При такъв един подход – продължи тя – науката систематично е лишавала света от всичко несигурно и езотерично. Ние сме дошли до заключението, следвайки логиката на Исак Нютон, че вселената винаги функционира по един предсказуем начин като гигантска машина, защото дълго време е било доказвано именно това. Събитията, които нямат причинна връзка помежду си, са били отдавани на случайността.

– Тогава възникнали две открития, които отново са отворили нашите очи за тайната на вселената. Много е писано през последните няколко десетилетия за революцията във физиката, но промените произтичат от две основни открития – тези на квантовата механика и на Алберт Айнщайн. Целта на целия живот на Айнщайн е да докаже, че онова, което възприемаме предимно като твърда материя, е по същество празно пространство с енергия, която протича през него. Това включва и нас самите. А квантовата физика показва, че когато погледнем към тези системи енергия на все по-ниски нива, могат да се получат впечатляващи резултати. Опитите са установили, че когато се обособят малки количества от тази енергия – онова, което наричаме елементарни частици – и се наблюдава тяхното функциониране, самият акт на наблюдението променя резултата – сякаш тези елементарни частици се влияят от онова, което

експериментаторът очаква. Същото става и в случаите, когато частиците се озовават на места, където е невъзможно да се появят според законите на вселената такива, каквито ги познаваме: на две места едновременно или по-напред и по-назад във времето и така нататък. Тя отново спря да говори и ме погледна.

– С други думи, основната градивна форма на вселената в ядрото си е чиста енергия, която се поддава на влияние от човешките намерения и очаквания по начин, който противоречи на нашия стар механистичен модел на вселената – оказва се, че в зависимост от нашите очаквания, енергията ни потича навън в света и въздейства върху други енергийни системи. А това е тъкмо смисълът на Третото откровение.

Тя тръсна глава.

– За съжаление повечето учени не гледат сериозно на тази идея. Предпочитат да запазят скептицизъм и да почакаат да видят дали ще можем да я докажем.

– Хей, Сара, ние сме тук – чу се тих глас в далечината. Един човек махаше към нас между дърветата на двайсетина метра вдясно от нас.

Сара погледна към мен.

– Трябва да поговоря няколко минути с тези хора. Имам в мен превод на Третото откровение. Ако искаш, намери си някое място и почети от него, докато ме няма.

– С удоволствие – казах аз.

Тя измъкна от чантата си един свитък, подаде ми го и се отдалечи.

Взех свитъка и се огледах къде да седна. Тук горската повърхност беше леко влажна и осяяна с ниски храсти, но на изток теренът се издигаше към едно друго възвишение. Реших да поема нататък и да си намеря сухо място за сядане.

На върха на възвишението бях обзет от благоговение. Това бе още едно място с невероятна красота. Възлестите дъбове бяха на двадесетина метра разстояние един от друг и техните широки корони се сливаха на върха, тъй че образуваха покров над главата ми. В подножието на гората растяха широколистни тропически растения, високи метър-метър и половина с широки до двайсет и пет сантиметра листа. Между тях растяха огромни папрати и храсти, отрупани с бели цветчета. Избрах си едно сухо място и се настаних. Усещах влажния дъх на листата и аромата на цветовете.

Разтворих свитъка и зачетох превода от самото начало. С кратко въведение се обясняваше, че Третото откровение представлява едно ново разбиране на физическата вселена. То напълно отговаряше на краткия

разказ на Сара. Един ден, към края на второто хилядолетие, се предпричаше в него, хората ще открият нова енергия, която е в основата и се излъчва от всички неща, включително и самите нас.

Известно време размишлявах над тази идея, след което прочетох нещо, което просто ме поразя: в Ръкописа се твърдеше, че преди да започнат да възприемат тази енергия, хората стават по-силно възприемчиви към красотата на околния свят. Докато мислех над всичко това, вниманието ми бе привлечено от шума на стъпки. Някой вървеше долу по алеята. Зърнах Сара точно в момента, когато тя погледна към могилката и ме видя.

– Това е изключително място – каза тя, когато приближи. – Стигна ли до момента, в който се говори за възприемането на красотата?

– Да – отвърнах аз. – Но не разбирам докрай смисъла му.

– По-нататък в Ръкописа – каза тя – се изяснява по подробно, но аз ще ти го обясня накратко. Начинът, по който ни въздейства красотата, е нещо като барометър, по който разбираме до каква степен сме се приближили към възможността за възприемане на енергията. И това е така, защото енергията и красотата са от едно и също естество.

– Говориш така, сякаш я виждаш – казах аз. Тя ме погледна без никакво смущение.

– Да, виждам я, но първо развих по-дълбок усет за красотата.

– Но как става това? Не е ли красотата нещо относително? Тя поклати глава.

– Нещата, които възприемаме като красиви, могат да бъдат различни, но фактическите характеристики, които приписваме на красивите обекти, са подобни. Помисли само. Ние възприемаме като красиво нещо, което ни поразява с яркото си присъствие, със своеобразната си форма и въздействащи цветове, не е ли така? То се откроява. То греє. Струва ни се почти лъчисто в сравнение със сивотата на околните, не дотам привлекателни предмети.

Аз кимнах.

– Огледай се наоколо – продължи тя. – Сигурна съм, че си просто очарован от това място, както сме всички ние. То направо покорява човека. Цветовете и формите тук изглеждат просто магически. Следващото ниво на възприятие е да се види енергията, която обкръжава всичко наоколо.

Сигурно съм изглеждал озадачен, защото тя се разсея, но после продължи сериозно:

– Хайде да идем в градините. Намират се на около половин

километър южно отгук. Сигурно ще ти бъде интересно.

Благодарих ѝ, че ми отделя от времето си, за да ми разкаже за Ръкописа и да ме разведе из Висиенте. Та нали за нея бях просто един непознат. Тя само сви рамене.

– Изглежда, че ти проявяваш интерес към нашите усилия тук – каза тя. – А е известно, че те трябва да получат популярност. За да продължат тези изследвания, трябва да станат достояние и вън от страната, в Съединените щати и другаде. Местните власти не проявяват особено разбиране.

Неочаквано чухме, че някой ни вика зад нас.

– Моля, извинете!

Обърнахме се. Трима души бързаха зад нас по пътеката. Бяха хора, минаващи четирийсетте години и всички облечени твърде елегантно.

– Дали бихте могли да ни кажете къде се намират опитните градини? – попита по-високият измежду тях.

– А вие бихте ли могли да ни кажете какво ви води насам? – попита на свой ред Сара.

– Собственикът на имението ни разреши, на мен и моите колеги, да разгледаме градините и да поговорим с някого относно така наречените експерименти, които се провеждат тук. Ние сме от университета в Перу.

– Май не приемате особено нашите открития – усмихна се Сара, като явно се стремеше да заглади положението.

– Ни най-малко – каза един от тримата. – Струва ни се нелепо твърдението, че в наши дни можело да се наблюдава някаква мистична енергия, каквато никога не е била наблюдавана преди.

– Вие опитвали ли сте се да я видите? – полюбопитства Сара.

Мъжът не обърна внимание на въпроса ѝ и отново попита:

– Можете ли да ни посочите пътя към градините?

– Разбира се – отвърна Сара. – След трийсетина метра ще излезете на една пътека, която свива на изток. Вървете все по нея и след половин километър ще стигнете градините.

– Благодаря – каза високият и те забързаха нататък.

– Ти ги насочи в погрешна посока – забелязах аз.

– Не всъщност – отвърна тя. – В онзи район има други градини и там хората са по-предразположени да разговарят с подобни скептици. И такива хора идват тук, при това не само учени, но и просто любопитни хора, които не могат да възприемат нашето дело... което говори, че научното мислене е в сериозна криза.

– Какво имаш предвид? – попитах аз.

– Както ти казах и преди, старият скептичен подход е вършел работа, когато са били изследвани по-очевидни и зрими явления във вселената, като например дърветата, слънчевата светлина или гръмотевиците. Но могат да се наблюдават и други явления, по-неуловими, които не могат да бъдат изследвани – дори не е напълно сигурно, че съществуват – ако не преодолееш или подтиснеш скептицизма си и не направиш всичко възможно да ги доловиш. Едва подир туй можеш да се върнеш към щателния си подход на изследване.

– Интересно.

Горите свършиха и пред нас се разкриха десетки култивирани участъци с най-разнообразни растения. Това бяха повечето плодни и зеленчукови насаждения – от банани до спанак. На изток от блоковете имаше широка пътека с каменна настилка и всички пътеки извеждаха към нея. На протежение на пътеката се намираха три навеса с метални конструкции. До всеки от тях работеха по четирима-петима души.

– Виждам някои мои приятели – каза Сара и посочи към най-близката пристройка. – Хайде да идем там. Искам да те запозная с тях.

Сара ме представи на трима мъже и една жена, които бяха заети с някакви проучвания. Мъжете размениха с мен по няколко думи, след което се извиниха и отидоха да си продължат работата, но жената, биоложка на име Марджъри, изглежда имаше време да побъбрим.

Улових погледа на Марджъри.

– Какви са по-точно проучванията ви тук? – попитах аз. Изглежда въпросът ми я изненада, но ме погледна с усмивка и накрая отвърна:

– Не зная откъде да започна. Познат ли ви е Ръкописът?

– Само първата му част – обясних аз. – Едва започнах да чета Третото откровение.

– Това е поводът да бъдем всички тук. Елате дави покажа.

Тя ми махна с ръка да я последвам и покрай желязната конструкция стигнахме до един участък с фасул. Направи ми впечатление колко добри бяха насажденията. По тях нямаше никакви следи от увреждане от насекоми или изсъхнали листа. Изглежда вирееха на тучна, плодородна почва.

Всяко от растенията имаше свободно пространство за растеж, стъблата и клоните им бяха близо, но не се докосваха. Тя посочи към най-близкото насаждение.

– Стремим се да гледаме на растенията като на цялостни енергийни системи и да предвиждаме всичко, което е необходимо за развитието им – почвата, торовете, влагата, светлината. Установихме, че цялата

екосистема на растението е всъщност жива система, единен организъм. И здравето на всеки отделен елемент оказва влияние върху здравето на цялото.

Тя се поколеба, после каза:

– Онова, което е важно, е, че след като започнахме да мислим за енергийната среда, която обгражда растението, започнаха да се наблюдават поразителни резултати. Растенията, подложени на изследване, не са много по-едри от останалите, но се оказаха значително по-хранителни.

– А как се установи това?

– По по-голямото им съдържание на протеини, въглехидрати, витамини и минерали.

Тя погледна към мен, очаквайки да кажа нещо.

– Но не това е най-поразителното! Ние установихме, че растенията, които получават повече грижи от страна на хората, са дори още по-хранителни.

– Какви грижи?

– Ами да поддържаш почвата им, да ги наглеждаш всеки ден. Неща от този род. Направихме експеримент с една контролна група растения: на едни от тях се обръщаше специално внимание, а на други – не и резултатите потвърдиха предварителните впечатления. Нещо повече – продължи тя, – разширихме тази постановка и изследователят не само им отделяше внимание, но и мислено ги молеше да растат по-добре. Съдаше до тях и съсредоточаваше цялото си внимание върху растежа им.

– И те израстваха по-добре, така ли?

– До голяма степен, да А и растежът им се ускоряваше.

– Това е невероятно.

– Да, така е... – Гласът ѝ секна, когато забеляза един около шейсетгодишен човек, който приближаваше към нас.

– Този господин е специалист по микронитратите – каза поверително тя. – За първи път дойде тук преди година и веднага напусна Вашингтонския държавен университет. Името му е професор Хейнс. Направил е някои забележителни проучвания.

Когато възрастният господин приближи, тя ме представи. Той беше здравеняк, с черни коси и посивели кичури край слепоочията. След като Марджъри го помоли, професорът започна да разказва за своите изследвания. Интересите му се отнасяли, както каза, предимно към функционирането на органите на тялото, в зависимост от хранителния режим. Правел измерванията си чрез високо чувствителни кръвни проби.

Сподели, че е силно заинтересуван от едно специално изследване, което доказва, че растенията с високи хранителни качества, каквито се отглеждат във Висиенте, повишават телесната сила повече, отколкото би могло да се предполага от самите хранителни вещества, така както разбираме функционирането им в човешката физиология. Нещо, присъщо на самата структура на растенията, поражда ефект, за какъвто не се е и предполагало по-рано.

Погледнах Марджъри и попитах:

– Значи вниманието към тези растения им придава нещо, което на свой ред повишава човешката сила? Споменава ли се за тази енергия в Ръкописа?

Марджъри погледна професора. Той само едва-едва ми се усмихна.

– Още не знам – каза той.

Попитах го за бъдещите му изследвания и той ми обясни, че има намерение да направи подобна градина в щата Вашингтон и да заложи някои продължителни експерименти, за да провери дали хора, които се хранят с такива растения имат повече енергия и са по-здрави за по-дълъг период от време. Докато говореше, аз непрекъснато поглеждах към Марджъри. Изведнъж тя ми се стори невероятно красива. Тялото ѝ изглеждаше високо и стройно въпреки джинсите тип шалвари и широката тениска, които носеше. Имаше тъмно кестеняви очи, а косите ѝ падаха на нежни къдрици покрай лицето ѝ.

Почувствах силно физическо привличане. В момента, в който го усетих, тя извърна глава, погледна ме право в очите и отстъпи на крачка в страни от мен.

– Трябва да се срещна с един човек – каза тя. – Може би ще се видим по-късно.

Тя се сбогува с Хейнс, отправи към мене една съдържана усмивка и отмина покрай желязната конструкция надолу по пътеката.

Аз поговорих с професора още няколко минути, след което му пожелах всичко хубаво и тръгнах обратно към Сара. Тя продължаваше да говори разпалено с един от останалите изследователи, но ме проследи с поглед, докато приближавах към нея.

Когато наближих, мъжът, с когото разговаряха, се усмихна, подреди бележките си в папката и влезе в бараката.

– Узна ли нещо интересно? – попита Сара.

– Да – отвърнах разсеяно аз. – Тук хората изглежда се занимават с доста любопитни неща.

Бях забил поглед в земята, когато тя попита:

– Къде отиде Марджъри?

Погледнах я и забелязах изписаното на лицето ѝ любопитство, при-
месено с известна насмешливост.

– Имала среща с някого.

– Май ти я прогони, а? – каза тя, вече усмихната. Аз се разсмях.

– Вероятно е така. Макар че и дума не споменах.

– За какво да споменавах – каза тя. – Марджъри е успяла да забеле-
жи промяната в твоето биополе. Доста беше очевидна. Аз я забелязах
дори оттук.

– Промяна в моето какво?

– В енергийното поле, което обгръща тялото ти. Повечето от нас са
се научили да различават биополето, поне при определена светлина. Ко-
гато някой има сексуални желания, енергийното му поле се завърта и се
насочва към човека, който е обект на привличане.

Тази фантастична идея ме поразил, но преди да мога да я коментирам,
вниманието ни бе отвлечено от неколцина души, които излизаха от
пристройката.

– По това време вливаме енергия на растенията – каза Сара. – Си-
гурно ще ти бъде интересно да видиш това.

Тръгнахме след четиримата млади мъже, които вероятно бяха сту-
денти, към един житен блок. Наближихме и видяхме, че блокът се съ-
стоеше от два по-малки блока, всеки от които около три метра широк.
Житото в единия блок беше около два метра високо, а в другия растени-
ята бяха по-ниски от трийсетина сантиметра. Четиримата мъже се при-
ближиха към по-високото жито и седнаха в четирите краища на блока с
лице към житото. Всички сякаш едновременно съсредоточиха поглед
към растенията. Зад мен късното следобедно слънце обливаше нивата в
мека, кехлибарена светлина, но отвъдните гори оставаха тъмни в дале-
чината. Житната нива и студентите се открояваха като силуети на почти
черния фон.

Сара стоеше до мене.

– Това е свършено. Погледни! – каза тя. – Виждаш ли какво става?

– Какво?

– Те предават своята енергия на растенията. Аз съсредоточено се
вгледах в сцената, но не можах нищо да различа.

– Нищо не виждам – каза аз.

– Тогава наведи се по-ниско – каза Сара – и се съсредоточи върху
пространството между хората и растенията.

Стори ми се, че виждам проблясък светлина, но реших, че си

въобразявам или е зрителна измама. Напрягах се още няколко пъти да забележа нещо, но накрая се отказах.

– Не мога – признах си аз и се изправих. Сара ме потупа по рамото.

– Не се притеснявай. Най-трудно е първия път. Трябва да се научиш да съсредоточаваш погледа си.

Един от медитиращите вдигна очи към нас и с пръст ни даде знак да пазим тишина, тъй че ние отново се отправихме към бараката.

– Задълго ли си във Висиенте? – попита Сара.

– Вероятно не – отвърнах аз. – Тук съм с един човек, който е по следите на последната част на Ръкописа, Тя ме погледна с изненада.

– Мислех, че е намерен целият. Но сигурно не съм разбрала. Толкова бях погълната от онази част, която се отнася до моята работа, че не съм прочела много от останалото.

Аз инстинктивно опипах джоба на панталоните си, внезапно разтревожен за превода на Сара. Той беше свит на фолио в задния ми джоб.

– Установено е, че най-благоприятните периоди на деня за съзерцаване на енергийните полета са при изгрев и при залез слънце – каза Сара. – Ако искаш, бихме могли да се срещнем утре при изгрев слънце и да опитаме отново.

Тя протегна ръка да вземе свитъка.

– Отгук. Мога да ти направя копие от този превод, което да вземеш със себе си.

Помислих малко и реших, че нищо не рискувам.

– Защо не? – отвърнах аз. – Само че трябва да попитам приятеля си дали разполагаме с време – усмихнах се към нея аз. – Какво те кара да мислиш, че бих могъл да се науча да виждам онази енергия?

– Приеми го за интуиция.

Направихме си уговорка да се срещнем на хълма в 6 часа сутринта и аз поех еднокилометровия път към станцията сам. Слънцето съвсем се беше скрило, но светлината му все още обливаше сивите облаци на хоризонта в оранжеви краски. Въздухът беше прохладен, но вятър нямаше.

В огромната столова на станцията се бе наредила опашка пред щанда за самообслужване. Бях гладен и се отправих към началото на опашката, за да видя какво има за вечеря. Там бяха застанали Уил и професор Хейнс и си говореха.

– Е, как мина следобедът? – попита Уил.

– Великолепно – отвърнах аз.

– Това е Уилиам Хейнс – добави Уил.

– Да, вече се познаваме – казах аз.

Професорът кимна.

Споменах за уговорката ми утре сутринта. Уил каза, че няма да има проблем, защото и той искал да се срещне с няколко души, с които не успял да поговори, и най-вероятно няма да тръгнем преди девет сутринта.

Опашката се придвижи напред и хората зад нас ми предложиха да се присъединя към приятелите си. Пристъпих до професора.

– Е, какво е мнението ти за онова, което правим тук? – попита ме Хейнс.

– Още не зная – отвърнах аз. – Имам нужда от време. Цялата тази идея за енергийните полета е нова за мене.

– Тя всъщност е нова за всички – каза той. – Но най-интересното е, че науката винаги е търсела този вид енергия – нещо общо, което е в основата на всяка материя. Специално от Айнщайн насам физиката търси една единна теория на полето. Не зная дали е тъкмо тази или не, но най-малкото Ръкописът подтиква към някои много интересни изследвания.

– Какво би означавало за науката да възприеме тази идея? – попитах аз.

– Тя би й дала нова отправна точка – отвърна той. – Всъщност съществуването на тази енергия не е нещо напълно непознато. Учителите по каратے говорят за наличието на една скрита Чи-енергия, която им позволява да извършват наглед невъзможни неща, като например да чупят тухли с голи ръце или да стоят, без да помръднат, докато четирима яки мъже се опитват да ги повалят. А и всички сме виждали атлети, които извършват невероятни номера, преобръщат се, висят във въздуха, сякаш не съществува гравитация. Всичко се дължи на онази скрита енергия, до която имаме достъп. Това, разбира се, няма да бъде възприето, докато достатъчно хора не успеят да усетят тази енергия.

– А самият ти наблюдавал ли си я? – попитах аз.

– Случвало ми се е понякога – отвърна той. – Зависи с какво съм се хранил.

– Как се обяснява това?

– Хората тук, които са виждали тези енергийни полета, се хранят предимно със зеленчуци. И обикновено само от тези високохранителни растения, които отглеждат сами.

Той посочи към щанда за храна.

– Тук има някои от тях, макар че, слава богу, сервират и по малко риба и пилешко за такива като мене, които обичат месото. Но ако си

наложа друг хранителен режим, мога да видя нещо.

Попитах го защо не си променя диетата за по-дълги периоди от време.

– Не зная – отвърна той. – Човек трудно се разделя със старите си навици.

Опашката се придвижи напред и аз си поръчах само зеленчуци. Тримата се настанихме на голямата маса, където имаше и други гости, и в продължение на около час говорихме за най-обикновени неща. После с Уил отидохме да си вземем вещите от джипа.

– А ти виждал ли си енергийните полета? – попитах аз. Уил се усмихна и кимна утвърдително.

– Моята стая е на първия етаж, а твоята – на третия – каза той. – Стая 306. Ключът ти е на рецепцията.

Стаята беше без телефон, но в антрето срещнах един от хотелиерите и той ми обеща, че точно в 5 часа ще ми почукат на вратата да ме събудят. Легнах и се отдах на размисъл. Следобедът бе дълъг и богат на събития, тъй че мълчанието на Уил бе напълно понятно. Той искаше да ме остави сам по свой път да опозная Третото откровение.

Следващото, което осъзнах, беше, че някой чука на вратата ми. Погледнах часовника си: 5,00 сутринта. Когато хотелиерът почука за втори път, аз извиках: „Благодаря!“ достатъчно силно, за да може да ме чуе, след което станах и погледнах през малкия прозорец навън. Единственият признак, че беше утро, бе бледото просветляване на изток.

Минах по коридора, взех душ, облякох се набързо и слязох по стълбите. Ресторантът беше отворен и за най-голямо мое учудване множество хора вече щъкаха нагоре-надолу. Хапнах само плодове и забързах навън.

Над земята се спускаше утринна мъгла, надвиснала над ливадите в далечината. Пойните птици огласяха дърветата. Още докато се отдалечавах от хотела, на изток слънцето леко се подаде над хоризонта във величествени цветове. Небето бе моравосиньо над поруменелия хоризонт.

Стигнах възвишението петнайсетина минути по-рано. Седнах на земята и се облегнах на ствола на огромно дърво, очарован от плетеницата вити клони над главата си. След няколко минути се чуха стъпки по пътеката и аз се обърнах нататък, очаквайки да видя Сара. Вместо нея зърнах един непознат някъде към средата на четирийсетте години. Той свърна от пътеката, вървейки право към мене, без изобщо да ме забелязва. Когато на около три метра от мен внезапно ме видя, се сепна, което ме накара да трепна и аз.

– О, здравейте – поздрави той с характерен бруклински акцент. Беше в джинси и туристически обуца и имаше рядко стройна и атлетическа фигура. Къдравата му коса бе леко проредяла.

Аз кимнах.

– Извинете ме, че се появих така изневиделица – каза той.

– О, не се безпокойте.

Представи се като Фил Стоун. Аз също му се представих и казах, че чакам една своя приятелка.

– Вероятно провеждате някакви изследвания тук – добавих аз.

– Не всъщност – отвърна той. – Аз работя в университета в Южна Калифорния. Изследователската ми работа е в друга провинция. Права проучвания във връзка с измирането на тропическите гори, но идвам тук винаги, когато мога, за да откъсна. Обичам това място. Тук горите са толкова различни.

Той се огледа наоколо.

– Давате ли си сметка, че някои от дърветата тук са на повече от петстотин години? Това е истински девствена гора, такава, каквато рядко се среща. Тук цари съвършена хармония: по-големите дървета пропускат необходимата светлина, за да може в подножието им да вирее тропическа растителност. И в тропическите гори растителният живот е стар, но се развива различно. Те представляват всъщност джунгла, докато тук гората прилича на дъвен лес от умерените климати, като горите в Съединените щати.

– Но аз не съм виждал там нещо подобно – казах аз.

– Зная. Останали са твърде малко такива гори. Повечето от тези, които познавах, бяха продадени от правителството за дъвен материал, сякаш единственото, което виждат в подобна гора, е дървеният материал. Срамота е, че някой може да посегне на такова едно място. Погледнете енергията.

– Нима вие виждате енергията тук? – попитах аз. Той ме изгледа, сякаш искаше да реши дали може да ми се довери, и най-сетне отвърна:

– Да, виждам я.

– А аз още не мога. Вчера опитах, докато няколко души медитираха пред растенията в градината.

– О, и аз в началото не можех – каза той. – Започнах, като първо се концентрирах в пръстите си.

– Как така?

– Хайде да се преместим ей там – посочи той отсреща, където дърветата бяха малко по-редки и през клоните им проникваше синевата на

небето. – Аз ще ти покажа.

Стигнахме мястото и той каза:

– Сега се облегни назад и докосни връхчетата на показалците си. Съсредоточи поглед в небето. Сега отдалечи пръсти на около сантиметър и гледай точно между тях. Какво виждаш?

– Прашинките във въздуха.

– Остави това. Разфокусирай малко поглед и леко приближи връхчетата на пръстите си, после отново ги раздалечи.

Аз се опитвах да следвам неговите указания, като си мърдах пръстите, но не можех да разбера какво значи да разфокусирам погледа си. Накрая започнах да гледам съвсем разсеяно между пръстите си. Очертанията им станаха неясни и аз започнах да различавам нещо подобно на кълба дим между връхчетата им.

– Появи се! – възкликнах аз и обясних какво виждам.

– Тъкмо това е! Тъкмо това! – каза той. – А сега погледай я известно време.

Докоснах и четирите си пръста, след което дланите и китките на ръцете си и във всички тези случаи продължавах да виждам потоците енергия между тях.

Отпуснах ръце и погледнах към Фил.

– Искаш ли да видиш моето енергийно поле? – попита той.

Изправи се, отстъпи няколко сантиметра назад и се разположи така, че точно зад главата му да се вижда небесната синева. Опитвах се няколко минути, но някой зад нас ни извика и наруши концентрацията ми. Обърнах се и видях Сара.

Фил пристъпи напред с широка усмивка.

– Това ли бил човекът, когото чакахте? – обърна се към мене той.

Сара приближи и също се усмихна.

– Хей, ние с вас май се познаваме – възкликна тя, като посочи Фил.

Те дружески се прегърнаха, после Сара се обърна към мен:

– Извини ме, че закъснях. Не знам защо, биологичният часовник ми изневери. Но май вече се досещам за причината. Това ви е дало възможност да се срещнете и поговорите. Какво правехте преди малко?

– Той току-що се научи да вижда енергийното поле между пръстите си – каза Фил. Сара се обърна към мен.

– Точно тук миналата година двамата с Фил се учехме на същото – тя погледна към Фил. – Хайде да обърнем гърбовете си един към друг. Той може би ще успее да види енергията помежду ни.

Те застанаха с гръб един към друг. Аз ги помолих да дойдат по-

близо до мене и те се приближиха на около метър и половина. Силуетите им се открояваха на фона на все още тъмното синьо небе. За най-голяма моя изненада пространството между тях изглеждаше по-светло – жълтеникаво или по-скоро розовожълтеникаво на цвят.

– Той вижда енергията – позна Фил по израза на лицето ми.

Сара се обърна, хвана Фил за ръката и те бавно отстъпиха на близо три метра от мене. Около горната част на телата им се очертаваше белезникаворозово енергийно поле.

– Много добре – каза сериозно Сара, приближи се и клекна близо до мене. – Сега обърни внимание на цялата тази красота наоколо.

В същия миг изпитах невероятно благоговение пред гледката, която се открояваше пред мен. Успях да обхвана с поглед всеки от огромните дъбове, и то отделни техни части, а не целите дървета. Останах просто поразен от уникалната форма и разположение на клоните им. Непрестанно местех поглед от едно дърво на друго. Въздействаха ми така силно, сякаш ги виждах за първи път или поне за първи път истински ги оценявах.

Вниманието ми бе привлечено от едно растение с декоративни листа на близо три метра от мен. В дома си често съм имал растения от същия тип – една особена разновидност на филодендрон. Тъмнозелените му листа се разгръщаха в диаметър от четири метра. Растението бликаше от живот и енергия.

– Наистина, съсредоточи се върху това растение, но трябва да се отпуснеш – каза Сара.

Постъпих както ми каза, пренасочих фокуса на очите си на дванайсетина сантиметра разстояние от всяка отделна част на растението и се опитах да се съсредоточа. Постепенно започнах да долавям отделни проблясъци светлина, след което едно пренасочване на фокуса ми помогна да видя мехур от бяла светлина, която обгръщаше цялото растение.

– Ето че вече виждам нещо – заявих аз.

– Сега погледни и другите растения – каза Сара.

Отстъпих поразен. Всяко от растенията, докъдето ми стигаше погледът, бе обкръжено от бяла, съвсем прозрачна светлина, която ни най-малко не замъгляваше цветовете и очертанията им. Разбирах, че красотата на всяко от растенията е проекция на тази светлина. Първоначално бях видял растенията, след което тяхната уникална красота и присъствие, за да забележа накрая чрез въздействието на красотата им техните енергийни полета.

– А сега виж дали можеш да наблюдаваш ето това – каза Сара, седна пред мене и се обърна с лице към филодендрона. Бялата светлина около тялото ѝ образува една струйка, която се източи навън и обгърна филодендрона. Енергийното поле на растението увеличи своя диаметър с няколко десетки сантиметра.

– О, божичко! – възкликнах аз, което накара двамата приятели да се разсмеят. Аз също избухнах в смях И започнах да си давам сметка колко невероятно е всичко, което ставаше, но не се чувствах ни най-малко притеснен, че ставам свидетел на явления, в които се бях съмнявал само преди минути. Възприемането на полето не беше свръхреално усещане, а по-скоро придаваше по-голяма реалност и определеност на нещата.

В същото време всичко наоколо ми изглеждаше различно. Можех да го сравня само с филм, в който цветът на гората е подсилен, за да я направи мистична и омагьосана. Растенията, листата, небето – всичко беше с подчертано присъствие, обгърнато в леко озарение, което загатваше за живот и може би съзнание, отвъд онова, което беше достъпно за обикновените сетива. Човек, видял това, не би могъл повече да възприема една гора по старому.

Погледнах към Фил.

– А сега ти седни и проектирай енергия към филодендрона – казах ми аз. – Бих искал да направя сравнение, Фил малко се смути.

– Не зная защо, но аз не мога да постигна това – отвърна той.

Отправих поглед към Сара.

– Едни хора могат, а други – не – поясни тя. – Още не се знае защо е така. Марджъри проверява кои от студентите ѝ имат такава способност. Няколко психолози се опитват да я отнесат към особеностите на характера, но засега нищо не се знае със сигурност.

– Иска ми се да опитам – казах аз.

– Добре, започвай – предложи Сара. Седнах отново и обърнах лице към растението. Сара и Фил застанаха встрани от мен.

– Да започна, но как?

– Просто насочи пялото си внимание към растението, сякаш да го изпълниш със своята енергия – каза Сара.

Аз погледнах към растението, представяйки си как то се изпълва с енергия и подир няколко минути обърнах очи към тях.

– Съжалявам, но не си между малцината избраници – каза огорчено Сара.

Аз отправих крива гримаса към Фил.

Разговорът ни бе прекъснат от ядосани гласове, които идваха откъм

пътеката. Между дърветата се забелязваха неколцина човека, които разговаряха доста грубо помежду си. Фил се обърна към Сара.

– Какви са тези хора?

– Не зная – отвърна тя. – Може би са от тези, които се отнасят с неразбиране към нашата работа тук.

Пак се огледах наоколо. Гората отново изглеждаше както обикновено.

– Ами аз престанах да виждам енергийните полета!

– Някои неща веднага ни връщат към обичайното възприятие, не е ли така? – забеляза Сара. Фил се усмихна и ме потупа по рамото.

– Вече можеш да го постигаш по всяко време. Както когато се научиш да караш колело. Нужно е само да видиш красотата и да отвориш сетивата си.

Внезапно си спомних да проверя колко е часът. Слънцето вече се бе издигнало високо в небето и дърветата се поклащаха под лекия утринен ветрец.

Часовникът ми показваше 7,50.

– Струва ми се, че е време да се връщам – казах аз. Сара и Фил тръгнаха заедно с мен. Както вървахме, аз отново погледнах гористия хълм.

– Красиво място – забелязах аз. – Жалко, че в Щатите няма повече такива места.

– Когато видиш енергийните полета и на други места – каза Фил, – ще разбереш колко жива е тази гора. Погледни тези дъбове. Те много рядко се срещат в Перу, но ги има тук, във Висиенте. Гора, от която са били изсичани дървета и на тяхно място залесявани борове пак за дървесина, има много ниско енергийно поле. А пък градовете имат напълно различна енергия, без да смятаме самите хора.

Отново опитах да насоча внимание към растенията покрай пътеката, но вървейки, не можех да се съсредоточа.

– Дали е сигурно, че отново ще мога да видя тези енергийни полета? – попитах аз.

– Разбира се – отвърна Сара. – Досега не съм чувала някой да е преживял това и да не е могъл да го преживее повторно. Тук веднъж дойде един специалист по очни болести, който беше направо поразен, когато се научи да различава енергийните полета. Оказа се, че се занимавал с изследвания на някои нарушения на зрението, включително цветна слепота, и бил стигнал до извода, че едни хора просто имат по-мързеливи очни рецептори. Беше успял да научи някои хора да различават

цветовете. Според него виждането на енергийните полета има в основата си същия принцип – събуждане на някои заспали рецептори, което е теоретично достъпно на всеки.

– Как ми се иска да можем да живеем по-близо до едно такова място – въздъхнах аз.

– А нима всеки не би искал това? – отвърна Фил към Сара зад мене.

– Тук ли е още професор Хейнс?

– Да – отвърна Сара. – Направо не може да си тръгне, Фил се обвърна към мене.

– Това е човек, който прави твърде интересни експерименти във връзка с въздействието на тази енергия.

– Да, вчера говорих с него – отвърнах аз.

– Когато миналия път бях тук – продължи Фил, – той сподели, че мисли да проведе експеримент, за да установи физическия ефект от простата близост с подобна енергийна среда като тази гора зад нас. Каза, че ще заложи експеримент, като използва познатата си методика на измерване ефикасното функциониране на органите на човешкото тяло.

– Аз пък още отсега зная резултата – каза Сара. – Щом пристигна тук, веднага започвам да се чувствам по-добре. Чувствам се по-силна, мога да мисля по-ясно и бързо. Стигам до поразителни прозрения във връзка с моите физически изследвания.

– Върху какво работиш сега? – попитах аз.

– Нали си спомняш, че ти говорих за едни удивителни експерименти по атомна физика, по време на които елементарните частици на ядрото се появяват там, където изследователите очакват да бъдат?

– Да.

– Е, опитвам се да разширя тази концепция с някои мои експерименти. Интересуват ме не толкова проблемите на самите елементарни частици, колкото въпроса, за който споменах и преди: до каква степен физическата вселена като цяло – след като е изградена от една и съща основна енергия – откликва на нашите очаквания? До каква степен всичко, което ни се случва, е плод на нашите очаквания?

– Искаш да кажеш, доколко случайностите са предиктувани от собственото ни съзнание?

– Да, помисли си само за обстоятелствата на собствения ти живот. Според старата Нютонова идея, човек може да взема правилни решения и да бъде готов за всичко, но събитията в неговия живот имат своя причинно-следствена логика, която не може да бъде повлияна от нашето отношение. Най-новите открития на модерната физика обаче

закономерно поставят въпроса дали вселената не се поддава на въздействие в по-голяма степен. Дори и в основните си функции да се развива механично, вселената неуловимо реагира на мисловната енергия, която проектираме в нея. И защо не? Щом можем да ускорим растежа на растенията, защо да не можем да въздействаме върху забавянето или ускорянето на някое събитие със силата на своята мисъл?

– А в Ръкописа говори ли се нещо по този въпрос? Сара ми се усмихна.

– Разбира се, нали от него черпим нашите идеи. Докато вървахме, тя се разрови в торбата си и измъкна оттам един свитък.

– Ето ти копието – каза тя.

Аз го погледнах бегло и го пяхнах в джоба си. В този момент пресичахме едно малко мостче и аз известно време се позадържах, за да се полюбувам на пъстрите и изящни растения наоколо. Изместих леко фокуса си на виждане и изведнъж пред мен се разкриха енергийните полета на всичко наоколо. Полетата на Сара и Фил бяха широки, с жълтеникавозелен цвят, макар че от време на време полето на Сара придобиваше леко розов оттенък.

Най-ненадейно те и двамата спряха и се взряха напред към пътеката. Някакъв мъж на около петдесетина метра от нас бързо се приближаваше. Обхвана ме такова безпокойство, та чак стомахът ми се сви, аз обаче бях твърдо решен да съхраня виждането си на енергията. Когато онзи приближи, го разпознах – това бе един от учените от Перуанския университет – по-високият от тримата – които бяха питали предишния ден за градините. Енергийният слой около него беше в червено.

Той стигна до нас и се обърна към Сара със снизхождение:

– Значи вие сте учен, така ли?

– Точно така – отвърна Сара.

– И как тогава можете да търпите подобна наука? Нали видях онези градини – цялото това шарлатанство направо не е за вярване. Вие сте хора без никаква отговорност. Това, че едни растения израстват по-големи от други, може да се обясни по множество най-различни начини.

– Невъзможно е да се вземе предвид всичко, господине. Ние изследваме основните тенденции.

В гласа на Сара се долавяше известно раздражение.

– Но да се говори за някаква нова видима енергия, която е в основата на химическия състав на живите организми, е един абсурд. Та вие нямате никакви доказателства.

– А доказателства не ни и трябват.

– Но как може да твърдите, че нещо съществува, без да имате никакво доказателство!

И у двамата вече се долавяше раздразнение, но аз ги слушах доста разсеяно. Цялото ми внимание бе насочено към това как се променяха енергийните им полета. Още в началото на този спор ние с Фил се отдръпнахме на няколко крачки, докато Сара и високият мъж застанаха на около четири метра един срещу друг. Най-неочаквано енергийните им полета станаха по-наситени и напрегнати, сякаш от някаква вътрешна вибрация. В хода на разговора полетата им започнаха да се съединяват. Когато единият изложеше някакъв довод, енергийното му поле сякаш се вливаше в полето на другия и смучеше от неговата енергия. Когато другият го опровергаваше, енергията се връщаше обратно в негова посока. От гледна точка на енергийната динамика на полетата, успешният довод означаваше домогване до енергията на опонента и присвояването ѝ.

– А и ние сме наблюдавали това явление, което се опитваме да разберем – продължаваше спора си Сара. Мъжът ѝ отправи поглед, изпълнен с презрение.

– Та значи не само че сте некомпетентни, а сте и ненормални – заяви той и тръгна да се отдалечава.

– А ти пък си динозавър – викна му Сара и ние и двамата с Уил се разсмяхме. Сара обаче бе все още ядосана.

– Такива направо могат да ме изкарат от кожата ми – каза Сара, когато продължихме пътя си.

– Не им обръщай внимание. И такива се срещат понякога – каза Фил.

– Да, но защо трябва да са толкова много? – възмущаваше се Сара. – И то тъкмо сега?

Стигнахме хотела и аз забелязах джипа на Уил. Той беше с отворени врати и около двигателя му бяха разпилени инструменти. Уил веднага ме забеляза и ми махна да приближа.

– Е, май вече можем да потегляме – казах аз.

На репликата ми бе отвърнато единствено с мълчание. С мълчание бе посрещнато и обяснението ми за това как изглеждаше енергийното поле на Сара по време на спора. Сигурно не бях го обяснил достатъчно добре, защото всички само се спогледаха и потънаха в размисъл.

– Приятно ми беше, че се запознахме – каза Сара и ми подаде ръка.

Фил се взираше към джипа.

– Но това не е ли Уил Джеймс? – попита той. – Той ли е твоят спътник?

– Да – отвърнах аз. – Защо питаш?

– О, нищо особено. Просто съм го виждал тук. Познава се със собственика на имението и беше един измежду първите, които подтикнаха тукашните изследвания.

– Ела, ако искаш, да те запозная с него – казах аз.

– Съжалявам, но трябва да тръгвам – отвърна той. – Надявам се да се видим скоро тук. Разбирам, че сега не можеш да останеш. Ще се видя с теб по-късно някъде наоколо. Зная, че няма да можеш да останеш задълго.

– Без съмнение.

Сара също каза, че е време да тръгва и че тук винаги бих могъл да я открия. Задържах ги още няколко минути, за да им благодаря за всичко, което научих от тях.

Сара стана сериозна.

– Умението да виждаш енергията, което е едно ново възприятие на физическия свят, се предава от човек на човек. Това възприятие се постига по-лесно, когато се свържем с хора, които са съумели да го постигнат. Тъй че, върви и ти и предавай способностите си на други хора.

Кимнах в знак на разбиране и бързо се отправих към джипа. Уил ме посрещна с усмивка.

– Готов ли си вече? – попитах аз.

– Почти – отвърна той. – Ти как прекара?

– Доста интересно – отвърнах аз. – Много неща имам да ти разказвам.

– Засега недей – прекъсна ме той. – Трябва да се махаме оттук. Положението е тревожно. Отидох по-близо до него.

– Какво се е случило? – попитах го.

– Не е кой знае колко сериозно – отвърна той. – Но ще ти кажа по-късно. Сега си събери багажа.

Отидох в хотела и си прибрах няколкото вещи, които бях оставил в стаята. Бях разбрал от Уил, че собственикът е така любезен да ни приеме тук безплатно, тъй че аз само оставих ключа на рецепцията и се отправих към джипа.

Уил оглеждаше двигателя и когато стигнах при него, затвори капака.

– Всичко е наред. Да тръгваме. Излязохме от паркинга и потеглихме към главната улица. Още няколко коли поеха на път заедно с нас.

– Какво се е случило? – попитах Уил.

– Местните власти и някои учени са направили оплакване от това,

което ставало в центъра – отвърна той. – Не че се върши нещо незаконно, но че се навъртали някои нежелани лица, представящи се за учени. Официалните власти могат да ни навлекат много неприятности и да прекратят дейността на центъра.

Погледнах го смаяно, а той продължи:

– Тук работят различни хора. Не всички се занимават непосредствено с проучвания на Ръкописа. Някои учени просто са привлечени от красотата на това място и се занимават с изследвания в своята частна област. Ако властите създадат неприятен климат, тези учени просто ще се оттеглят.

– Но нали каза, че те имат интерес от парите, които се печелят чрез курортното дело във Висиенте.

– Наистина се надявахме на това, но явно някой ги е насъскал срещу Ръкописа. В градините разбра ли се какво става?

– Не. Само дете се появиха някакви начумерени типове, което беше някак странно.

Уил нищо не каза. Излязохме през изходната врата и поехме в югоизточна посока. След около километър свърнахме на изток по един път, който извеждаше право към очертанията на една планинска верига в далечината.

– Сега минаваме точно покрай градините – каза след малко Уил.

Пред нас се открииха блоковете и първите оранжерии. На минаване зърнах жена, която тъкмо излизаше от една от оранжерииите, и погледите ни се срещнаха. Беше Марджъри. Тя ми се усмихна и ние дълго се гледахме, докато колата отмина.

– Това кой беше? – попита Уил.

– Вчера се запознах с тази жена – отвърнах аз. Той само кимна с глава и мина на друга тема:

– Успя ли да разбереш нещо за Третото откровение?

– Имам копие от него.

Уил отново замълча. Изглеждаше погълнат от мислите си, тъй че аз измъкнах превода и намерих мястото, докдето бях стигнал. На това място в Третото откровение се говореше за естеството на красотата. Възприемането на красотата се свързваше със способността да се наблюдават енергийните полета. Там се казваше, че когато се научим да наблюдаваме енергийните полета, нашето разбиране за физическата вселена бързо ще се промени.

Ще предпочитаме храни, които съдържат подобна енергия, ще откриваме местата, които са по-наситени с тази енергия. Ще установим, че

съхранената природна среда, особено дълголетните гори са места на най-висока наситеност на енергия. Вече бях към края на откровението, когато Уил отново ме заговори.

– Разкажи ми какво ти се случи в градините – каза той.

Постарах се най-подробно да предам преживяванията си и впечатленията си от хората, с които се запознах през последните два дни. Докато говорех за срещата си с Марджъри, той усмихнато ме изгледа.

– Ти самият говори ли с хората, с които си се запознал, за онова, което знаеш за останалите откровения и за тяхната връзка с конкретните им проучвания в градините? – попита той.

– Нищо не им споменах – отвърнах аз. – Първо им няхах доверие, а после ми се стори, че знаят повече от мене.

– Струва ми се, че си могъл да им дадеш важна информация, ако си бил по-искрен с тях.

– Каква информация? Той ме погледна сърдечно.

– Само ти можеш да кажеш това.

Не знаех какво да отвърна и се загледах през прозореца навън. Теренът ставаше все по-хълмист и скалист. Над пътя се надвесваха огромни гранитни скали.

– Как си обясняваш това, че на минаване покрай градините отново зърнахме Марджъри? – попита ме Уил.

Канех се да отвърна, че е „проста случайност“, но най-неочаквано и за себе си казах:

– Не зная. Ами ти какво мислиш?

– Мисля, че нищо не е случайно. Според мен това е знак, че отношенията ви са останали недовършени, че имате още какво да си кажете.

Изпитах любопитство, но в същото време и тревога от такава идея. Цял живот са ме обвинявали, че все се дистанцирам, задавам въпроси, без да изразявам мнение, без да заема позиция. Защо, питах се аз, и сега се получаваше така?

Освен това вътрешното ми състояние се променяше. Във Висиенте се чувствах уверен в себе си, отворен към света, а ето че сега все повече потъвах в някаква тревожна подтиснатост.

– Накара ме да се чувствам подтиснат – казах аз. Той високо се разсмя и отвърна:

– Не съм аз. Това е вследствие от напускането на имението Висиенте. Енергията на това място обикновено изпълва хората с жизнени сили. Защо според теб всички тези учени години наред са се събирали там? Това място крие за тях необяснима привлекателност.

Той се обърна, за да ме погледне в очите.

– Но за нас тя е обяснима, нали? Той хвърли един поглед на пътя и отново обърна очи към мен. В погледа му се четеше съпричастие.

– Когато човек напуска това място, трябва да се стреми да съхранява енергията си.

Погледнах го озадачен, а той окуражавашо ми се усмихна, след което и двамата пътувахме около километър в пълно мълчание. После той отново заговори:

– Разкажи ми повече за онова, което се случи в градините.

Аз продължих разказа си. Когато му описах как точно бях видял енергийните полета, той ме погледна изненадан, но нищо не каза.

– Ти можеш ли да виждаш тези полета? – попитах аз. Той ме стрелна с поглед.

– Да. Продължавай.

Разказах му последователно цялата история, докато стигнах до спора на Сара с перуанския учен и как техните енергийни полета се променяха по време на сблъсъка им.

– Какво казаха Сара и Фил във връзка с това? – попита той.

– Нищо – отвърнах аз. – Струва ми се, че не разбраха за какво става дума.

– И на мене така ми се струва – каза Уил. – Толкова са очаровани от Третото откровение, че още не са преминали нататък. Едва в Четвъртото откровение се говори за това, как хората се борят помежду си, за да черпят енергия един от друг.

– Как така да черпят енергия един от друг? – попитах аз.

Той само се усмихна и посочи с глава превода, който държаш пред себе си.

Продължих от мястото, където бях прекъснал четенето си. Текстът ясно насочваше към Четвъртото откровение. Там се казваше, че хората ще започнат да разбират вселената като единна динамична система от енергия, която ни вдъхва живот и откликва на нашите очаквания, но че въпреки това сме се откъснали, и то сами, за да останем слаби, беззащитни и несигурни.

Пред лицето на такава липса, ние хората винаги сме се стремели да увеличим личната си енергия по единствения останал ни достъпен начин – като я отнемаме психологически от другите – една несъзнателна борба, която е в основата на всички човешки конфликти по света.

БОРБА ЗА ЕНЕРГИЯ

Събуди ме разтърсването на джипа в някаква дупка по каменливия път. Погледнах си часовника – беше 3,00 часа следобяд. Изтегнах се, изпънах се, за да се раз-будя напълно, и тогава усетих остра болка в слабините.

Пътуването беше изтощително. Бяхме пътували през целия ден, от както тръгнахме от Висиенте, като при това сменяхме посоките, сякаш Уил търсеше нещо, което не можеше да открие. После прекарахме нощта в малка странноприемница с доста твърди и груби легла и аз не можах да се наспя. А ето че сега пътувахме вече втори ден и аз бях на път да започна да се оплаквам.

Погледнах Уил. Той беше толкова внимателно съсредоточен в пътя, че реших да не го разсейвам. Беше сериозен, както преди няколко часа, когато най-ненадейно спря джипа и заяви, че трябва да поговорим.

– Нали си спомняш, когато ти казах, че откровенията трябва да се опознават постепенно? – попита той.

– Да.

– А убеден ли си, че всяко от тях наистина ще ти се открие?

– Ами досега се получаваше – отвърнах аз малко на шега.

Уил ме погледна сериозно.

– С Третото откровение беше лесно. Трябваше само да посетим Висиенте. Но за да опознаеш следващите откровения, ще трябва повече усилия.

След известно мълчание, той продължи:

– Мисля, че трябва да тръгнем на юг към Кула, едно селище близо до Килабамба. И там има девствена гора, която според мен трябва да видиш. Но най-важното е през цялото време вниманието ти да бъде нащрек. Постоянно ще ти се явяват случайности, които не бива да пропускаш. Нали ме разбираш?

Уверих го, че разбирам и ще имам предвид думите му. След това разговорът бе преустановен и аз съм потънал в дълбок сън, за който сега горчиво съжалявах, защото заради него гърбът ми бе пострадал по този начин. Отново се изтегнах и Уил ми хвърли един бегъл поглед.

– Къде се намираме? – попитах аз.

– Все така в Андите – отвърна той.

На мястото на хълмовете се бяха появили отново високи планински

вериги и низини в далечината. Всичко тук бе покрито с по-дива растителност, дърветата бяха по-ниски и обрулени. Поех си дълбоко дъх. Въздухът тук се оказа по-остър и хладен.

– Наметни се с жакета – каза Уил и издърпа една кафява памучна жилетка от чантата си. – Студено е този следобед.

Направихме голям завой и излязохме на тясно кръстовище. От едната страна се намираше бяла дървена постройка, където беше паркирана кола с отворен двигател. На един брезент върху калника бяха наредени инструменти. Когато минахме покрай колата, някакъв рус мъж излезе от пристройката и хвърли бегъл поглед към нас. Имаше закръглено лице и очила с тъмни рамки.

Мъжът ме върна назад в спомените ми отпреди пет години.

Този човек ми напомня един приятел, с когото работехме заедно на времето – казах аз на Уил. – Зная, че не е той, но от години не си бях спомнял за него.

Уил се вгледа внимателно в мен.

– Нали ти казах, че трябва да обръщаш внимание на всяка случайност – забеляза той. – Хайде да се върнем да видим дали този човек няма нужда от някаква помощ. Май не е тукашен.

Обърнахме на едно място, където пътят се разширяваше, и се върнахме при пристройката. Мъжът продължаваше да се занимава с двигателя си. Уил спря до него и подаде глава през прозореца.

– Май сте закъсали нещо – каза той. Мъжът намести очилата на носа си, също както правеше на времето и моят приятел.

– Да – отвърна той. – Загубил съм си помпата.

Беше мъж на около четирийсет години, доста слаб на вид. Говореше малко книжен английски с лек френски акцент.

Уил веднага слезе от колата и ни представи. Мъжът усмихнат ми подаде ръка и ръкуването му също ми се стори познато. Името му беше Крие Рино.

– Сигурно сте французин – казах аз.

– Да – отвърна той. – Но преподавам психология в Бразилия. Дошъл съм в Перу, защото търся информация за един археологически документ, намерен тук, един ръкопис.

Малко се подвоумих, защото не знаех доколко мога да му се доверя, но накрая казах:

– И ние сме тук по същата причина. Той ме погледна с искрен интерес.

– Можете ли да ми кажете нещо по този въпрос – попита той. –

Виждали ли сте копия на Ръкописа?

Преди да мога да отговоря, Уил излезе от постройката и мрежестата врата се тръшна зад него.

– Имаме късмет – обърна се към мене той. – Стопанинът може да ни приеме и да ни предложи топла храна. Можем да пренощуваме тук – той се обърна към Рино да чуе и неговото мнение. – Нали нямате нищо против да споделим къмпинга с вас?

– Не, ни най-малко – отвърна той. – Много ми е приятно. До утре сутринта и без това няма да може да пристигне новата помпа.

Уил и Рино се впуснаха в разговор за устройството и надеждността на колата на Рино, а аз се облегнах на джипа и се отпуснах на слънчевата топлина, унесен в приятни спомени за оня стар приятел, за който ми беше напомнил Рино. Той беше проникателен и любознателен човек, каквото ми се струваше и самият Рино, и постоянно четеше книги. Спомнях си любимите му теории, макар че с времето все по-смътно.

– Хайде да си вземем нещата и да се настаним – каза Уил и ме потупа по гърба.

– Добре – отвърнах разсеяно аз.

Той отвори задната врата на колата, измъкна палатката и спалните чували и ми ги пхна в ръцете. После взе туристическата торба с дрехите. Рино заключи своята кола. Минахме покрай пристройката и по една пътека се изкачихме на склона, който стръмно се спускаше зад сградата и ние свихме вляво по една тясна пътека. След двайсетина-трийсет метра се чу шум от течаща вода и скоро пред нас се появи извор, който се стичаше надолу по скалите. Беше захладнало и във въздуха се разнасяше ароматът на джоджен.

Теренът пред нас ставаше равен и изворчето образуваше около осемметрово езерце. Някой беше разчистил място за къмпирание и направил каменно огнище. Край едно близко дърво бяха струпани съчки.

– Това е добре – каза Уил и започна да развързва голямата си палатка, която побираше четирима души. Рино опъна своята по-малка палатка вляво от Уил.

– Може би вие с Уил сте учени? – обърна се Рино по едно време към мен. Уил беше опънал палатката и отишъл да провери дали е готова вечерята.

– Уилсън е екскурзовод – отвърнах. – А пък аз в момента не се занимавам с нищо конкретно.

Рино ме погледна озадачено, а аз се усмихнах и попитах:

– Виждал ли си някои от частите на Ръкописа?

– Първото и Второто откровение – каза той, като пристъпи по-близо. – И мога да кажа едно – всичко става точно така, както се твърди в Ръкописа. Осъществява се промяна в нашите възгледи за света. Забелязвам това в психологията.

– Какво по-точно имаш предвид? Той си пое дъх.

– Моята област на изследване е конфликтът. Опитвам се да разбера защо хората се отнасят с такава агресия един към друг. Винаги се е разбирало, че агресивността произтича от потребност за власт и надмощие над останалите, но едва напоследък започва да се разбира същността на това явление от гледна точка на индивидуалното съзнание. Вече си поставяме въпроса какво кара човешкото същество да иска да упражнява власт над друго човешко същество. Установено е, че когато човек срещне друг и започне разговор с него, което се случва ежедневно милиони пъти по света, има две възможности. Този човек може да си отиде или с чувството, че е силен, или с чувството, че е слаб, в зависимост от онова, което се случва в общуването им.

Погледнах го учудено и той изглежда малко се притесни, че се е впуснал в толкова подробна беседа по въпроса. Аз го помолих да продължи.

– Това ни кара да заемаме винаги манипулативна позиция. Независимо от конкретната ситуация и обекта на обсъждане, ние се стремим винаги да имаме превес в разговора. Всеки от нас търси начин да владее положението и да вземе надмощие над другия. Ако нашата гледна точка успее да се наложи, ние се чувстваме психологически силни. С други думи, ние, хората, се стремим да се надхитрим и подчиним един друг не само когато преследваме конкретна външна цел, но и поради психологическото надмощие, което получаваме от това. Затова се наблюдават толкова много съвсем ирационални конфликти в света, както между отделните хора, така и между народите.

– В моята област вече се приема, че целият този проблем стига до общественото съзнание. Хората започват да разбират до каква голяма степен се манипулират взаимно и вследствие на това започват да подлагат на преоценка своята мотивация. Започват да търсят нови пътища на общуване. Именно тази преоценка според мен е аспект на новия мироглед, за който се говори в Ръкописа. Уил приближи и ние прекъснахме разговора си.

– Готови са да ни сервират – каза той.

Бързо се спуснахме по пътеката и влязохме в приземния етаж на къщата, където живееше семейството. Минахме през всекидневната, за да

отидем в трапезарията. На масата имаше топло задушено, зеленчуци и салата.

– Моля, разполагайте се – подканяше ни собственикът на английски, придърпваше столове и се суетеше наоколо. Зад него бе застанала една по-възрастна жена, очевидно съпругата му, и момиче на около петнайсет години.

Докато сядаше, Уил без да иска бутна вилицата с ръка. Тя шумно падна на пода. Мъжът отправи поглед към жената, която рязко се обърна към момичето, задето още не е изтичало да донесе нова вилица. Момичето изтича до другата стая и се върна с вилица в ръка, после внимателно я подаде на Уил. Стоеше с приведен гръб и ръката ѝ леко потреперваше. Аз хвърлих поглед на Рино през масата.

– Да ви е сладко – каза мъжът и ми поднесе едно от ястията. През по-голямата част от вечерята Рино и Уил си говореха за академичния живот, за трудностите на преподаването и издаването. Съдържателят беше напуснал стаята, но жената продължаваше да стои на входа.

После жената и дъщеря ѝ започнаха да поднасят пирого и младото момиче блъсна с рамо чашата ми и разля водата на масата пред мене. Възрастната жена се спусна разярена, закрещя ѝ нещо на испански и я заблъска пред себе си.

– Много съжалявам – заизвинява се тя, докато бършеше водата. – Това момиче е съвсем непохватно.

Младото момиче избухна и запрати останалия пи-рог срещу жената, не успя да я улучи и наред масата се разпръска пирог и счупен порцелан точно в момента, когато съдържателят се върна.

Възрастният мъж се развика и момичето побягна от стаята.

– Много се извинявам – каза мъжът и се спусна към масата.

– Няма нищо – каза аз. – Не бъдете толкова строги към момичето.

Уил вече бе станал и броеше сметката. Бързо напуснахме. Рино мълчеше, но когато излязохме, заговори.

– Видя ли това момиче? – погледна ме той. – Тя е класически пример за психологическо насилие. В своите крайни форми човешката необходимост от власт води до това. Този мъж и жена му са подчинили напълно момичето. Видя ли я колко е нервна и прегърбена?

– Да. Но изглежда ѝ е стигнало до гуша.

– Това е така. Родителите ѝ не ѝ дават мира. И от нейна гледна точка тя няма друг избор, освен да отреагира със същото насилие. Това е единственият начин на самозащита. За жалост, когато порасте, поради тази ранна травма, тя ще се стреми да упражнява власт и да подчинява

останалите по същия начин. Това ще се вкорени дълбоко в нея и ще я направи също толкова властолюбива, колкото са нейните родители сега, особено по отношение на хора, които са уязвими, например деца.

– Всъщност същата тази травма са получили нейните родители преди нея. Сега те имат нужда да властват, защото техните родители са властвали над тях самите. Така психологическото насилие се предава от поколение на поколение.

Рино изведнъж спря.

– Трябва да си извадя спалния чувал от колата – каза той. – Само за минутка.

Кимнах и двамата с Уил продължихме към палатките.

– Дълго разговаряхте с Рино – забеляза Уил.

– Да, вярно е – отвърнах аз. Той се усмихна.

– Повече говори Рино. Докато ти слушаш и отговаряш само на конкретни въпроси, без да казваш нищо особено.

– Онова, което той говори, е интересно – заоправдавах се аз.

Уил не се впечатли от оправданието ми.

– Забеляза ли как се предаваше енергията между членовете на това семейство? Мъжът и жената всмукваха енергията на детето, докато го оставиха направо омаломощено.

– Съвсем изумих, че трябва да наблюдавам потока на енергиите – казах аз.

– А не мислиш ли, че за Рино такова наблюдение би било интересно? Защо според теб сме го срещнали?

– Не зная.

– Не допускаш ли, че това би трябвало да има някакъв смисъл? Караме си надолу по пътя и изведнъж ти забелязваш човек, приличащ на някогашен твой приятел. Запознаваме се с него и се оказва, че той също търси Ръкописа. Това не ти ли се струва повече от случайност?

– Да.

– Може би сте се срещнали, за да узнаеш нещо повече, което да осмисли тукашното ти пътуване. А не значи ли това, че и ти имаш да му кажеш нещо?

– Да, сигурно е така. Какво ли трябва да му кажа според теб?

Уил ме погледна отново с присъщата си сърдечност.

– Истината – каза той.

Още преди да мога да кажа нещо повече, към нас по пътеката се зададе Рино.

– Взех и джобното фенерче. По-късно може да ни потрябва – каза

той.

Едва сега забелязах, че се здрачава и погледнах на запад. Слънцето се беше скрило, но небето бе все още ярко оранжево. Малкото облаци имаха по-тъмночервеникав оттенък. За миг ми се стори, че виждам белезникава светлина край околните растения, но видението бързо изчезна.

– Красив залез – казах аз и едва тогава забелязах, че Уил се бе скрил в палатката си, а Рино издърпваше спалния чувал от кальфката.

– Да, красив е – разсеяно каза Рино, без да погледне. Приближих се до него. Той вдигна очи и попита:

– Не успях да разбера – кои от откровенията си чел?

– Първите две ми бяха разказани – отвърнах аз. – Но предишните два дни бяхме в центъра Висиенте, близо до Сатипо. Там една жена, която се занимаваше с някакви проучвания, ми даде Третото откровение. То е особено интересно. Очите му светнаха.

– Носиш ли го със себе си?

– Да. Искаш ли да го видиш?

Той подскочи от радост и взе Ръкописа в палатката си да го чете. Аз намерих малко кибрит и стари вестници и запалих огъня. Когато той се разгоря, Уил изпълзя от палатката си.

– Къде е Рино? – попита той.

– Чете превода, който ми даде Сара – отвърнах аз.

Уил приближи и се разположи на един заоблен пън, поставен близо до огъня. Седнах до него. Вече се спускаше мрак и нищо не се виждаше освен голите очертания на дърветата вляво, бледите светлини на странноприемницата зад нас и мъждивото блещукане откъм палатката на Рино. Нощните звуци, някои от които не бях чувал преди, оживяваха гората.

След трийсетина минути Рино излезе от палатката си с фенерче в ръка. Приближи се и седна вляво до мен. Уил се прозяваше.

– Това откровение е поразително – каза Рино. – Дали наистина е възможно човек да види тези енергийни полета?

Разказах му накратко за своите преживявания, като започнах с нашето пристигане и продължих, докато стигнах до момента, когато сам видях енергийните полета.

Известно време Рино остана мълчалив, после попита:

– Значи наистина са били провеждани експерименти, при които се предава енергия на растенията и тя оказва влияние върху техния растеж?

– И върху хранителните им качества също – добавих аз.

– Но в това откровение се съдържа и още нещо – отбеляза той, сякаш говореше на себе си. – Третото откровение показва, че цялата енергия във вселената е единна и ние можем да въздействаме фактически не само върху растенията, но и върху всичко останало, в зависимост от начина, по който използваме енергията, която ни принадлежи, поне доколкото тя е в наша власт – той замълча за момент. – Интересно какво въздействие оказва нашата енергия върху останалите хора? Уил ме погледна и се усмихна.

– Ще ти разкажа какво наблюдавах – казах аз. – Бях свидетел на един спор между двама души и наистина техните енергии се държаха доста странно.

Рино пак си намести очилата.

– Разкажи ми за това.

В този момент Уил се изправи.

– Трябва да ида да си почина. Денят бе уморителен за мен.

Пожелахме си лека нощ и Уил си влезе в палатката, а аз разказах на Рино, колкото можах по-добре, за спора между Сара и учения и за взаимодействието на техните енергийни полета.

– Почакай малко – каза Рино. – Значи ти твърдиш, че си видял как докато са спорили, енергийните им полета са се сблъскали и всяко едно се е опитвало да засмуче другото?

– Точно така – потвърдих аз. Той остана замислен за момент.

– Това трябва да се анализира подробно. Имаме двама души, които спорят за това кой е прав по отношение на една ситуация и всеки иска да вземе връх над другия, дори ако трябва да подрани самочувствието му и направо да го обиди.

И внезапно той вдигна очи.

– Да, това обяснява всичко!

– Какво имаш предвид? – попитах аз.

– Ако последователно се наблюдава този преход на енергията, ще може да се види какво става между хората, когато те си съперничат, спорят и си причиняват зло. Когато упражняваме власт над останалите, ние се сдобиваме с тяхната енергия. Изпълваме се с енергия за сметка на другите и именно това ни мотивира. Слушай, аз трябва да се науча да виждам тези енергийни полета. Къде е този център Висенте? Как да стигна дотам?

Казах му къде приблизително се намира, но че трябва да попита Уил по-подробно за посоката.

– Да. Още утре ще го попитам – каза той разпалено. – А сега трябва малко да поспя. Иска ми се да тръгна колкото се може по-рано.

Каза ми „лека нощ“ и се пхна в палатката си. Останах сам със звуците на нощта и прашенето на огъня.

Когато се събудих на другата сутрин, Уил вече бе излязъл от палатката. Наоколо се разнасяше сладостна миризма на гореща каша. Измъкнах се от спалния си чувал и погледнах през процепа на палатката. Уил стоеше с тиган над огъня. Рино не се виждаше никъде и палатката му я нямаше.

– Къде е Рино? – попитах аз, когато се измъкнах навън и приближих до огъня.

– Готов е за тръгване – отвърна Уил. – Занимава се нещо с колата си и се кани да отпътува веднага щом помпата му пристигне.

Уил ми поднесе паница овесена каша и ние седнахме на един пън да закусим.

– До късно ли стояхте снощи? – попита Уил.

– Не много – отвърнах аз. – Казах му всичко, което зная.

Точно в този момент откъм пътеката долетя шум. Рино бързо приближаваше към нас.

– Съвсем съм готов – каза той. – Трябва да се сбогуваме.

Побъбрихме една-две минути, след което Рино бързо се спусна по пътеката и си тръгна. Ние с Уил се окъпахме и избръснахме в банята на съдържателя един след друг, после прибрахме всичките си принадлежности, напълнихме колата с бензин и поехме на север.

– На какво разстояние сме от Кула? – попитах аз.

– С малко повече късмет, можем да стигнем до довечера – отвърна той и добави: – Е, какво научи от Рино?

Аз го изгледах изпитателно. Явно очакваше да чуе нещо конкретно.

– Не зная – отвърнах аз.

– С какви мисли те остави срещата ви?

– Че хората несъзнателно се стремят към власт и надмощие един над друг, за да се сдобиват по този начин с енергия. Те черпят от чуждата енергия, което им дава сили и им влива самочувствие.

Уил гледаше право пред себе си, съсредоточен в пътя. Изглежда внезапно мислите му се бяха отклонили в друга посока.

– Защо питаш? – поисках да зная аз. – За това ли се говори в Четвъртото откровение? Той извърна очи към мен.

– Не само. Ти си наблюдавал енергийния поток между други хора, но не знаеш какво става с твоята енергия в подобни случаи.

– Е, тогава ти ми кажи какво става! – започвах да губя търпение аз. – Мене ме обвиняваш, че не говоря, а от теб думите трябва да се измъкват като с ченгел. От дни наред се опитвам да разбера нещо повече за Ръкописа, но ти само се опитваш да отклоняваш въпроса.

Той само се разсмя и ми се усмихна.

– Нали се разбрахме? Имам си свои основания да не ти казвам всичко. Едно от откровенията ни разкрива как да си обясним събитията от миналото си. Това означава да си изясним кои сме всъщност и какъв е смисълът на нашето съществуване. Изчаквам да стигнем до това откровение, преди да поговорим за моите преживявания, съгласен ли си?

Усмихнах се на предизвикателния му тон.

– Да, струва ми се.

След това цяла сутрин пътувахме в пълно мълчание. Денят бе озарен от слънце, с ясно небе. Когато се заизкачвахме из планините, понякога ни застигаха гъсти облаци и предното стъкло се изпотпяваше. Към обяд изкачихме един хълм, от който се разкриваше великолепна гледка към планините и низините на изток.

– Гладен ли си? – попита Уил.

Кимнах и той извади два хубаво увити сандвича от една торба на задната седалка и докато ми подаваше единия, запита:

– Какво ще кажеш за гледката?

– Красива е.

Той ми се усмихна и така втренчено ме изгледа, сякаш наблюдаваше енергийното ми поле.

– Какво правиш? – попитах аз.

– Просто гледам. Планинските върхове са места с особена сила, те вдъхват енергия на всеки човек. Но ми се струва, че ти имаш особен афинитет към планинските местности.

Разказах на Уил за дявовата долчинка и планинската верига над езерото и как тази гледка ме бе изпълнила с енергия и ми бе върнала силите в деня, когато пристигна Чарлин.

– Може би си израснал тъкмо по тези места, за да се подготвиш за нещо, което ти предстои да изпълниш тук сега.

Канех се да го попитам нещо повече за енергията, която вдъхват планините, когато той добави:

– Девствени гори, израснали върху планински склонове, още повече увеличават енергията.

– А тази девствена гора, където отиваме сега, планинска ли е? – попитах аз.

– Погледни сам. Вижда се оттук.

Той посочи на изток. Две планински вериги, успоредни една на друга, се очертаваха в далечината на километри оттук, след което се сливаха под У-образна форма. В дефилето между тях се беше разположило малко градче, а там, където двете вериги се срещаха, планината рязко се издигаше в остър каменист връх. Върхът се издигаше малко по-високо от билото, където се намирахме сега, и подножето му бе зелено, сякаш обрасло с буйна растителност.

– А каква е тази зеленина? – попитах аз.

– Да, тя е като Висиенте, само че още по-силна и особена.

– С какво е особена?

– В нея се изявява особено силно смисълът на следващото откровение.

– И какво е то? – попитах аз.

Уил запали джипа и свърна назад към пътя.

– Бас държа, че сам ще разбереш – отвърна той. В продължение на час след това никой нищо повече не каза и аз съм заспал. Не след дълго Уил разтърси ръката ми.

– Събуди се – каза той. – Ето ни вече в Кула.

Изправих се на седалката. В дефилето пред нас, където два пътя се срещаха, се намираше малко градче. От двете му страни се издигаха планинските вериги, които бяхме наблюдавали преди. Дърветата по склоновете им изглеждаха огромни като тези във Висиенте и поразително зелени.

– Преди да влезем в града, трябва да те предупредя – каза Уил. – Въпреки енергията на гората, този град е значително по-нецивилизован в сравнение с други области на Перу. Известен е като място, където Ръкописът може да ти се открие, но последния път, когато бях тук, беше пълен с всякакви меркантилни типове, които не чувстваха енергията и не разбираха откровенията. Интересуваха се само от парите и признанията, които ще получат, ако открият Деветото откровение.

Погледнах към селището. То имаше не повече от четири-пет улици и алеи. Отстрани на двете главни улици, които минаваха през центъра на градчето, но всичко останало бяха тесни пътечки със схлупени къщурки покрай тях. На кръстопътя бяха паркирани десетина коли и камионетки явно не от местните.

– Защо ли са толкова пришълците тук? – попитах аз. Той се усмихна някак предизвикателно.

– Защото само тук можеш да се снабдиш с провизии и бензин,

преди да се спуснеш навътре в планините.

Той запали джипа и с бавна скорост влезе в града, където спря пред една от по-големите сгради. Не успях да разчета надписа на испански, но по стоките, изложени на витрината, разбрах, че е магазин за бакалски стоки и железария.

– Почакай ме за минутка – каза Уил. – Ще се отбия да купя някои неща.

Кимнах и Уил изчезна във входа. Озъртах се наоколо. В края на улицата спря една камионетка, от която излязоха няколко души, между които тъмнокоса жена с работно сако. За най-голяма моя изненада, това беше Марджъри. Заедно с един млад двайсетгодишен мъж тя прекоси улицата и се насочи точно насреща ми.

Отворих вратата и излязох.

– Марджъри! – провикнах се аз.

Тя спря да се огледа, видя ме и усмихната се отправи към мен.

– О, здравей.

Младият мъж я дръпна за ръката.

– Робърт ни предупреди да не влизаме в разговор с никого – каза ѝ той съвсем тихо, така че да не го чуя.

– Не се тревожи – отвърна тя. – Познавам този човек. Бъди спокоен.

Младежът ме изгледа подозрително, дръпна се и влезе в магазина. Аз започнах да заеквам и да ѝ обяснявам какво стана между нас в градините, а тя се разсмя и заяви, че Сара всичко ѝ е разказала. Канеше се да спомене още нещо, когато Уил излезе от магазина с продукти в ръка.

Запознах ги и ние поговорихме няколко минути, докато Уил наместваше продуктите отзад в джипа.

– Имам едно предложение – каза Уил. – Хайде да идем отсреща и да похапнем нещо. Отсреща имаше закусвалня.

– Не би било зле – съгласих се аз.

– Не зная дали ще мога – каза Марджъри. – Мисля, че скоро ще тръгваме.

– Къде отиваш? – попитах аз.

– Връщаме се няколко километра на запад. Ходихме при една група, която се занимава с проучвания на Ръкописа.

– Бихме могли да те върнем след обяда – предложи Уил.

– Благодаря, така може. Уил погледна към мен.

– Трябва да взема още нещо. Вие идете и поръчайте, а аз ще си поръчам като дойда. Няма да се бавя повече от няколко минути.

Ние с Марджъри се съгласихме и изчакахме да минат няколко

камиона, за да пресечем улицата. Уил тръгна в южна посока. Най-ненадейно младият мъж, с когото Марджъри бе пристигнала, излезе от магазина и се изпречи пред нас.

– Къде си тръгнала? – хвана я той за ръката.

– Това е мой приятел – отвърна тя. – Ще обядваме и той ще ме докара малко по-късно.

– Знаеш, че не можеш да имаш доверие на никого тук. Робърт няма да хареса това.

– Не се безпокой – каза тя.

– Искам да тръгнеш веднага с мен! Аз го хванах за ръката и го принудих да пусне Марджъри.

– Чу какво ти се каза – заявих аз. Той изведнъж стана плах, отстъпи, обърна се и влезе обратно в магазина.

– Да вървим – казах аз.

Прекосихме улицата и влязохме в малката закувалня. Тя се състоеше само от едно помещение с осем маси, просмукано от миризмата на пушек и мазнина. Избрах една свободна маса вляво. Неколцина от посетителите ни хвърлиха по един поглед, докато минавахме, след което се върнаха обратно към заниманията си.

Сервитьорката говореше само испански, но Марджъри знаеше езика добре и поръча за двама ни, след което сърдечно погледна към мен.

Усмихнах ѝ се.

– Какъв беше онзи тип?

– Това е Кени – отвърна тя. – Не зная какво му стана. Благодаря, че се застъпи за мен.

Тя ме гледаше право в очите и думите ѝ ме направиха щастлив.

– Какво те накара да тръгнеш с тези хора? – попитах аз.

– Робърт Йенсен е археолог, формирал е работна група за изследване на Ръкописа и издирване на Деветото откровение. Преди няколко седмици посети Висенте, после отново се появи преди няколко дни... и аз...

– И ти какво? – попитах.

– Е, имах връзка във Висенте, с която исках да скъсам. Тогава срещнах Робърт, който беше толкова привлекателен и се занимаваше с толкова интересни неща. Той ме накара да повярвам, че е на път да открие Деветото откровение, което ще даде тласък на нашите изследвания в градините. Увери ме, че откриването на това откровение ще бъде най-вълнуващото нещо, което някога е правил, и ми предложи място в екипа си за няколко месеца, което аз приех...

Тя отново замълча и сведе поглед. Май се чувстваше неловко да говори за това и аз смених темата.

– Кои от откровенията си чела?

– Само онова, което видях във Висиенте. Робърт има някои от останалите, но според него хората трябва да се отърсят от традиционните си схващания, за да могат да ги разберат. Той казва, че предпочита те да узнаят основните идеи от него.

Сигурно съм смръщил вежди, защото тя добави:

– Това много не ти се нрави, нали?

– Звучи подозрително.

Тя отново се вгледа в мен напрегнато.

– И аз не можех да си го обясня. На връщане би могъл да поговориш с тях и да ми кажеш мнението си.

Сервитьорката донесе поръчката и докато се отдалечаваше, влезе Уил. Той бързо приближи до нашата маса.

– Налага се да се срещна с едни хора на километър северно оттук – каза той. – Ще ми отнеме няколко часа. Взemi джипа и закарай Марджъри обратно – той ме стрелна с усмивката си. – Ще се срещнем пак тук.

Мина ми през ума да му обадя за Робърт Йенсен, но се отказах.

– Добре – приех аз.

Той се обърна към Марджъри:

– Приятно ми е, че се запознахме. Съжалявам, че нямам време да си поприказваме.

Тя го погледна с типичната си сдържаност.

– Може би някой друг път. Той кимна, подаде ми ключовете и се отдалечи. Марджъри се хранеше мълчаливо известно време, после каза:

– Този човек изглежда знае какво иска. Откъде го познаваш?

Разказах ѝ най-подробно какво ми се случи при пристигането ми в Перу. Тя ме слушаше внимателно. Всъщност толкова внимателно, че аз без да искам разказах цялата история с голяма лекота и предадох драматичните събития и епизоди проникновено и с искрено вживяване. Тя поглъщаше всяка моя дума, беше направо слисана.

– Боже мой, значи ти си в истинска опасност? – възкликна тя по време на разказа.

– Мисля, че не – отвърнах аз. – Поне не толкова далеч от Лима.

Тя продължаваше да ме гледа в очакване, тъй че докато свършихме яденето си, аз ѝ разказах накратко всичко, което ми се случи във Висиенте от момента, когато ние със Сара пристигнахме в градините.

– Там срещнах и теб – казах аз. – И ти побягна.

– О, не е точно така – каза тя. – Просто не те познавах и когато видях чувствата ти, си помислих, че е по-добре да си вървя.

– Е, извинявам се, че съм допуснал енергията да ми се изплъзне от контрол – пошегувах се аз. Тя си погледна часовника.

– Струва ми се, че трябва да се връщам. Сигурно ще се тревожат за мен.

Оставих достатъчно пари за сметката и ние излязохме и се отправихме към джипа на Уил. Вечерта беше студена и от устата ни излизаше пара. Когато влязохме в колата, тя каза:

– Върни се обратно на север по същия път. Ще ти кажа къде да завиеш.

Кимнах, обърнах колата и се отправих в тази посока.

– Кажи ми нещо повече за имението, където отиваме – поисках аз.

– Доколкото знам, Робърт го е наел под аренда. Неговата работна група го е използвала дълго време, докато той е проучвал откровенията. Откакто съм там, всички се занимават само с това да събират хранителни запаси и да поддържат колите. Някои от хората му са направо грубияни.

– Защо те е поканил с него? – попитах аз.

– Каза, че има нужда от човек, който да му помогне да изтълкува последното откровение, когато го открие. Поне така каза във Висиенте. Но тук говори само за хранителните доставки и помага да се подготвим за пътуването.

– Къде има намерение да върви?

– Не зная. Никога не отговаря на въпросите ми.

След километър и половина тя ми каза да завия вляво по един тесен, каменлив път. Той се виеше нагоре по склона, след което се спускаше в равна долчинка. Пред нас се появи фермерска къща, построена от груби дъски. Зад нея се намираха няколко хамбара и дворни пристройки. Зад оградата на пасището към нас протегнаха муцуни три лами.

Намалих скорост и спрях. Неколцина човека се заовъртаха край колата и зяпаха начумерено. От едната страна на къщата забелязах токов генератор с газово захранване, който леко бръмчеше. После вратата се отвори и един висок, тъмнокос човек с яко, жилаво телосложение се отправи към нас.

– Това е Робърт – каза Марджъри.

– Чудесно – казах аз, все още изпълнен със сили и увереност в себе си.

Излязохме от колата и Йенсен приближи към нас. Той се обърна към Марджъри:

– Разтревожих се за теб. Доколкото разбирам, си се срещнала с приятел.

Аз се представих и той силно стисна ръката ми.

– Аз съм Робърт Йенсен – каза той. – Радвам се, че нищо не ви се е случило. Заповядайте.

Вътре няколко души правеха приготовления за из път. Един носеше палатка и къмпингови пособия към задната част на къщата. Откъм столата зърнах две перуанки в кухнята да опаковат храна. Йенсен седна на един стол във всекидневната и ни посочи по един стол и на нас.

– Какво означава това, че нищо не ни се е случило? – попитах аз.

Той се приведе напред и направо попита:

– Откога сте по тези места?

– От този следобед.

– Значи не можете да знаете, колко е опасно тук. Изчезват хора. Чували ли сте за Ръкописа, за липсващото Девето откровение?

– Да, чувал съм. Фактически...

– Тогава трябва да знаете какво става тук – прекъсна ме той. – Да се търси последното откровение става опасно. С това са се заели някакви тъмни субекти.

– Какви? – попитах аз.

– Хора, които изобщо не се интересуват от археологическата стойност на това откритие. Те просто искат да използват откровенията за лични цели.

Един едър човек^с брада и шкембе прекъсна разговора ни и подаде на Йенсен някакъв списък. Те накратко обсъдиха нещо на испански.

Йенсен отново погледна към мен.

– И ти ли си тук, за да търсиш липсващото откровение?

– попита той. – Даваш ли си сметка в какво се замесваш? Почувствах се неловко и ми беше трудно да намеря точния отговор.

– Ами... аз се интересувам от това да разбера нещо повече за целия Ръкопис. Още не съм го опознал достатъчно.

Той целият се изопна на стола си.

– Даваш ли си сметка, че Ръкописът е държавен артефакт и всякакви копия от него са незаконни, освен със специално разрешение?

– Да, но някои учени не искат да приемат такава постановка на въпроса. Според тях правителството цели да подтисне новите...

– А на тебе не ти ли се струва, че перуанският народ има правото да

контролира собствените си археологически находки? Правителството уведомено ли е за твоето пребиваване в тази страна?

Не знаех какво да отговоря – отново стомахът ми се сви от безпокойство.

– Виж, не ме разбирай неправилно – каза той усмихнат.

– Аз подкрепям тази идея. Ако се ползваш с поддръжката на някои научни среди извън страната, просто ми кажи. Но както ми се струва, само се скиташ насам-натам.

– Това донякъде е вярно – отвърнах аз. Забелязах, че Марджъри бе насочила цялото си внимание към Йенсен.

– А какво според тебе трябва да прави? – попита тя. Йенсен се изправи с усмивка.

– Може да ти намеря някое място при нас. Имаме нужда от още хора. Там, където отиваме, според мен е относително безопасно. А и ако всичко е наред, ще имаш възможност да се върнеш в родината си. Той се взря отблизо в лицето ми.

– Но трябва да си готов да изпълняваш всичките ми разпореждания през цялото време.

Бегло погледнах Марджъри. Тя все така наблюдаваше Йенсен. Чувствахме объркан. Мина ми през ума, че предложението на Йенсен не е за изхвърляне. Ако той е в добри отношения с правителството, това можеше да се окаже единствената ми възможност да се върна в Щатите. Ами ако просто съм изпаднал в заблуда и Йенсен е прав, че действам безразсъдно.

– Струва ми се, че трябва да вземеш предвид думите на Робърт – намеси се Марджъри. – Наистина не е безопасно да останеш сам.

Разбирах, че може би тя е права, но въпреки всичко имах доверие на Уил по отношение на онова, с което се бяхме заели. Исках да изразя това свое съображение, но не можех да намеря думи. Вече prestaвах да разсъждавам ясно.

Неочаквано едрият мъжага влезе отново в стаята и отправи поглед към прозореца. Йенсен бързо скочи и погледна нататък. После се обърна към Марджъри и каза както обикновено:

– Някой идва насам. Иди повикай Кени тук, моля те.

Тя кимна с глава и излезе от стаята. През прозореца забелязах светлините на камион. Колата паркира точно пред оградата на петнайсетина метра оттук.

Йенсен отвори вратата и аз чух да се споменава името ми.

– Кой е пристигнал? – попитах аз. Йенсен строго ме изгледа.

– Мълчи.

Двамата с едрия мъжага излязоха и затвориха вратата след себе си. През прозореца успях да различа един-единствено силует, който се открояваше на светлината на камиона. Първият ми порив беше да остана вътре. Бях изпълнен с лоши предчувствия от думите на Йенсен за положението, в което се бях озовал. Но ми се стори, че този човек с камиона ми е познат. Отворих вратата и излязох навън. Щом ме видя, Йенсен бързо се обърна и тръгна към мене.

– Какво правиш? Върни се обратно вътре. Стори ми се, че близо до генератора някой отново спомена името ми.

– Връщай се веднага вътре! – повтори Йенсен. – Това може да е капан – беше застанал точно пред мене и ми препречваше видимостта към камиона. – Влизай веднага вътре!

Почувствах се напълно объркан и уплашен, неспособен да взема решение. Тогава силуетът на светлината се приближи и аз успях да го видя очертан зад Йенсен. Чух ясно думите:

– ... Ела, трябва да говоря с тебе! Когато силуетът приближи, съзнанието ми се^ проясни и аз осъзнах, че това е Уил. Втурнах се покрай Йенсен.

– Какво се е случило с теб? – бързо попита Уил. – Трябва да се махаме оттук.

– Но какво ще стане с Марджъри? – попитах аз.

– В момента нищо не можем да направим за нея – каза Уил. – Най-добре е да тръгваме.

Бяхме вече тръгнали, когато Йенсен извика:

– По-добре да стоите тук. Няма да успеете да се измъкнете.

Обърнах поглед назад.

Уил спря и ме погледна, давайки ми възможност да избира дали да остана или да тръгна с него.

– Да вървим – казах аз.

Минахме покрай камиона, с който бе пристигнал Уил, и аз зърнах на предната седалка още двама мъже. Отидохме до камионетката на Уил, той ми поиска ключовете и отпътувахме с нея. Камионът с приятелите на Уил ни последва.

Уил се обърна към мен и ме изгледа.

– Йенсен твърдеше, че си искал да останеш с неговата група? Какво се е случило?

– Откъде знаеш името му? – смотолевих аз.

– Стана така, че разбрах всичко за този тип – обърна Уил. – Той

работи за перуанското правителство. Наистина е археолог, но е получил изключителното право да проучва Ръкописа с обещанието, че ще спомогне за пълното му укриване. Само че не му е било позволено да издирва липсващото откровение. Явно той е решил да наруши това споразумение. Говори се, че скоро потегля да търси Деветото откровение. Щом разбрах, че Марджъри е с него, реших, че е най-добре да дойда до тук. Той какво ти каза?

– Че ме грози опасност и че трябва да тръгна с него и че той ще ми помогне, ако искам да напусна страната. Уил поклати глава.

– Опитал се е да те подчини на себе си.

– Какво имаш предвид?

– Трябваше да си видиш енергийното поле. То направо беше обсебено от неговото.

– Не разбирам.

– Спомни си спора на Сара с учения във Висиенте... Ако беше станал свидетел на това как единият печели спора и убеждава другия в своята правота, щеше да наблюдаваш как енергията на губещия се влива в тази на печелещия, оставяйки загубилият изтощен, безсилен и объркан – както изглеждаше онова перуанско момиче, което видяхме и както ти изглеждаш в момента – допълни той.

– Значи ти наблюдава същото при мене, така ли? – попитах аз.

– Да – отвърна той. – За теб беше невероятно трудно да преодолееш неговата власт над себе си и да се освободиш. Дори за момент си помислих, че няма да успееш.

– Господи! – възкликнах аз. – Този човек е истински дявол.

– Не е точно така – каза Уил. – Може би не си дава ясно сметка какво върши. Смята, че в тази ситуация правото е на негова страна и несъмнено отдавна е разбрал, че за да има истинска власт, трябва да следва определена стратегия. Първоначално се представя за твой приятел, след което открива слабото ти място – в твой случай факта, че си в опасност. Неусетно подкопава твоята увереност, че си на прав път, докато започнеш да възприемаш неговата гледна точка. А стане ли това, вече си в ръцете му.

Той ме погледна право в очите.

– Това е само една от многото стратегии, които хората използват, за да черпят от енергията от останалите. За другите начини ще разбереш по-късно, от Шестото откровение.

Слушах го разсеяно, защото мислите ми бяха отправени към Марджъри. Неприятно бе, че се налагаше да я оставя там.

– Не смяташ ли, че трябва да се опитаме да измъкнем Марджъри? – попитах аз.

– Не сега – отвърна той. – Според мен в момента нищо не я застрашава. Утре на тръгване бихме могли да се отбием и да се опитаме да поговорим с нея.

Няколко минути мълчахме, след което Уил попита:

– Вече разбираш какво имах предвид, когато ти казах, че Йенсен не си дава ясна сметка какво върши, нали? Той е като повечето хора. Прави просто онова, което му позволява да се чувства силен.

– Не, струва ми се, че не разбирам съвсем. Уил се замисли.

– При повечето хора този процес е все още несъзнателен. Единственото, което разбираме, е, че се чувстваме слаби и властта над другите ни дава сила. Само че не си даваме сметка какво струва на останалите тази наша сила. Ние крадем от тяхната енергия. Мнозина прекарват целия си живот в непрестанно заграбване на чуждата енергия.

Той ме погледна със светнали очи.

– Макар че е възможен и друг вариант – да срещнем човек, който поне за известно време е готов доброволно да ни отдава своята енергия.

– Какво искаш да кажеш?

– Спомни си, когато вие с Марджъри обядвахте в оня ресторант в градчето и аз влязох.

– Да?

– Аз не зная за какво си говорехте, но нейната енергия направо се изливаше върху тебе. Това се виждаше съвсем ясно, когато влязох. Каж ми как се чувстваше в онзи момент?

– Прекрасно се чувствах – отвърнах аз. – Всички чувства и мисли, които споделях, ми се струваха кристално ясни. Изразявах се с лекота. Но какво значи това?

Той се усмихна.

– Понякога е възможно един човек доброволно да ни предостави власт над себе си, като ни предаде енергия, както направи тогава Марджъри по отношение на тебе. Това ни влива сили, но обикновено е нещо нетрайно. Повечето хора – включително и Марджъри – не са достатъчно силни, за да отдават енергия постоянно. Затова и болшинството от връзките се израждат в борба за надмощие. Хората съчетават своята енергия и след това започват да се борят кой от двамата да я владее. Загубилият винаги плаща цената.

Той ненадейно млъкна и ме изгледа.

– Сега разбираш ли Четвъртото откровение? Само помисли над

онова, което ти се случи. Първо имаше възможност да наблюдаваш протичането на енергия между хората и да си зададеш въпроса какво означава това. После срещнахме случайно Рино, от когото научи, че психолозите вече се занимават с изследване на причините, поради които хората се стремят да властват един над друг. Ти можа да наблюдаваш всичко това в онова перуанско семейство. Ясно забеляза, че властта над другия дава възможност на властващия да се чувства силен и интелигентен, но това изсмуква жизнената енергия на онези, които са подвластни. Все едно дали си въобразяваме, че правим всичко това за доброто на другия или за доброто на собствените си деца под предлог, че се нуждаят от напътствия. Във всички случаи това нанася вреда. Подир туй ти се натъкна на Йенсен и успя да разбереш как се чувства човек в такива случаи. Видя, че когато някой властва психологически над тебе, той всъщност блокира твоето мислене. В случая с Йенсен ти не загуби никакъв разумен спор. Ти просто нямаше енергия и ясна мисъл, за да спориш въобще. Йенсен изсмукваше цялата ти мисловна енергия. За нещастие цялото развитие на човешката цивилизация е белязано от този вид насилие, често извършвано от иначе добронамерени хора.

Аз само кимнах с глава. Уил съвсем точно обобщаваше моя опит.

– Постарай се да разбереш Четвъртото откровение в дълбочина – продължи Уил. – Виж как се съгласува с онова, което вече знаеш. Третото откровение ти показва, че физическият свят е всъщност една всеобхватна система от енергия. А ето че Четвъртото сочи как хората несъзнателно си съперничат за онази част от енергията, която им е достъпна: енергията, която протича помежду им. Тъкмо това е причината за всички човешки конфликти – от дребните семейни и професионални неразбирателства до войните между народите. Те са резултат на чувството за несигурност и слабост и нуждата да се открадне нечия чужда енергия за по-добро самочувствие.

– Чакай малко – опитах се да възразя аз. – Има войни, които са били неизбежни, справедливи войни.

– Разбира се – отвърна Уил. – Но единствената причина да не може да се избегне един конфликт, това е, че едната от страните заема ирационална позиция, защото има потребност да извлече енергия.

Уил изглежда си спомни нещо. Протегна се към чантата си и извади оттам свитък листа, закопчани с кламерче.

– За малко да забравя! – каза той. – Намерих копие на Четвъртото откровение.

Подаде ми копието, без да каже нищо повече, загледан в пътя право

пред себе си.

Извадих изпод седалката малкото фенерче на Уил и за около двадесетина минути прочетох краткия документ. Да се разбере Четвъртото пророчество, означава да се види човешкия свят като огромно бойно поле, в което се разиграва битка за енергия, тоест за власт.

Но щом веднъж ние, хората, си дадем ясна сметка за същността на нашата борба, продължаваше откровението, ще успеем да преодолеем този конфликт. Ще започнем да се отърсваме от яростната междуличностна борба за енергия, защото най-сетне ще станем способни да получаваме своята енергия от друг източник.

Погледнах Уил.

– Какъв друг източник? – попитах го аз. Той само се усмихна, но нищо не каза.

ЗАВЕТЪТ НА МИСТИЦИТЕ

Събудих се на другата сутрин веднага щом усетих Уил да се размърдва. Бяхме прекарали нощта в къщата на един негов приятел и в момента Уил бързо се обличаше, седнал на походното легло в средата на стаята. Навън още не се бе развиделило.

– Побързай да си стегнем багажа – прошепна той.

Прибрахме си дрехите и на няколко пъти пренесохме до джипа храната, която беше купил Уил. Намирахме се само на двеста-триста метра от центъра на града, но в мрака не можеха да се доловят много светлини. Зазоряването бе само тясна ивица просветляващо небе на изток. Не се чуваше никакъв звук, само някои птици възвестяваха приближаването на утрото.

Пренесохме всичко и аз зачаках до джипа, докато Уил остана да размени няколко думи с приятеля си, който стърчеше сънен на верандата през цялото време, докато ние се приготвихме. Най-неочаквано от пътя до нас долетя шум. Зърнахме фаровете на три камионетки, които стигнаха центъра на града и там спряха.

– Може да е Йенсен – каза Уил. – Хайде да идем да проверим, само че внимателно.

Пресякохме няколко улици и излязохме на един по-широк път, който извеждаше на главната улица на около трийсетина метра от камионетките. Две от колите зареждаха бензин, а третата бе спряла пред магазина. Близо до тях стояха четири-пет човека. Видях Марджъри, която излезе от магазина и постави нещо отпред в камионетката, след което спокойно се отправи насреща ни, загледана във витрините на близките магазини.

– Върви да провериш дали ще я убедиш да тръгне с нас – прошепна Уил. – Аз ще те чакам тук.

Свих край ъгъла, тръгнах насреща ѝ и тъкмо тогава бях обзет от истински ужас. За първи път забелязах, че някои от хората на Йенсен, точно зад нея, пред магазина, носеха автомати. Само миг след това тревогата ми още повече нарасна. На отсрещната улица въоръжени войници, ниско приведени, бавно приближаваха групата на Йенсен.

В същия момент, когато Марджъри ме видя, хората на Йенсен забелязаха другите и се пръснаха. Във въздуха се разнесоха изстрели. Марджъри ме погледна ужасена. Спуснах се към нея и я дръпнах с мен.

Шмугнахме се в следващата улица. Проехтяха още изстрели и гневни викове на испански. Препъгнахме се в купчина кутии и паднахме на земята с почти допсени едно до друго лица.

– Да се махаме! – изправих се аз. Тя се опита да се повдигне, но отново ме дръпна и посочи с глава края на улицата. Двама въоръжени мъже бяха залегнали с гръб към нас и се взираха надолу към съседната улица. Ние направо замръзнахме на мястото си. Мъжете най-сетне прекосиха на прибежки улицата и се скриха в отсрещната гора.

Знаех, че трябва да се върнем в къщата на приятеля на Уилсън, където ни чакаше джипът. Бях сигурен, че Уил ще отиде там. Предпазливо се добрахме до следващата улица. Вдясно се чува гневни викове и изстрели, но никой не можеше да се види. Погледнах вляво. Там също нямаше никого – нито следа от Уил. Предположих, че ни е изпреварил и е избягал напред.

– Да се спуснем през гората – предложих на Марджъри, която бе наострила всичките си сетива и се бе изпълнила с решителност. – След това ще тръгнем вляво по края ѝ. От тази страна е паркиран джипът.

– Добре – съгласи се тя.

Бързо пресякохме улицата и се приближихме на около трийсетина метра от къщата. Джипът продължавше да стои там, но нямаше и намек за присъствие. Вече се канехме да пресечем и последната улица, която ни делеше от къщата, когато една военна кола зави край ъгъла вляво от нас и бавно се отправи към къщата. В същия миг Уил прекоси двора тишешком, запали джипа и пое в противоположната посока. Колата тръгна след него.

– По дяволите! – изругах аз.

– Какво ще правим сега? – извика Марджъри. На лицето ѝ отново се изписа тревога.

По улицата зад нас отново отекнаха изстрели, този път по-близо. Пред нас гората ставаше все по-гъста и се възкачваше към надвесения над града планински склон, който се простираше на север и на юг. Тъкмо тази планинска верига бях зърнал на идване отдалеч.

– Трябва да се изкачим към върха – казах аз. – Побързай!

Вървахме няколкостотин метра нагоре по планинския склон. На едно равно място спряхме и обърнахме поглед към града. По всички улици се бяха изсипали военни коли и множество войници ръководеха претърсването на всички къщи. От подножието на склона смътно долитаха гласове.

С всички сили тръгнахме нагоре по склона на планината

Единственото, което ни оставаше, бе да бягаме.

Вървахме на север по билото на планината и спряхме само веднъж, за да се снишим встрани, когато вляво от нас префуча кола. Повечето коли, които минаваха, бяха металносиви военни джипове, но можеше да се случи да мине и по някоя цивилна кола. Макар и парадоксално, гората беше единственото ни спасение от дивия свят на хората.

Пред нас двете планински вериги се срещаха и стръмно се издигаха нагоре. Издадените напред скали засенчваха долината в подножието им. Неочаквано пред нас се зададе джип, който много напомняше джипа на Уил, и бързо свърна в един страничен път, който се спускаше с остри завои към равнината.

– Това ми прилича на Уил – казах аз като се напънах да видя по-добре.

– Предлагам ти да слезем – каза Марджъри.

– Почакай малко. Ами ако това е капан? Ако са заловили Уил и сега използват джипа му, за да ни примамят?

Лицето ѝ помръкна.

– Ти остани тук – предложих. – Аз ще слеза долу, а ти не ме изпускай от очи. Ако всичко е наред, ще ти махна да ме последваш.

Тя се съгласи, макар и неохотно, и аз се запусках по стръмния склон, където беше паркиран джипът. През листата успях смътно да забележа един човек, който излезе от колата, но не можах да го разпозная. Хващах се, за да се задържа за ниските храсти и стволите на дърветата, промъквах се между скалите и понякога се подхлъзгах по хумусната почва.

Най-сетне се изправих пред самата кола, която се намираще на около стотина метра от мене на отсрещния хълм. Шофьорът се беше облегал на задната броня и все още не можеше да се види кой е. Отидох вдясно, за да погледна по-добре. Беше Уил. Спуснах се още по-вдясно и усетих, че се подхлъзвам. В последния момент успях да се задържа за ствола на едно дърво и се изправих. И тогава направо ми се сви стомахът от ужас – пред мене се спускаше съвсем отвесен склон на около стотина метра надолу. Едва не се пребих.

Изправих се, като все още се държах за ствола на дървото и се опитах да привлека вниманието на Уил. Той гледаше нагоре към склона над мене, след което сведе очи и погледна право насреща ми. Потрепна и веднага се отпрати през храстите към мен. Аз му посочих стръмната пропаст.

Той огледа долината и се провикна.

– Не виждам как да дойда отсреща. Трябва ти да прекосиш долината и да дойдеш тук.

Кимнах и тъкмо се канех да дам знак на Марджъри, когато чух шум на приближаваща кола. Уил скочи в джипа си и подкара с пълна сила към главния път. Аз бързо започнах да се изкачвам нагоре. Забелязах Марджъри, която приближаваше към мен.

Внезапно зад нея се чуха викове на испански и стъпки на бягащи хора. Марджъри се скри под една надвесена скала. Спуснах се вляво, за да сменя посоката колкото се можеше по-безшумно. Докато тичах, се оглеждах между дърветата, за да видя Марджъри. Тъкмо я зърнах, тя високо изпищя в момента, когато двама войника я сграбчиха за ръцете и я принудиха да се изправи.

Продължих да бягам приведен по склона, като непрестанно в представите ми бе изразът на страх, изписан на лицето ѝ.

Тичах повече от километър, след което спрях и се заслушах. Не чувах зад себе си нито гласове, нито шум. Легнах по гръб, опитах се да отдъхна и да помисля трезво, но не можех да се отърся от ужасяващата гледка на залавянето на Марджъри. Защо трябваше да я оставям на склона сама? Какво да правя сега?

Седнах и си поех дълбоко дъх. Загледах се към пътя, който минаваше по отсрещния склон. Не бях забелязал нищо да се движи, докато бягах. Още веднъж се заслушах внимателно: нищо освен обичайния шум на гората. Постепенно започнах да се успокоявам. В края на краищата, Марджъри беше само заловена. Тя нямаше никаква вина, освен че бе побягнала от изстрелите. Вероятно ще я задържат само докато установят нейната самоличност на легитимен учен.

Отново тръгнах на север. Леко ме наболяваше гръб. Бях прашен, уморен и стомахът ми се свиваше от глад. Вървах два часа, без да мисля за нищо, нито да срещна някого.

Подир туй усетих стъпките на човек, който бягаше по отсрещния склон. Заковах се на място и отново се вслушах, но шумът беше изчезнал. Дърветата тук бяха по-грамадни и скриваха слънцето. Храсталациите бяха по-редки. Имах видимост на петдесет-шейсет метра пред себе си. Нищо не помръдваше. Вдясно заобиколих една огромна скала и няколко дървета, стремейки се да стъпвам колкото се може по-тихо. Пред мене се изпречиха още три огромни скали. Минах покрай две от тях, без все още да чуя никакъв шум. Когато заобикалях третата скала, зад гърба ми пропукана съчки. Бавно се извърнах назад.

Там, до скалата стоеше братият мъж, когото бях видял в

имението на Йенсен. Гледаше диво и уплашено и ръцете му трепереха, когато насочи автомат към корема ми. Опитваше се да си припомни кой съм.

– Почакай – смотолехих. – Аз познавам Йенсен.

Той се загледа в мен по-внимателно и отпусна оръжието. В този момент откъм гората прошумоляха стъпки. Брататият се спусна да бяга на север, стискайки пушката в едната си ръка. Аз инстинктивно го последвах. И двамата бягахме с всички сили, като си проправяхме път между клоните на дърветата и скалите и от време на време поглеждахме назад.

След стотина-двеста метра той се препъна, а аз минах покрай него и продължих да тичам. После се свлякох между две скали, за да отдъхна и да погледна назад. Опитвах се да забележа дали някой приближава насам. Зърнах един войник на петдесетина метра от мен. Той се прицелваше с пушката си в едрия мъжага, докато онзи се опитваше да се изправи на крака. Преди да успее да го предупредя по какъвто и да било начин, войникът стреля. Куршумите го пронизаха отзад и разкъсаха гърдите му. Бях опръскай с кръв. Ехото от изстрелите се разнесе из въздуха.

В първия миг пронизаният остана неподвижен с изцъклени очи, после тялото му бавно се свлече и падна напред. Аз хукнах на север, без нищо да виждам. Опитвах се да се крия зад дърветата. Склонът ставаше все по-неравен, скалист и все по-стръмен.

Целият се тресях от изтощение и страх, докато се влачех напред, проправяйки си път между скалите. На едно място се подхлъзнах и се осмелих да погледна назад. Войникът приближаваше трупа. И точно в момента, когато войникът вдигна поглед, както ми се стори към мене, аз се подхлъзнах от една скала. Приведох се ниско и пропъльзах покрай няколко едри камънаци, след което минах по една заравненост на склона, която ме скри от погледа на войника. Тогава скочих отново на крака и побягнах с всички сили между скалите и дърветата. Съзнанието ми бе изпразнено. Мислех единствено за бягството. Макар че не се осмелявах да погледна назад, бях сигурен, че чувам войника да бяга подире ми.

Склонът отново стана стръмен и аз с усилие се заизкачвах. Силите ми започваха да ме напускат. На върха на възвишението отново следваше равно пространство, гъсто обрасло с дървета и буйна растителност под тях. След това се издигаше стръмна скала, която трябваше да изкача внимателно, като опипвах непрестанно за нещо, за което да се хвана. Достигнах с усилие върха и пред мен се изправи гледка, от която сърцето ми се сви. Пътят ми бе пресечен от стръмна пропаст, която се

спускаше на около стотина метра дълбочина. Не можех да продължа.

Бях обречен. С мене бе свършено. По скалите зад гърба ми се свлякоха камъни. Явно войникът бе по петите ми. Свлякох се на колене. Чувствах се напълно смазан и изтощен. Въздъгнах и се отказах да се съпротивлявам, примирявайки се със съдбата си. Бях в очакване на изстрелите. И колкото и да е чудно, посрещах мисълта за смъртта с облекчение като свършек на ужаса ми. Докато чаках, съзнанието ми се върна към неделните празници през детството ми и към невинните детски размисли за Бога. Как ли би изглеждала смъртта? Опитах се да се подготвя за нея.

След един продължителен миг очакване, в който бях загубил всякаква представа за времето, изведнъж си дадох сметка, че нищо не се беше случило! Огледах се и за пръв път забелязах, че се намирам на най-високия планински връх. От тук се спускаха планински вериги и сипеи и пред погледа ми се разкриваше широка панорама във всички посоки.

Забелязах, че някъде в далечината нещо се раздвижи. На юг по склона войникът бавно се отдалечаваше, като люлееше пушката на убийтия в ръка.

Тази гледка ме сгръ и направо ме напуши смях. Все пак бях успял да оцелея! Обърнах се, седнах с кръстосани крака и се отдадох на обзелия ме прилив на щастие. Искаше ми се да остана тук завинаги. Денят бе прекрасен, слънчев, със синьо небе.

Както си седях така, внезапно останах поразен от близостта на виолетовите хълмове в далечината, или по-скоро от усещането за тяхната близост. Същото впечатление оставяха и няколко пухкави бели облака, които се носеха над главата ми. Имах чувството, че само да протегна ръка, и ще ги докосна.

Когато вдигнах ръка към небето, усетих тялото си по един съвсем нов начин. Ръката ми се плъзна нагоре с невероятна лекота и аз държах гърба, шията и главата си изправени без абсолютно никакво усилие. От положението, в което се намирах – седнал с кръстосани крака – се изправих, без да си помагам с ръце, и се протегнах. Чувствах се абсолютно олекнал.

Загледан в далечните планини, забелязах, че луната избледняваше и скоро щеше да се скрие. Беше пълна наполовина и увиснала над хоризонта като обърнат бокал. В този миг си дадох сметка защо формата ѝ е такава. Право пред мен, на милиони километри, слънцето озаряваше само връхната част на залязващата луна. Забелязах точната граница между

слънцето и лунната повърхност и това още повече разшири моето съзнание.

Представях си луната, потънала под чертата на хоризонта, и точната ѝ отразена форма, която ще видят хората, които живеят на запад. После си представих как ще изглежда, когато се придвижи точно от обратната страна на планетата спрямо мен. На хората там тя ще се види пълна, защото лъчите на слънцето ще паднат пряко върху повърхността.

Тръпки ме побиха при тази представа, пролазиха по гръбначния ми стълб и гръбнакът ми още повече се изправи, когато осъзнах, не, почувствах как под краката ми, от другата страна на глобуса се отваря същото пространство, както това над мен. За първи път в живота си осъзнавах не като интелектуална концепция, а като действително усещане, че земята е кръгла.

Това съзнание бе вълнуващо, но в същото време ми се струваше съвсем обичайно и естествено. Искаше ми се напълно да се отдам на това чувство за безтегловност, на усещането, че плувам сред необятното пространство. Не ми беше нужно да преодолявам земната гравитация, за да стъпвам по земята. Чувствах се като балон, пълен с хелий, който просто кръжи над земята и едва я докосва. Сякаш бях в съвършена атлетическа форма като след едногодишни тренировки, ако не и по-добре.

Отново седнах на скалата и пак всичко ми се стори близко: издадената скала, върху която се намирах, високите дървета надолу по склона и планините на хоризонта. Наблюдавах как клоните на дърветата леко се полюшват при повея на вятъра и възприемах тяхното движение не само визуално, но и като физическо усещане, сякаш клоните, които се движеха по вятъра, бяха собствените ми коси.

Всичко наоколо бе сякаш част от мене. Седнал на върха на планината и загледан във всичко, което ме заобикаляше, струваше ми се, че моето физическо тяло е само главата на едно много по-голямо тяло, което се състоеше от целия околнен свят. Преживях как цялата вселена се оглежда през моите очи.

Това усещане ме пренесе в спомените ми. Съзнанието ми се върна назад във времето, към началото на моето пътуване в Перу, към детството и раждането ми. Обладан бях от съзнанието, че моят живот всъщност не започва със зачеването и раждането ми на тази планета. Той започваше много по-рано, когато се е формирала другата моя страна, моето истинско тяло – самата вселена.

Еволюционната теория винаги ме е изпълвала с досада, но сега, когато съзнанието ми продължаваше да се носи из времето, започвах да си

припомням всичко, четено по въпроса, включително и разговорите с онзи приятел, който толкова приличаше на Рино. Спомних си, че кръгът на неговите интереси се отнасяше тъкмо към областта на еволюцията.

Познанията ми започнаха да преминават в действителни спомени. Целият еволюционен процес започна да ми се явява като спомен, което ме накара да го възприема по нов начин.

Видях как първичното вещество се взривява във вселената и разбрах, че всъщност няма нищо веществено в материята, както се твърдеше и в Третото откровение. Материята не е нищо друго освен енергия, вибрираща на определено ниво, и в началото материята ми се представи в най-простата си вибрационна форма: под формата на елемента водород. Това беше всичко съществуващо – само и единствено водород.

Наблюдавах водородните атоми, които започват да гравитират един към друг, сякаш ръководният принцип, първичният импулс на тази енергия е на път да започне развитие към по-комплексно състояние. А когато групи от този водород достигаха достатъчна концентрация, той започваше да се нагрява и да изгаря, превръщайки се в онова, което наричаме звезда, и в това запалване водородът се свързваше и се издигаше на ново, по-високо вибрационно ниво – елемента, който наричаме хелий.

Продължих да гледам и тези първи звезди остаряха и накрая се самовзривиха, изхвърляйки остатъка от водород и новосъздадения хелий във вселената. И целият процес се повтори отново. Водородът и хелият започнаха да се привличат и групират, докато температурата стана достатъчно висока, за да се образуват нови звезди, и това на свой ред свърза хелия, за да се образува един нов елемент – литий, който вибрираше на поредното вибрационно ниво.

И така нататък... всяко следващо поколение звезди създаваше някакво ново, несъществуващо преди вещество, докато се образува широкият спектър на материята – всички основни химически елементи, които се разпространиха навсякъде. И така, материята еволюира от елемента водород – най-простата вибрация на енергията, във въглерод, който вибрираше на изключително високо ниво. Беше преправен път за следващата стъпка в еволюцията.

Когато се образува нашето слънце, изолирани групи материя попаднаха в неговата орбита и една от тях, Земята, съдържаше всички новосъздадени елементи, включително въглерод. Когато Земята се охладил, газовете, уловени в разтопената маса, се отделиха на повърхността и се свързаха, образувайки водната пара, и дойдоха големите дъждове, които

формираха океаните върху голата дотогава повърхност. Когато водата покри по-голямата част от земната повърхност, небето се проясни и яркото слънце окъпа новия свят със светлина, топлина и лъчи.

Огромни гръмотевични бури периодично разтърсваха планетата и в плитките водни басейни материята надхвърли вибрационното ниво на въглерода и се издигна до едно още по-комплексно състояние: до вибрацията на аминокиселините. За първи път обаче това вибрационно ниво не е стабилно само по себе си. Налага се материята постоянно да поглъща друга материя в себе си, за да поддържа своята вибрация. Налага се да се храни. Така възниква животът – един нов етап в еволюционния процес.

Наблюдавах как този живот, все още ограничен само във водата, се обособи в две отделни форми. Едната, която наричаме растения, се препитава с неорганични вещества, които превръщаше в храна чрез усвояване на въглеродния двуокис от атмосферата. Като отпадъчен продукт, растенията започваха да освобождават кислород, който се появи по този начин. Растителният живот бързо се разпространи в океаните, след което и върху земята.

Другата форма – която ние наричаме животни – се хранеха с органични вещества, за да поддържат своите вибрации. Наблюдавах как животните изпълниха океаните във великата епоха на рибите и когато в атмосферата вече имаше достатъчно кислород, освободен от растенията, започна тяхното преселение към сушата.

Видях как амфибиите – наполовина риби, наполовина нещо ново – напускат водата за първи път и започват да дишат с дробовете си. Появиха се влечугите, които бяха ново вибрационно ниво за материята, и покриха земята във великата епоха на динозаврите. После се появиха топлокръвните млекопитаещи и също се разпространиха по цялата земя и аз осъзнах, че всеки нов вид, който се появяваше, издига живота – материята – на по-високо вибрационно ниво. Най-сетне движението напред достигна своя завършек. Там, на връхната му точка, стоеше човешкият род.

Човешкият род. Видението свърши. В един проблясък на съзнание то бях станал свидетел на цялата еволюционна история, историята на това как материята се е появила и развила, сякаш движена от някакъв план, към все по-високи вибрации, за да се създадат необходимите условия за появата на човека... на всеки един от нас.

Седнал там, на урвата, почти долавях как този еволюционен процес се развиваше по-нататък, в живота на самите хора. По-сетнешната

еволюция имаше определена връзка с осъзнаването на случайностите в живота. Случайностите по някакъв начин ни водят към постигане на по-висше вибрационно ниво, с което тласкат еволюцията напред. Но въпреки всичките ми опити, не можех да разбера всичко докрай.

Дълго седях на скалистата урва, погълнат от чувство на умиротворение и цялостност. И едва тогава осъзнах, че слънцето започва да кло-ни на запад. На километър разстояние оттук на северозапад се намираше някакъв град. Покривите му се открояваха в далечината. Изглежда пътят по западния склон водеше право към него.

Станах и започнах да се спускам надолу по скалите. Направо се смеех на глас. Продължавах да се чувствам неразделна част от околната природа и сякаш преминавах покрай собственото си тяло. Нещо повече – сякаш наблюдавах тялото си отстрани. Това чувство ме изпълваше с жизнерадост.

Започнах да си проправям път надолу между стръмните скали и дърветата. Следобедното слънце хвърляше дълги сенки по гористия склон. Бях преполовил пътя, когато стигнах изключително гъста гора и навлизайки в нея, ясно усетих промяна в тялото си; почувствах се още по-олекнал и уравновесен. Спрях и се загледах в дърветата и храстите в подножието им, насочих цялото си внимание към техните очертания и красотата им. Виждах проблясъци бяла светлина и нещо като розови озарения около всяко растение.

Продължих пътя си. Стигнах един поток, от който се излъчваше бледосиня светлина, която ме накара да се почувствам напълно умиротворен й дори леко сънен. Прекосих долината и започнах да изкачвам следващия планински склон, докато изляза на пътя. Тръгнах по него и спокойно се отправих на север.

Точно пред себе си зърнах някакъв мъж в свещеническо расо, който свърна по завоя. Това ме изпълни с вълнение. Ни най-малко не се уплаших, просто хукнах напред, за да го заговоря. Бях напълно уверен, че зная съвсем точно какво да кажа и да направя. Чувствах се великолепно. За моя изненада той беше изчезнал. Вдясно друг път свиваше надолу към долината, но в тази посока никой не се виждаше. Спуснах се тичешком по главния път, но и там не видях никого. Мислех си да се върна и да поема по пътя, който бях отминал, но знаех, че пред мен е градът и продължих в тази посока. И все пак няколко пъти мислено се връщах към другия път.

На стотина метра надолу, след поредния завой, чух бумтене на коли. През дърветата зърнах колона военни камионетки, които с пълна

скорост приближаваха насам. В първия миг не знаех какво да правя, мислех си, че ще мога да запазя самообладание, но после си припомних изживения ужас, когато чух изстрелите в планината.

Имах време само колкото да се отдръпна вдясно от пътя и да залегна неподвижен. Десетина джипа преминаха покрай мен. Мястото, където бях залегнал, беше съвсем открито и единственото, което ми оставаше, бе да се надявам, че никой няма да погледне насам. Колите префучаха на около шест метра от мене. Длавях миризмата на изхвърлен газ и дори успяха да различа израза по лицата на войниците.

За щастие никой не ме забеляза. Когато отминаха, пропъльзах и се скрих зад едно огромно дърво. Ръцете ми трепереха и чувството ми за умиротворение и хармония бе напълно разбито. Присви ме стомах от познатата ми болезнена тревога. Най-сетне отново се измъкнах на пътя. Бумтене на други коли ме накара да се втурна надолу по склона, когато още два джипа префучаха край мен. Гадеше ми се.

Този път вървах далеч от пътя и много предпазливо започнах да се връщам назад. Стигнах на пътя, по който бях минал преди. Вслушах се внимателно дали нещо не се движи и реших да тръгна из крайпътната гора и да свърна обратно към долината. Чувствах тялото си отново натежало. Какво правя, питах се аз. Защо съм тръгнал по този път? Сигурно съм си загубил ума под влияние на шока от изстрелите и на това странно състояние на еуфория, което последва. Върни се към реалността, заповядах си аз. Трябва да бъдеш много предпазлив. Ако направиш и най-малката грешка, ще бъдеш убит!

И тогава направо застинах на мястото си. На около трийсетина метра от мен стоеше свещеникът. Беше седнал под голямо дърво, заобиколено от огромни скали. Загледах се в него и той отвори очи и отправи поглед право към мен. Целият потръпнах, но той само ми се усмихна и ми махна да дойда по-близо.

Пристъпих предпазливо към него. Той не се помръдна – слаб, висок човек на около петдесет години. Имаше тъмнокестенява късо подстригана коса, очите му също бяха тъмнокестеняви.

– Изглежда се нуждаеш от помощ – каза той на съвършен английски.

– Кой си ти? – попитах аз.

– Аз съм отец Санчес. Ами ти? Обясних му кой съм и откъде съм и се отпуснах на коляното си, а после седнах, все още смаян от станалото.

– Вероятно си бил свидетел на онова, което се случи в Кула? – пита той.

– А ти какво знаеш за това? – попитах все още предпазливо, тъй като не знаех доколко мога да му се доверя.

– Зная, че някой в това правителство сериозно се е разгневил – отвърна той. – Не им се иска Ръкописът да получава публичност.

– Защо? – попитах аз.

Той се изправи и се наведе да ме погледне.

– Защо не дойдеш с мен. Само на половин километър оттук се намира нашата мисия. Ще бъдеш на сигурно място при нас.

С усилие се изправих на крак. Давах си сметка, че нямам друг избор и кимнах в знак на съгласие. Той бавно ме поведе надолу по пътя, с отмерени и почтителни обноски. Всяка негова дума бе отмерена.

– Войниците още ли са по следите ти? – ненадейно попита той.

– Не зная – отвърнах аз.

Няколко минути той нищо не каза, след което попита:

– Ръкописа ли търсиш?

– Вече не – отвърнах аз. – Единственото ми желание в момента е да оцелея и да си вървя у дома.

Той кимна окуражително и аз изпитах доверие към него. Нещо в неговата покровителственост и сърдечност ме покори. Напомняше ми Уил. Междувременно стигнахме мисията, която се състоеше от няколко малки къщурки, обърнати към двор с църквица. Мястото бе изключително живописно. Когато приближихме, той каза на неколцината мъже в расо нещо на испански и те бързо се оттеглиха. Опитах се да видя накъде отиват, но умората ми надделя. Свещеникът ме въведе в една от къщите.

Вътре имаше малък хол и две спални. В камината гореше огън. Щом пристигнахме, друг от свещениците влезе с поднос, на който имаше хляб и супа. Изтощен, започнах да се храня, докато Санчес любезно ми правеше компания. После, по негово настояване, аз се изтегнах на едно от леглата и потънах в дълбок сън.

Щом излязох на двора, веднага ми направи впечатление, че градината е поддържана безупречно. Калдъръмените пътечки бяха обградени с педантично подредени храсти и жив плет. Всяко растение бе разположено така, че да разгърне своята естествена прелест. Никои не бяха подрязани.

Протегнах се и усетих допира на колосаната риза, която бях облякъл. Беше от груб памук и леко протъркваше врата ми. Въпреки това бе чиста и току-що изгладена. Когато се събудих сутринта, двама свещеници изляха гореща вода в едно ведро и ми донесоха нови дрехи. След

като се измих и облякох, отидох в другата стая и намерих на масата горещи кифли и сушени плодове. Започнах лакомо да се храня, докато свещениците се навъртаха наоколо. След като свърших, всички излязоха и аз се отправих насам.

Поразходих се и седнах на една от каменните скамейки с изглед към двора. Слънцето току-що се бе издигнало над върхарите на дърветата и топлеше лицето ми.

– Как спа? – чух глас зад себе си. Обърнах се и видях отец Санчес, който стоеше прав и ми се усмихваше, надвесен над мене.

– Чудесно – отвърнах аз.

– Мога ли да седна до теб?

– Разбира се.

И двамата мълчахме известно време, което ми се стори толкова дълго, че се почувствах неудобно. Погледнах го на няколко пъти, с намерението нещо да кажа, но той гледаше по посока на слънцето, с лице леко отпуснато назад и присвити очи.

Най-сетне заговори:

– Хубаво място си избрал.

Явно имаше предвид скамейката в този час на утринта.

– Чуй ме, нуждая се от твоя съвет – започнах аз. – Има ли някакъв безопасен начин да се завърна в Съединените щати?

Той ме погледна. Лицето му беше сериозно.

– Не зная. Зависи от това доколко правителството те смята за опасен. Разкажи ми как се озова в Кула.

Аз му разказах всичко от момента, когато за първи път чух за Ръкописа. Еуфоричното ми преживяване на планинската урва в момента ми се струваше измамно и претенциозно, тъй че съвсем бегло загатнах за него.

– Какво направи, след като войникът не те забеляза и си отиде? – попита той.

– Просто поседях там още няколко часа с чувство на облекчение – отвърнах аз.

– Чувство на облекчение и какво още? – настоя той на въпроса си.

С известно неудобство реших да се опитам да опиша състоянието си.

– Трудно е да се предаде – започнах аз. – Изпаднах в състояние на еуфорична свързаност с всичко, което ме обкръжаваше, и безгранична сигурност и доверие. Не чувствах повече умората.

Той се усмихна.

– Имал си мистично преживяване. Мнозина разказват за това, че са изпитвали нещо подобно сред тази гора в подножието на върха.

Кимнах неуверено.

Той се извърна на скамейката, за да ме погледне по-добре.

– Това е преживяване, описвано от мистиците на всички религии.

Чел ли си за подобни опитности?

– Преди години – отвърнах аз.

– Но до вчера си имал само теоретично понятие за това, така ли е?

– Струва ми се, че да.

До нас приближи млад свещеник, кимна ми и прошепна нещо на Санчес. Санчес от своя страна кимна и младият духовник се обърна и се отдалечи. По-възрастният дълго гледа подире му как прекосява двора и влиза в нещо като парк на трийсетина метра разстояние. В този момент ми направи впечатление, че районът и тук бе също изключително чист и изпъстрен с най-разнообразна растителност. Младият свещеник се отбиваше на няколко места, колебаейки се, сякаш търсеше нещо, и накрая се спря на едно от местата и седна. После се подготви и потъна в медитация.

Санчес се усмихна доволен и отново се обърна към мен.

– Струва ми се, че ако се опиташ да се върнеш точно сега, това крие за теб определени рискове – каза той. – Но аз ще се опитам да разуча обстановката и да разбере нещо – той се изправи и обърна лице към мен. – Трябва да присъствам на репетицията на хора. Бъди сигурен, че тук ще се опитаме да ти съдействаме по всякакъв начин. Сега-засега, надявам се тук да се чувстваш добре.

Отдъхни си и си възстанови силите.

Кимнах с глава.

Той си бръкна в джоба, извади оттам някакви книжа и ми ги подаде.

– Това е Петото откровение. В него се говори за преживяването, което си имал. Сигурно ще ти бъде интересно да го прочетеш.

Взех го без особено желание, докато той продължаваше да говори.

– Как разбираш последното откровение, което си прочел?

Малко се подвоумих. Не ми се мислеше за никакви ръкописи и откровения, но все пак отвърнах:

– Че хората са въвлечени в някаква борба за взаимните си енергии. Успеем ли да внушим на другите нашата гледна точка, те се идентифицират с нас и това извлича тяхната енергия, за да я влее в нас самите, което ни придава усещане за сила.

Той се усмихна.

– Значи проблемът е, че хората се опитват да властват един над друг и взаимно да се манипулират, за да черпят енергията, от която изпитват недостиг?

– Точно така.

– Но при всичко това съществува решение, някакъв друг източник на енергия?

– За това се говори в последното откровение.

Той кимна и много бавно се отправи към църквата.

Аз останах, подпрял ръце на коленете си и няколко минути изобщо не погледнах превода. Все още се отнасях към него с неохота. Събитията от последните дни бяха охладили ентузиазма ми и аз предпочитах да мисля за това как да се върна обратно в Щатите. В този момент видях как оттатък пътеката в гората младият свещеник стана и бавно се премести на около шест метра от мене. Обърна се в моя посока и отново седна на земята.

Полубопитствах за онова, което вършеше. И тогава ми хрумна, че това може би е практика, описана в Ръкописа. Погледнах първата страница и се зачетох.

Тук се описваше едно ново разбиране за онова, което на времето е било наричано мистическо съзнание. През последните десетилетия на двасти век, казваше се там, това съзнание, постигано преди само от някои по-езотерични представители на различните религии, ще придобие широко разпространение като един напълно реален начин на съществуване. За много хора то ще си остане теоретична концепция, за която само се говори и дискутира. Но ще се умножават и онези, за които подобно съзнание ще се превръща все повече в реален опит – те ще получават просветления или проблясъци на това съзнание в обикновения си живот. Според Ръкописа този вид преживяване ще сложи край на човешките конфликти света, защото по време на такава опитност ние получаваме енергия от друг източник – до който бихме могли да се научим да достигаме по желание.

Прекъснах четенето си и погледнах отново младия свещеник. Той седеше с отворени очи и аз имах чувството, че гледа право към мен. Кимнах му, макар и да не можех да различа напълно израза на лицето му, и се изненадах, че той отвърна на поздрава ми и ми се усмихна, след което стана и се отправи към къщата, минавайки вляво от мен. Наблюдавах го, докато пресичаше градината и влизаше в къщата, а той избягваше погледа ми.

Зад себе си чух стъпки и се обърнах. Санчес излизаше от църквата и усмихнат идваше към мен.

– Нали не се забавих особено? – попита той. – Искаш ли да ти покажа околността?

– Да. Кажете ми какво представляват тези ваши места за съзерцание – казах аз и посочих мястото, където бе седял младият свещеник.

– Хайде да отидем там – предложи той.

Вървахме през градината и Санчес ми разказваше историята на мисията, която била основана преди повече от четиристотин години от забележителен испански мисионер, убеден, че местните индианци не бива да се насилват да приемат християнството, а трябва да се въздейства върху душите им. Този подход дал резултати, продължи Санчес, и отчасти поради този успех, отчасти поради отдалечеността на мястото, свещеникът бил оставен да върши своето дело на спокойствие.

– Ние продължаваме тази традиция да търсим истината вътре в човека – допълни Санчес.

Мястото за съзерцание бе изключително добре поддържано. Около два декара гъста гора бе разчистена и храстите и цветните насаждения се кръстосваха от пътеки, покрити с гладки речни камъни. И тук, както и в градината, растенията бяха разположени в съвършена подредба, която подчертаваше уникалността на формите им.

– Къде искаш да седнеш? – попита Санчес.

Огледах се, за да си избира място. Пред нас се намираха няколко отделни, грижливо поддържани кътчета. Състояха се от свободни пространства, заобиколени от красиви растения, скали и огромни, разнородни дървета. Едно от местата, това вляво от нас, където преди седеше младият свещеник, беше покрито с повече скали, отколкото другите.

– Какво ще кажеш за тук? – попитах аз.

Той кимна и ние отидохме там, за да седнем на земята. Няколко минути Санчес вдишва дълбоко, след което ме погледна.

– Разкажи ми по-подробно за онова, което си преживял на урвата – поиска той.

Аз изпитвах неохота да говоря за това.

– Не зная какво повече мога да кажа. Това изживяване не продължи дълго.

Свещеникът ме погледна критично.

– Това, че се е прекратило, щом си се уплашил, не е причина да се отрича неговата значимост, нали? Може би е възможно да се постигне отново.

– Може би – казах аз. – Но ми е трудно да се концентрирам върху чувството за космичност, когато ме заплашва смърт.

Той се разсмя и ме погледна сърдечно.

– В мисията изучавате ли Ръкописа? – попитах аз.

– Да – отвърна той. – Учим останалите как да постигат онази опитност, която си имал на върха. Сигурно и ти не би имал нищо против да си върнеш донякъде това усещане, нали?

От градината някой извика Санчес и прекъсна разговора ни. Възрастният мъж помоли за извинение и се отправи към градината, за да поговори със свещеника, който го бе повикал. Аз отново седнах и се загледах в околните растения и скали с леко разфокусиран поглед. Ясно долавях светлината, която обграждаше съседния храст, но нищо не можех да видя около скалите.

Видях, че Санчес се връща.

– Ще се наложи да те оставя за малко – каза ми той, когато дойде при мен. – Трябва да отида в града за една среща. Може и да разбере нещо за твоите приятели или поне дали за теб е безопасно да пътуваш.

– Добре – отвърнах аз. – Ще се върнеш ли днес?

– Предполагам, че не. Ще се върна по всяка вероятност утре сутринта.

Сигурно тревогата ми е проличала, защото той приближи до мен и сложи ръка на рамото ми.

– Не се безпокой. Тук нищо не те заплашва. Чувствай се съвсем като у дома си. Можеш да разгледаш околността. Хубаво е да поговориш със свещениците, но имай предвид, че не всички са еднакво отзивчиви. Това зависи от тяхното собствено развитие.

Кимнах с глава.

Той се усмихна и свърна зад църквата, където се качи на една стара камионетка, която не бях забелязал преди. След няколко неуспешни опита запали мотора, заобиколи църквата и излезе на пътя, който водеше обратно към планинския склон.

Останах на мястото за съзерцание няколко часа, доволен, че мога да си събера мислите. Питах се дали с Марджъри всичко е наред и дали Уил е успял да се измъкне. На няколко пъти в съзнанието ми се явяваше представата за убийството на онзи човек от хората на Иенсен, но аз се опитвах да се отърся от този спомен и да запазя спокойствие.

Към обяд неколцина свещеници почнаха да приготвят дълга маса в средата на двора. После дойдоха още десетина, сипаха си от гозбите в чиниите и спокойно седнаха на пейките да се хранят. Повечето си

отправяха мили усмивки, но нямаше много разговори. Един от свещениците ме погледна и посочи към храната.

Кимнах с глава и отидох при масата, откъдето си взех чиния фасул и житена питка. Всички ме заобикаляха с внимание, но никой не ме заговори. Направих някой и друг коментар относно храната, но думите ми бяха посрещнати само с усмивки и вежливи жестове. Когато отправех поглед към някого, той свеждаше надолу очи.

Седнах на една от пейките сам и започнах да се храня. Зеленчуците и фасулът бяха безсолни, но с билкови подправки. След като свърши обядът, свещениците започнаха да слагат на един куп чиниите си на масата. Тогава от църквата излезе още един свещеник и бързо си сложи една чиния, след което се огледа къде да седне и погледите ни се срещнаха. Той ми се усмихна и аз познах в него свещеника, който бях забелязал на мястото за съзерцание. Усмихнах му се в отговор и той дойде при мен и ме заговори на лош английски.

– Мога ли да седна при вас?

– Да, заповядайте – отвърнах аз.

Той седна и започна да се храни много бавно, като внимателно съдвкваше храната си и от време на време ми се усмихваше. Беше нисък, дребен и жилив, с гарвановочерна коса и светлокестеняви очи.

– Харесва ли ви храната? – попита той. Аз държах чинията в скута си. Беше ми останало парче от житената питка.

– О, да – отвърнах аз и отхапах от питката. Отново ми направи впечатление колко бавно и спокойно предвкваше той и се опитах да сторя същото. Тогава ми мина през ума, че всички свещеници правеха същото.

– Зеленчуците тук, в мисията ли се отглеждат? – попитах аз.

Преди да отвърне, той помълча, докато бавно преглъщаше.

– Да, храната е от съществено значение.

– Вие медитирате ли с растенията? – попитах аз. Той ме изгледа явно изненадан.

– Вие сте чел Ръкописа?

– Да, първите четири пророчества.

– А сам отглеждали ли сте си храна? – попита той.

– О, не. Едва сега узнавам за всичко това.

– Можете ли да наблюдавате енергийните полета?

– Да, понякога.

Няколко минути седяхме мълчаливо, докато той внимателно погълна още няколко хапки.

– Храната е основен начин за придобиване на енергия – отбеляза той. Кимнах с глава.

– За да се усвои храната обаче, трябва да се цени... Мъчеше се да намери точната английска дума.

– Да се вкусува с наслада – каза накрая той. – Вкусовите способности крият големи възможности. Трябва да се цени вкусът. Затова и се казва молитва преди хранене. Не само за да отдадеш благодарност, а и да превърнеш храненето в сакрално преживяване, за да навлезе енергията от храната в твоето тяло.

Той се вгледа в мен, сякаш да се увери, че го разбирам.

Аз кимнах, без да кажа нищо, а той потъна в размисъл.

Разбирах, че има предвид да се съзнава духовния смисъл на храната, което е свързано не само с обичайния религиозен ритуал на отдаване на благодарност, но и с духовното усвояване на храната.

– Но приемането на храната е само първата крачка – каза той. – След като индивидуалната енергия се увеличи по този начин, човек става по-чувствителен към енергията на всичко останало... и тогава се научава да приема енергия в себе си и без да се храни.

Кимнах в знак на потвърждение.

– Всичко, което ни заобикаля – продължи той, – притежава енергия. Но енергията на всяко нещо е специфична. Ето защо едни места повишават енергията повече в сравнение с други, в зависимост от това как енергията на човека влиза в хармония с енергията на мястото.

– Значи преди, когато ви зърнах на мястото на съзерцанието, вие сте поглъщали енергия?

Той ме погледна доволен от думите ми.

– Да.

– А как го постигате? – попитах аз.

– Наблюдавайки природата, трябва да отвориш всичките си сетива. Но е необходима и още една стъпка – да се свържеш с енергията.

– Не съм сигурен, че разбирам.

Моята невъзприемчивост го накара да се намръщи.

– Искате ли да се върнем на мястото за съзерцание? Ще ви покажа.

– Защо пък не? Добре.

Тръгнах подир него през градината и се върнахме на мястото за съзерцание. Щом стигнахме, той спря и се огледа, сякаш търсеше нещо наоколо.

– Ей там – посочи той едно място, непосредствено до гъстата гора.

Минахме по пътеката, виеща се между дърветата и храстите. Той си

избра място под огромно дърво, израснало на една камениста могила така, сякаш стволът му беше забит в скалите. Корените му се увираха около камъните, преди да достигнат пръстта. Около дървото растяха всякакви цъфнали храсталаци и до мен се носеше сладостният аромат на жълтите им цветове. Гъстата гора скриваше с плътна зелена завеса всичко отсреща.

Свещеникът ми предложи да седна между храстите с лице към чворестото дърво, а той се настани до мен.

– Намираш ли, че дървото е красиво? – попита той.

– Да.

– Ами тогава... почувствай тази... тъ-тъ... Изглежда отново точната дума му убягваше. Замисли се за момент, после попита:

– Отец Санчес ми каза, че си имал особено преживяване в планината. Можеш ли да си припомниш как се чувстваше?

– Олекнал, сигурен в себе си, свързан с всичко наоколо.

– Свързан по какъв начин?

– Трудно е да се опише – казах аз. – Сякаш цялата околна природа бе част от мене.

– Но чувството ти какво беше? Замислих се. Какво наистина беше чувството ми? И тъкмо в този момент то се върна към мене.

– Любов – казах аз. – Това, струва ми се, бе чувство на всеобхватна любов.

– Да. Тъкмо това е – каза той. – А сега почувствай същото към дървото.

– Почакай – опитах се да възразя аз. – Любовта възниква от само себе си. Не мога насила да обикна нещо.

– Недей и да обикваш насила – каза той. – Просто позволи на любовта да проникне в теб. Но за това е необходимо да си спомниш онова усещане и да настроиш съзнанието си към него.

Загледах се в дървото и се опитах да си припомня чувството, което бях изпитал на урвата. Постепенно бях обхванат от възхита пред неговите очертания и присъствие^ тази възхита все повече нарастваше, докато се превърна в любов. Това бе същото чувство, което изпитвах към майка си като дете, а после към моята „първа любов“. И въпреки че съзерцавах само дървото, чувствах любовта като всеобхватно дълбинно усещане. Изпитвах любов към всичко.

Свещеникът се отдръпна на няколко стъпки и се загледа съсредоточено в мен.

– Добре – каза той. – Ти приемаш енергията. Забелязах, че очите му

са леко разфокусирани.

– Как разбра? – попитах аз.

– Виждам как енергийното ти поле се уголемява.

Затворих очи и се постарях да постигна силните чувства, които бях изпитал на урвата, но преживяването не се повтори. Изпитвах същото, както и преди, но по-слабо. Почувствах се измамен в надеждите си от този неуспех.

– Какво стана? – попита той. – Енергийното ти ниво се понижи.

– Не зная – отвърнах аз. – Просто не можах да го постигна със същата сила като преди.

Той само ме изгледа, сякаш това го забавляваше, но после загуби търпение.

– Онова, което си преживял на хребета, е било подарък, благодат, един пробив към ново съзнание. Сега трябва да се научиш да постигаш това преживяване сам, всеки път по малко.

Той се отдръпна още крачка назад и отново ме погледна.

– А сега опитай още веднъж.

Затворих очи и се постарях да се проникна дълбоко от това чувство и то отново ме завладя. Отдадох му се напълно и все по-силно. Насочих цялото си внимание към дървото.

– Вече е много добре – каза свещеникът. – Приемаш енергия и я връщаш обратно на дървото. Погледнах го право в очите.

– Как така я връщам обратно на дървото?

– Когато човек оценява красотата и уникалността на нещата, той получава енергия. И когато постигне състояние на любов, той може да отдава тази енергия само като го пожелае.

Стоях дълго под онова дърво. Колкото по-съсредоточено наблюдавах дървото и се възхищавах на очертанията и цветовете му, толкова повече ме изпълваше едно чувство на всеобща любов. Представях си как енергията ми изтича от мен и се влива в дървото, но не можех да наблюдавам това. Без да отклонявам вниманието си от дървото, забелязах, че свещеникът стана и започна да се отдалечава.

– Какво се наблюдава, когато отдавам енергия на дървото? – попитах аз.

Той описа подробно онова, което бе наблюдавал. Беше същото явление, на което бях станал свидетел, когато Сара отдаваше енергия на филодендрона във Висиенте. Въпреки че Сара правеше това успешно, тя явно не си даваше сметка, че за да го осъществи, е нужно да постигне състояние на любов. Вероятно тя изпаднаше в това състояние естествено,

без да го осъзнава напълно.

Свещеникът се спусна по пътеката, водеща към градината, и се изгуби от погледа ми, а аз останах на мястото за съзерцание до мръкнало.

Влязох в къщата и двамата свещеници ме посрещнаха с учтиво кимване. Буен огън прогонваше вечерния хлад и антрето се осветяваше от няколко газени лампи. Носеше се аромат на зеленчукова или може би картофена супа. На масата беше сложена керамична купа, лъжици и па-нера с нарязан хляб.

Единият свещеник се обърна и излезе, без дори да ме погледне, а другият сведе очи и посочи с глава големия чугунен чайник с голяма дръжка на плочата до огнището и попита:

– Имате ли нужда от нещо друго?

– Не, благодаря – отвърнах аз.

Той кимна и също напусна къщата, оставяйки ме сам. Вдигнах капака на тенджерата – беше картофена супа. От нея се разнасяше приятен аромат. Сипах си няколко пълни лъжици и седнах на масата, след което измъкнах от джоба си Ръкописа, който Санчес ми беше оставил, и го поставих до чинията си с намерение да чета. Но супата беше толкова вкусна, че започнах да ям, без да мисля за нищо друго. Щом се нахраних, оставих съдовете в една голяма тава и останах загледан в огъня като хипнотизиран, докато пламъците затихнаха. После духнах лампите и отидох да си легна.

Събудих се на другата сутрин, чувствайки се съвсем отпочинал. Над двора се стелеше утринна мъгла. Стъкнах огъня, сложих няколко подпалки върху сношната жаравя и задухах, докато го разпаля. Тъкмо се канех да ида в кухнята да потърся нещо за хапване, когато чух шума от приближаващата камионетка на Санчес.

Когато излязох навън, той се показа иззад църквата с пътна торба в едната ръка и няколко пакета в другата.

– Имам новини за теб – каза ми той и ми махна да го последвам в къщата.

Появиха се неколцина свещеници с топли житени питки, житен зародиш и сушени плодове. Санчес ги поздрави и седна с мене на масата, а другите се оттеглиха.

– Бях на среща на свещеници от Южното църковно настоятелство – поясни той. – Събрахме се да обсъдим проблемите около Ръкописа и на първо място агресивните действия на правителството. Това е първият път, в който група свещеници се събира официално в защита на документа. Тъкмо започвахме дискусията си, когато един представител на

правителството почука на вратата и поиска да бъде приет.

Той млькна, за да напълни чинията си и хапна няколко хапки, които бавно сдъвка.

– Правителственият представител ни увери, че единствената цел на правителството е да защитава Ръкописа от външна злоупотреба и ни информира, че перуански-те граждани могат да притежават копия само срещу разрешително. Заяви, че разбира нашата загриженост, но моли да се съобразяваме с този закон и да предадем копията си срещу обещанието, че веднага ще получим разрешителни.

– И вие предадохте ли ги? – попитах аз.

– Не, разбира се.

Двамата се хранихме няколко минути мълчаливо. Опитах се да дъвча бавно, за да усетя вкуса на храната.

– Зададохме му въпроса какво означава това нападение в Кула – продължи Санчес – и ни беше отговорено, че било наложителна мярка срещу някакъв си Йенсен, защото някои от хората му били въоръжени чужди агенти, че възнамерявали да открият липсващия Ръкопис, да го откраднат и изнесат извън страната. При това положение правителството не можело да не ги арестува. Нищо не се спомена за теб и твоите приятели.

– И вие повярвахте ли на правителствения представител?

– Не му повярвахме. След напускането му продължихме своето съвещание. Приехме да следваме тактика на мълчалива съпротива, да продължим да правим копия и предпазливо да ги разпространяваме.

– А дали висшето църковно настоятелство ще допусне това? – попитах аз.

– Не се знае – отвърна Санчес. – Висшите свещенослужители се обявяват против Ръкописа, но до този момент не са проявили сериозен интерес към това кой е замесен с него. Най-много ни безпокои кардиналт на една далечна северна епархия, кардинал Себастиан. Той е най-върлият противник на Ръкописа, а и се ползва с огромно влияние. Ако той се обяви за категорична забрана пред висшето църковно духовенство, ще бъдем изправени пред големи трудности.

– А той защо е против Ръкописа?

– Защото се страхува.

– От какво?

– Отдавна не съм говорил с него, а и винаги сме избягвали темата за Ръкописа. Но според мене той смята, че човек е призван да бъде част от космическия ред, без да има духовни познания – само въз основа на

вярата. Според него Ръкописът ще подкопае статуса на вярата и на властта в света.

– А как би могло да стане това? Той се усмихна и леко наведе глава.

– Истината е освобождение.

Гледах го, опитвайки се да разбере смисъла на думите му и дождах останалите в чинията хляб и плодове. Той отхапа още няколко хапчици и дръпна стола си назад.

– Струваш ми се изпълнен с повече сила – каза той. – Разговарял ли си с някого тук?

– Да – отвърнах аз. – Научих един метод за осъществяване връзка с енергията от един свещеник. Не... узнах името му. Онзи, дето вчера сутрин медитираше, докато ние с теб разговаряхме в градината, помниш ли? Поговорихме и той ме научи да приемам енергия и после да я отдавам отново.

– Това е Джон – каза Санчес и ме подкани с жест да продължа.

– Беше удивително преживяване – разказах аз. – Припомних си онази любов, която бях изпитал на урвата и напълно се отдадох на това чувство. Останах така погълнат от него през целия ден. Не постигнах съвсем онова, което преживях на урвата, но бях близо до същото състояние.

Санчес доби сериозен вид.

– Дълго време любовта е била неправилно разбираана. Тя не е чувство, което трябва да изпитваме, за да бъдем добри или да направим света по-добър от някаква абстрактна морална отговорност или пък чувство, което да ни накара да се откажем от своя хедонизъм. Любовта е вълнение, екстаз, състояние на свързаност с енергията. Да се намери достатъчно енергия, за да се поддържа това чувство на любов, определено помага на света, но най-пряко помага на самите нас. Това е най-хедонистичното нещо, което можем да сторим.

Аз се съгласих и после забелязах, че той беше отдръпнал стола си на няколко крачки и съсредоточено ме наблюдаваше с разфокусиран поглед.

– Е, как изглежда енергийното ми поле? – попитах аз.

– Много по-уголемено – каза той. – Вероятно вече се чувстваш доста добре.

– Да, наистина.

– Чудесно. Такава е нашата цел тук.

– Каж ми нещо повече по този въпрос.

– Ние обучаваме свещениците да работят с индианците в дълбоките планини. Това е самотна работа и духовниците трябва да притежават голяма сила. Тук всички са надлежно подбрани и обединени от едно: всеки от тях е имал поне веднъж мистично преживяване.

– Изучавал съм тези преживявания дълги години още преди откриването на Ръкописа – продължи той – и съм убеден, че когато човек е преживял нещо мистично, той много по-лесно може да се върне към това състояние и да се сдобие с повече енергия. И другите хора могат да осъществят такава връзка, но това изисква много повече време. Силният спомен от преживяването, както сигурно вече си разбрал, ускорява възпроизвеждането му. След това човек бавно гради останалото.

– Как изглежда енергийното поле на човека, когато е в такова състояние?

– Нараства и леко променя цвета си.

– Какъв става неговият цвят?

– От мътнобял до зелен и син. Но най-важното е нарастването на енергийното поле. Когато на урвата например ти си преживял нещо мистично, твоята енергия е просветнала навън в цялата вселена. Ти си се свързал и си извлякъл енергия от целия космос, която на свой ред се е разширила и е обхванала всичко навсякъде. Можеш ли да си спомниш това чувство?

– Да – отвърнах аз. – Сякаш тялото ми е цялата вселена, а аз съм само главата, или по-точно очите.

– Да – каза той. – В този момент твоето енергийно поле и това на вселената са били слети и наистина Вселената е била твоето тяло.

– В този момент преживях странен спомен – казах аз. – Сякаш си припомних еволюцията на това мое по-голямо тяло, на моята вселена. Сякаш бях там и видях как са се формирали първите звезди от простия водород и как после материята еволюира в по-сложни форми през поредица от поколения на тези слънца. Ала самата материя не виждах. Тя бе само проста енергийна вибрация, която системно еволюираше в по-сложни и по-висши състояния. Тогава... се появи животът и започна да еволюира до степента, при която се появиха хората...

Аз прекъснах внезапно разказа си и той забеляза промяната в настроението ми.

– Какво има? – попита той.

– Тук прекъсваше моят спомен за еволюцията, с появата на хората – обясних аз. – Чувствах, че историята продължава, но не можех да разбера как.

– Историята наистина продължава – каза той. – Хората продължават еволюцията на вселената, като я издигат на все по-високи и сложни вибрационни нива.

– А как става това? – попитах аз. Той само се усмихна, но не отговори.

– По-късно ще поговорим за това. Трябва да уредя някои неща. Хайде да се срещнем след около час.

Аз кимнах с глава. Той взе една ябълка и излезе. И аз излязох подир него и тръгнах да скитам, но после си спомних за копието с Петото пророчество в спалнята си и отидох да го взема. Бях запомнил онова горско място, където срещнах Санчес за първи път. Въпреки тогавашната си умора и страх, мястото ме бе впечатлило със своята красота. Отправих се по пътеката на запад и стигнах точно до него, за да се настани там.

Облегнах се на едно дърво и няколко минути прекарах просто гледайки наоколо, за да успокоя мислите си. Бе свежа, леко ветровита утрин и аз наблюдавах как вятърът брули клоните на дърветата над главата ми. Въздухът бе свеж и аз дишах с пълни гърди. Под напева на вятъра измъкнах Ръкописа и затърсих мястото, където бях прекъснал четенето си. Преди обаче да го открия, до мен долетя бумтене на камион.

Долепих се до дървото и се опитах да разбера откъде се долавяше шумът. Явно бе, че идва откъм мисията. Когато наближи, видях старата камионетка на Санчес, със самия Санчес вътре.

– Предположих, че си тук – каза той, когато стигна до мене. – Качвай се. Трябва да се махаме оттук.

– Какво се е случило? – попитах аз, докато се настанявах на мястото до шофьора. Той продължи по главния път.

– Един свещеник ми каза, че случайно чул в селото да се говори, че представители на правителството дошли и разпитвали за мене и за мисията.

– И според теб какво искат?

Той ме погледна, като искаше да ми вдъхне кураж.

– Не зная. Просто вече не съм толкова сигурен, че са склонни да не ни безпокоят, и реших за всеки случай да се скрием по-навътре в планината. Един от близките ми свещеници живее недалеч от Мачу Пикчу, отец Карл. В неговия дом ще бъдем в безопасност, докато разберем по-добре какво става – той се усмихна. – И без това искам да видиш Мачу Пикчу.

Внезапно ми мина през ума подозрението, че Санчес може да се е споразумял с някого да ме предаде и сега ме води с такава цел. Реших

да бъда много предпазлив и с изострено внимание, докато разбере истината.

– Прочете ли превода? – попита той.

– В основни линии – отвърнах аз.

– Стана въпрос за човешката еволюция. Успя ли да прочетеш тази част?

– Не.

Той отклони поглед от пътя и внимателно ме изгледа. Направих се, че не забелязвам това.

– Какво има? – попита той.

– Нищо – отвърнах аз. – Колко дълъг е пътят до Мачу Пикчу?

– Около четири часа.

Щеше ми се да остана мълчалив и да оставя Санчес да говори, с надеждата да се издаде, но не можах да се въздържа да не го попитам за еволюцията.

– Та значи, по какъв начин човекът придвижва еволюционното развитие напред? – попитах аз. Той продължително ме изгледа.

– А ти как смяташ?

– Не зная – отвърнах аз. – И все пак, докато стоях горе на урвата, ми мина през ума, че може би има някаква връзка с онези значими случайности, за които се говори в Първото откровение.

– Точно така – каза той. – Това съответства и на другите откровения, нали?

Обърках се. Долавях някои неща, но не можех да обхвамна всичко напълно и мълчах.

– Помисли в каква последователност ни се явяват откровенията – каза той. – Първото откровение ни се явява, когато започнем да приемаме случайностите като нещо сериозно. Чрез тях ние се домогваме до нещо, което стои над обстоятелствата, нещо духовно, което се крие зад всичко, което вършим.

– Второто откровение потвърждава реалността на подобно съзнание. То ни дава да разберем, че сме били прекалено заети с нашето материално оцеляване, че цялото ни внимание е било насочено към това да оцелеем и да си осигурим привилегировано място в света и едва сега се открехваме за истината.

– Третото откровение ни разкрива един нов възглед за живота. То показва, че физическата вселена е съставена от чиста енергия, която съответства на нашето мислене.

– А Четвъртото откровение ни дава възможност да проуедем, че

човек е склонен да черпи от енергията на другите хора, като упражнява власт над тях и печели влияние над умовете им – едно престъпление, в което ние участваме, защото много често чувстваме недостиг на енергия. Но този недостиг, разбира се, може да бъде компенсиран, когато се осъществи връзка с върховния източник. Вселената може да ни даде всичко, от което се нуждаем, ако само се отворим за нея. Това ни се казва от Петото откровение.

– Ти си имал мистично преживяване – продължи той, – което ти е позволило за миг да почувстваш цялата огромна енергия, която човек може да приеме. Но това състояние означава да изпревариш всички останали и да надникнеш в бъдещето. Ние не сме в състояние да го поддържаме прекалено дълго. Когато се опитаме да поговорим с някого, който оперира с нормално съзнание, или да живеем в света, където все още съществуват конфликти, веднага биваме изхвърлени от това напреднало състояние на съзнанието и отново се връщаме към старата си същност.

– И тогава – продължаваше той – се налага бавно да си възвръщаме онова, до което само сме се докоснали, за да постигнем отново онова напреднало висше съзнание. Но за тази цел трябва да се научим съзнателно да се изпълваме с енергия, защото тя поражда онези случайности, които ни помагат да осъществим своето ново ниво на съзнание на една постоянна основа.

Сигурно съм изглеждал озадачен, защото той добави:

– Само си помисли: когато се появи някоя случайност, която идва закономерно, за да тласне напред нашия живот, тя помага на нашата реализация като хора. Ние се доближаваме до своето предназначение. Но това се случва едва когато сме постигнали вътре в себе си нужното ниво на енергия, което да тласне съответните обстоятелства. И дори да бъдем изведени от това ниво или да загубим енергия, когато се страхуваме, то ни служи като ново измерение, което вече можем много лесно да постигаме. Превърнали сме се в нов човек. Започнали сме да съществуваме с повече енергия – и нека бъде разбрано това – на по-високо вибрационно ниво.

– Сега разбираш ли какво се случва? Ние се изпълваме с енергия, издигаме се на по-високо ниво, отново се изпълваме с енергия и отново се издигаме. По този начин ние, хората, продължаваме еволюцията на вселената на все по-високо и по-високо ниво на вибрации.

Той замълча за момент, после като че ли се замисли за нещо, което му се щеше да добави.

– Тази еволюция се е извършвала несъзнателно. Е целия ход на човешката история. Това обяснява защо цивилизацията е прогресирала и защо хората са придобивали по-висок ръст, по-дълъг живот и така нататък. Сега обаче целият този процес започва да става съзнателен. И Ръкописът идва да ни каже тъкмо това. За това днес по целия свят се разгръща едно широко движение за ново духовно съзнание.

Слушах внимателно, напълно покорен от думите на Санчес.

– Значи от нас се иска само да се изпълваме с енергия както ме научи Джон, и случайностите започват да възникват от само себе си, така ли? – попитах аз.

– Да, обаче това не е толкова лесно, колкото си мислиш. Преди да се свържем с енергията на една поето ясна основа, трябва да преодолеем още едно препятствие. Шестото поред откровение се занимава с този въпрос.

– И какво е то?

Санчес ме погледна в очите.

– Да си дадем сметка по какъв начин се стремим да упражняваме власт над останалите. Както си спомняш в Четвъртото откровение се говори за това, че хората винаги са изпитвали недостиг на енергия и са търсили средства да властват едни над други, за да се сдобиват с енергията, която протича между тях. Петото откровение ни дава да разберем, че съществува алтернативен източник на енергия, но ние не можем да осъществим реална и трайна връзка с него, докато не осъзнаем на шия личен подход за упражняване власт над другите и не престанем да го използваме – тъй като винаги, кога то се върнем към този свой навик, ние прекъсваме връзката си с върховния източник на енергия.

– Освобождането от този навик не е лесно, защото началото той винаги е несъзнателен. Ключът към освобождането от него е да го сведем напълно до съзнанието си. Това може да стане само като си дадем сметка, че сме го усвоили още в ранното си детство, когато е трябвало да получаваме внимание и да черпим енергия от възрастните. Тогава сме усвоили един стил да упражняваме власт, който повтаряме все отново и отново. Аз го наричам несъзнателна *властническа драма*.

– Наричам го драма, защото е нещо като добре усвоена филмова сцена, чийто сценарий сме написали в младостта си. После разиграваме тази сцена все отново и отново в ежедневието си живот, без да съзнаваме това. Знаем само, че ни се случва все едно и също. Целият проблем обаче е, че ако непрестанно повтаряме все тази специална сцена, останалите сцени от филма на нашия реален живот – това върховно

приключение, белязано от случайни съвпадения – не може да върви напред. Ние спираме филма, повтаряйки все същата драма на манипулация с цел да получаваме енергия.

Санчес намали скоростта и бавно прокара камионетката покрай дупките, изровени по пътя. Почувствах се леко разочарован. Не можех да проумея съвсем принципа на властническата драма. Искях да споделя това със Санчес, но чувствах, че не мога. Продължавах да изпитвам недоверие към него и не ми се искаше да се саморазкривам.

– Разбра ли ме? – попита той.

– Не зная – отвърнах не особено учтиво аз. – Не зная дали аз имам властническа драма.

Той ме погледна с изключителна сърдечност и се разсмя на глас.

– Така ли? – попита той. – А защо тогава винаги се държиш толкова резервирано?

ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ МИНАЛОТО

Пътят пред нас ставаше по-тесен и правеше рязък завой покрай отвесния скалист планински склон. Камιονът целият се раздрусва от огромните камъни, след което бавно взема завоя. Пред нас се издигаха масивните хребети на Андите над купчините белоснежни облаци.

Погледнах Санчес. Той бе съсредоточено сведен над кормилото. Почти през целия ден вземахме резки завойи и се движехме по ръба на отвесни бездни, които падналите скали стесняваха още повече. Искаше ми се отново да подхвана темата за властните драми, но изглежда моментът беше не особено подходящ. Санчес шофираше с цялото си внимание, а и аз не знаех как точно да формулирам въпросите си. Бях прочел края на Петото откровение, което се занимаваше тъкмо с подхванатите от Санчес теми. Идеята да се освободя от оня стил, чрез който се налагах над останалите, ми се струваше съблазнителна, особено ако това можеше да тласне развитието ми напред, но още не ми бе съвсем ясно как се проявяваше една властна драма.

– Какво си се замислил? – попита Санчес.

– Дочетох Петото откровение и си мисля за тези драми – отвърнах аз. – Ако се имат предвид думите ти, то сигурно според теб моята драма има някакво отношение към характерната ми резервираност?

Той не отвърна. Беше се вторачил изцяло в пътя. Пред нас на около трийсетина метра някаква доста голяма камионетка задръстваше целия път. На около петнайсетина метра от колата, над една скална бездна стояха мъж и жена. Те се обърнаха към нас, когато усетиха, че ги гледаме.

Санчес спря камионетката, като един миг внимателно ги разглеждаше, след което се усмихна.

– Жената ми е позната – рече той. – Казва се Джулия. Да, тя е. Да слезем да поговорим.

Мъжът и жената бяха мургави и на вид изглеждаха перуанци. Жената беше по-възрастна, някъде към петдесетте, докато мъжът беше около трийсетгодишен. Когато излязохме от камионетката, жената се отправя насреща ни.

– Отец Санчес! – възкликна тя, когато ни доближи.

– Здравей, Джулия! – поздрави Санчес.

Двамата се прегърнаха и Санчес ме представи на Джулия. Тя на

свой ред ми представи спътника си, Роландо.

Без нито дума повече, Джулия и Санчес ни обърнаха гръб и се отпавиха към скалата, където преди стояха Джулия и Роландо. Роландо ме изгледа и аз инстинктивно се отправих след другите двама. Роландо ме последва, като продължаваше да ме гледа, сякаш искаше нещо. Въпреки младежките му черти и буйна коса, той бе руменичък и червендалест. Не зная защо, но изпитах някакво безпокойство.

Докато се изкачвахме по склона, той на няколко пъти правеше опит нещо да каже, но аз обръщах поглед встрани и ускорявах ход, тъй че той продължи да мълчи. Стигнахме урвата и аз седнах на една тясна издатина, за да не му дам възможност да седне до мене. Джулия и Санчес седяха заедно на огромен камък на осем метра над мен.

Роландо седна колкото можа по-близо до мен. Аз се дразнех от натрапчивия му поглед, но изпитвах и известно любопитство към него.

Той улови един от погледите, които му хвърлях, и каза:

– Ръкописът ли те води насам? Аз дълго не му отговарях.

– Да, чувал съм за този Ръкопис. Той ме погледна объркан.

– А виждал ли си го?

– Някои части – обърнах аз. – Ами ти какво общо имаш с него?

– Интересува ме, но още не съм виждал никакви копия – отвърна той.

Последва мълчание.

– От Щатите ли си? – попита той.

Въпросът ме притесни и аз реших да не отговарям.

Вместо това на свой ред попитах:

– Дали Ръкописът е свързан по някакъв начин с руините на Мачу Пикчу?

– Струва ми се, че не – отвърна той. – Освен че може би е бил написан горе-долу по същото време, когато са били построени и те.

Продължих да мълча, загледан в невероятната гледка на Андите. Ако продължа да мълча, той все някога ще разкрие какво правеха тук с Джулия и какво отношение има то към Ръкописа. Мълчахме около два-сет минути. Най-сетне Роландо стана и тръгна към другите двама.

Аз не знаех какво да направя. Струваше ми се, че Санчес и Джулия искат да поговорят насаме, затова и не отидох при тях. Стоях на мястото си още трийсетина минути, загледан в скалистите върхове и се напрягах да чуж разговора, който се водеше над мене. Никой не ми обръщаше никакво внимание. Накрая реших да отида при тях, но преди да тръгна, тримата станаха и се отпавиха към колата на Джулия. Прекосих

направо през скалите и се присъединих към тях.

– Те трябва да тръгват – каза Санчес, когато приближих.

– Съжалявам, че нямахме време да си поговорим – каза Джулия. – Надявам се, че ще се срещнем отново.

Тя ме гледаше също така сърдечно, както често правеше Санчес. Когато кимнах, тя вирна леко глава и добави:

– Всъщност имам чувството, че скоро ще се видим.

Спуснахме се по каменистата пътека и на мене ми се искаше да кажа нещо в отговор, но не знаех какво. Стигнахме колата ѝ. Джулия само леко ни кимна и бързо се сбогува. Двамата с Роландо влязоха в колата и Джулия пое на север, откъдето ние със Санчес бяхме дошли. Това преживяване остави в мен някакво безпокойство.

Когато отново се озовахме в колата, Санчес попита:

– Роландо каза ли ти за Уил?

– Не! – отвърнах аз. – Нима са го срещнали? Санчес се озадачи:

– Да, в едно село на около четирийсет километра на изток оттук.

– Споменал ли е нещо за мене?

– Споменал е, че сте се загубили, както каза Джулия. Но е говорил повече с Роландо. Ти каза ли на Роландо кой си?

– Не, не знаех доколко мога да му се доверя. Санчес ме погледна в пълно недоумение.

– Нали ти казах, че е добре да поговориш с тях. Аз се познавам с Джулия от години наред. Тя има някакъв свой бизнес в Лима, но откакто беше открит Ръкописът, се е заела да издирва Деветото откровение. Тя не би тръгнала на път с човек, на когото не може да се има доверие. Нямаше никаква опасност. Изпуснал си важна информация.

Изразът на Санчес бе сериозен.

– Ето ти един типичен пример за това как властната драма пречи на човека – каза той. – Ти си бил толкова резервиран, че си пропуснал една важна случайност.

Исках да се защита по някакъв начин.

– Хайде, нищо – успокой ме Санчес. – Всеки играе една или друга роля. Сега поне ти е ясен механизмът на твоята.

– Нищо не разбирам! – възкликнах аз. – Какво толкова съм направил?

– За да получаваш енергия, ти си си изработил един механизъм да контролираш хората и ситуацияите, като се затваряш в себе си и изглеждаш непроницаем – поясни той. – Казваш си, че просто си предпазлив, но всъщност се надяваш някой да бъде привлечен в твоята драма и да се

опита да разбере истинската ти същност. И ако някой се опита, ти оставаш недосегаем и го принуждаваш да се бори и полага усилия, за да определи истинските ти чувства. При това хората те обгръщат с пълното си внимание и това изпраща тяхната енергия към теб. Колкото по-дълго поддържаш техния интерес и недоумение, толкова повече енергия получаваш. За съжаление, когато играеш ролята на недостъпен, ти забавяш темпото на своя живот, повтаряйки една и съща ситуация непрекъснато. Ако се беше разкрил пред Роландо, твоята житейска драма можеше да получи нов и смислен обрат.

Почувствах се подтиснат. Същото ми бе казал и Уил, когато видя, че не съм склонен да дам информация на Рино и очевидно то отговаряше на истината. Аз действително имах навика да крия истинските си помисли. Загледах се през прозореца, докато изкачвахме пътя към върховете. Санчес отново насочи цялото си внимание, за да избегне опасно нападналите камъни. Когато пътят стана по-прав, той погледна към мене и каза:

– Първата стъпка, която трябва да направи всеки от нас, за да се освободи от властната си драма, е да я сведе напълно до съзнанието си. Ние не можем да вървим напред, преди да погледнем в себе си и да установим манипулативния ни подход да черпим енергия. Току-що с тебе се случи тъкмо това.

– И каква е следващата стъпка?

– Всеки от нас трябва да се върне към миналото си, към ранния си живот в семейството, и да види как е бил формиран този навик. Когато разберем кое го е породило, ние можем да положим съзнателно усилие да не упражняваме власт. Трябва винаги да се помни, че всички членове на нашето семейство са участвали в една или друга властна драма, за да черпят от нашата енергия като деца. Това е наложило и ние да си изградим своята властна драма. Налагало ни се е да имаме стратегия, за да си върнем обратно отнетата енергия. Конкретната драма, която сме си изградили, винаги е във връзка с членовете на нашето семейство. Когато осъзнаем енергийната динамика в семейството си, можем да надживеем тези стратегии за упражняване на власт и да разберем истинската същност на взаимоотношенията си.

– Какво имаш предвид под истинската същност на взаимоотношенията?

– Всеки човек трябва да си обясни наново семейния си опит от еволюционна, от духовна гледна точка и да открие кой е всъщност. Направим ли това веднъж, властната ни драма отпада и животът ни взема

друга посока.

– Откъде да започна тогава?

– Първо трябва да разбереш как се е формирала твоята драма. Разкажи ми нещо за баща си.

– Той е добър човек, с чувство за хумор, но... – подвоумих се какво да кажа, защото не исках да изглеждам неблагодарен към баща си.

– Но какво? – попита Санчес.

– Ами, винаги се е отнасял прекалено критично към мен. Все нещо не правех както трябва.

– По какъв начин се отнасяше критично? – попита Санчес.

Представих си моя баща – млад и силен.

– Задаваше ми въпроси и винаги намираше нещо неправилно в отговорите ми.

– И какво ставаше с енергията ти?

– Сигурно съм се чувствал изтощен, защото се опитвах да не му казвам нищо.

– Значи си станал затворен и дистанциран, за да предизвикваш вниманието му, като в същото време не му се разкриваш, за да не му даваш повод да те критикува. Той е бил взискателен тип, а ти си се изхитрил да не му даваш отговори.

– Сигурно е така. Какво разбираш под взискателен?

– Това е друг вид драма – драмата на взискателния. За да получават енергия, такива хора вечно задават въпроси и се ровят в света на другите с единствената цел да открият в тях някаква слабост. Така те постоянно отричат чуждия свят. И ако човек се поддаде на техния негативизъм, той попада в тази драма и започва да се чувства смутен в присъствието на разпитвача, да се съобразява с неговите постъпки и мисли, за да не сбърка в нещо пред него. Тази психическа зависимост дава на взискателния енергията, от която се нуждае.

– Спомни си не ти ли се е случвало да изпаднеш в ситуация, в която да съобразяваш постъпките си по такъв начин, че да не бъдеш критикуван? Това те отклонява от твоето предназначение и те лишава от енергия, защото трябва да се съобразяваш с мнението на друг човек.

Съвсем точно си спомних такова състояние и човекът, за когото си помислих, беше Йенсен.

– Значи баща ми е бил взискателен? – попитах аз.

– Така изглежда.

Замислих се за драмата на майка ми. Ако баща ми е бил взискателен, каква ли е била майка ми? Санчес ме попита за какво съм се

замислил.

– Чудех се каква ли е властната драма на майка ми – отвърнах аз. – Колко типа драми съществуват?

– Ще ти обясня класификацията, за която се говори в Ръкописа – каза Санчес. – Всеки манипулира другите, за да извлече енергия или агресивно като пряко принуждава хората да му обръщат внимание, или пасивно, разчитайки на тяхното съчувствие или любопитство. Например, ако някой те заплашва, словесно или физически, ти си принуден от страх, че нещо може да ти се случи, да му обърнеш внимание и така му предаваш енергия. Човекът, който те заплашва, те въвлеча в най-агресивната драма, която в Шестото откровение се нарича драма на насилника.

– От друга страна, ако някой ти разкаже всички ужаси, които е преживял, той те задължава да проявяваш съчувствие и отговорност към неговата съдба и по този начин властва над теб по най-пасивния начин, което в Ръкописа се определя като драма на „горкия аз“. Помисли само върху тази драма. Нима не ти се е случвало да бъдеш с човек, който те кара да се чувстваш виновен в негово присъствие, макар да знаеш, че няма причина за това?

– Случвало ми се е.

– Това е така, защото си бил въвлечен в драмата на „горкия аз“. Такъв човек прави всичко, за да те постави в ситуация да се чувстваш така, сякаш не правиш достатъчно за него. Затова изпитваш чувство на вина дори само от присъствието му. Аз кимнах.

– Драмата на всеки човек, от най-агресивната до най-пасивната, има своето обяснение – продължи Санчес. – Ако един човек е прикрито агресивен, ако се стреми да ти намери недостатъци, като постепенно подронва твоя свят, за да извлече енергия от тебе, както в случая с твоя баща, това е типът взискателен човек. От друга страна, твоята затвореност е не толкова пасивна, колкото драмата на „горкия аз“. Така че различните типове драми могат да бъдат класифицирани по следния начин: драма на насилника, драма на взискателния, драма на затворения и драма на „горкия аз“. Разбираш ли?

– Струва ми се, че да. Значи според теб всеки човек може да се открие някъде сред тези четири типа?

– Точно така. В различни обстоятелства хората могат да използват различни драми, но повечето имат една доминираща властна драма, която е била с най-голям ефект сред членовете на семейството от ранното ни детство, тъй че сме склонни да я повтаряме непрекъснато.

Изведнъж ми стана ясно. Моята майка правете с мен точно същото, каквото и моят баща. Обърнах се към Санчес.

– Моята майка. Вече разбирам каква е била. Тя също е била възискателен тип.

– Значи драмата е била удвоена – отбеляза Санчес. – Нищо чудно, че си толкова затворен. Е, поне не са оказвали насилие върху теб, не си се чувствал застрашен.

– А какво би станало при такова положение?

– Щеше да си отработиш роля на „горкия аз“. Разбираш ли принципа? Ако си дете и някой чрез заплаха с телесно насилие черпи от твоята енергия, тогава да бъдеш затворен не ти помага. Колкото и да си затворен, те не дават пукната пара за теб и по този начин няма да ги накараш да ти отдадат някаква енергия. Прекалено силни са. Ето защо си принуден да станеш още по-пасивен, да се опиташ да предизвикаш съчувствие, като играеш ролята на „горкия аз“, за да ги накараш да се смият над теб, да събудиш у тях чувство за вина, за да ги накараш да не ти причиняват всичко онова, което ти причиняват.

– Ако и това не помогне, ти като дете се научаваш да търпиш, за да се противопоставиш на насилието с насилие, когато порастеш – той замълча. – Като онова дете от перуанското семейство, за което ми разказа.

– Човек може да стигне до всякакви крайности, само и само да получи внимание и по този начин енергия от страна на семейството си. После тази негова стратегия се превръща в изпитан начин да упражнява власт и над останалите, когато трябва да извлече енергия, и по този начин драмата непрестанно се повтаря.

– Разбирам как се формира типът на насилника, но какво ще кажеш за възискателния? – попитах аз.

– Представи си, че си дете и членовете на твоето семейство те оставят сам или пък те пренебрегват, твърде заети със своята кариера или с нещо друго – какво ще направиш?

– Не зная.

– Ако се затвориш в себе си, не би предизвикал никакво внимание от тяхна страна; те просто няма да те забележат. Тогава няма ли да започнеш да ги подлагаш на критика, да се опитваш да им намериш някакъв недостатък, да изскубнеш тайната от тези затворени хора, за да ги принудиш да ти обърнат внимание и да ти посвещават от енергията си? Това прави възискателният човек.

Постепенно започваше да ми става ясно.

– Значи затворените хора създават възискателните!

– Точно така.

– А визискателните създават затворените! Насилниците създават хората, които се стремят да предизвикват съжаление или други насилници!

– Правилно. Така властните драми се възпроизвеждат. Помни обаче, че човек е склонен да ги забелязва у другите, но да си въобразява, че той самият е чужд на подобни средства. Всеки от нас трябва да преодолее тази илюзия, за да върви напред. Всеки човек, поне в някои моменти, разиграва една или друга драма, и трябва само да се обърнем назад и да се вгледаме в себе си, за да разберем каква е тя.

Известно време мълчах. Най-сетне погледнах Санчес и попитах:

– Когато веднъж разберам нашата драма, какво следва от това?

Санчес намали скоростта, за да ме погледне в очите.

– Вече сме наистина свободни да станем нещо повече от несъзнателната роля, която играем. Както ти казах и преди, можем да открием по-висш смисъл в живота си, духовната причина да се родим тъкмо в това семейство, и така да разберам кои сме всъщност.

– Почти пристигаме – каза Санчес.

Пътят се виеше между два върха. Отминахме възвишението вдясно и аз видях пред нас една малка къщичка, сгушена под огромна скала.

– Камионетката му не е тук – каза Санчес.

Паркирахме и се отправихме към къщата. Санчес отвори вратата и влезе, а аз останах да чакам. Поех си дълбоко дъх. Въздухът беше хладен и пронизващ. Небето над нас бе тъмно сиво и облачно. Изглежда се канеше да вали.

Санчес се върна до вратата.

– Няма никой. Той сигурно е край руините.

– Как можем да стигнем дотам? Изглежда го бе оборила внезапна умора.

– Оттук са на около половин километър път – каза той и ми подаде ключовете от камионетката. – Тръгни по този път и ще ги видиш в подножието след хребета. Вземи камионетката. Аз искам да поостана тук и да медитирам.

– Добре – отвърнах аз и влязох в колата.

Поех през малка долчинка и после нагоре по склона, в очакване на гледката. Не останах разочарован. Когато отминах хребета, руините на Мачу Пикчу се изправиха пред мен в пълния си блясък: това бе комплекс от масивни, гладко издялани камъни, цели тонове тежки, разположени един върху друг сред планината. Дори и на слабата светлина на

облачното небе това място покоряваше със своята красота.

Спрях камиона и десетина-петнайсет минути стоях и се изпълвах с енергия. Групи хора се разхождаха между руините. Един мъж със свещеническа огърлица се отдалечи от руините на една постройка и се отправи към наблизно паркираната кола. Поради далечината и понеже мъжът носеше кожено яке, а не свещеническо расо, не бях съвсем сигурен, че това е отец Карл.

Запалих камионетката и приближих към него. Щом чу бумтенето на мотора, той вдигна поглед и се усмихна, явно познал колата на Санчес. Изглежда остана изненадан, когато вътре откри мен и дойде по-близо. Беше нисък и пълен, със светлокестенява коса, с дълбоки сини очи и едри черти на лицето. Изглеждаше на около трийсетина години.

– Тук съм с отец Санчес – казах аз, като излязох от колата и се представих. – Той остана в къщата ви. Свещеникът ми подаде ръка.

– Аз съм отец Карл.

Погледнах покрай рамото му към руините. Отблизо огладените камъни изглеждаха още по-внушителни.

– За пържи път ли сте тук? – попита той.

– Да – отвърнах аз. – Отдавна съм чувал за това място, но то надминава всичките ми очаквания.

– Това е един от най-силните енергийни центрове в света – каза той.

Погледнах го по-отблизо. Явно той говореше за енергия в същия смисъл, в който се употребяваше в Ръкописа. Кимнах утвърдително и казах:

– Тъкмо в момента аз се стремя съзнателно да се свържа с енергията и да преодоля моята властна драма.

Усетих, че думите ми звучат малко претенциозно, но ми беше приятно да бъда искрен.

– Не изглеждаш твърде затворен – каза той. Останах поразен.

– Как разбра каква е моята властна драма? – попитах аз.

– Развил съм инстинкт за това. Ето защо съм тук.

– Значи помагаш на хората да разберат по какъв начин упражняват власт над останалите?

– Да, както и да разберат истинската си същност. В очите му блесеше искреност. Той беше напълно прям, ни най-малко не се притесняваше да разкрие себе си пред един непознат.

Аз замълчах и той попита:

– Познаваш ли първите пет откровения?

– Чел съм ги в основни линии и съм разговарял с някои хора по тези въпроси – отвърнах аз.

Още щом казах това, долових в себе си някаква прикритост.

– Мисля, че ги познавам – уточних аз. – Докато Шестото откровение още не ми е ясно. Той кимна и каза:

– Повечето хора, които срещам, не са и чули за Ръкописа. Идват тук и се изпълват с енергия. И дори само това е достатъчно, за да преосмислят живота си.

– А как се запознаваш с такива хора? Той многозначително ме изгледа.

– Ами те сами ме намират.

– Спомена, че помагаш на хората да открият истинската си същност, А как го правиш? Той си пое дълбоко дъх и отвърна:

– Начинът е само един. Всеки човек трябва да се върне назад към семейния си опит, към времето и мястото на детството и да преоцени онова, което се е случило тогава. Щом си дадем сметка за нашата властна драма, вече можем да се насочим към това да открием по-висшата истина за нашето семейство, онази златна нишка, която лежи зад конфликта на енергии. Да се домогнем до тази истина, означава животът ни да стане по-пълноценен, защото тази истина ни посочва кои сме, какъв е нашият път, какво вършим.

– Същото твърди и Санчес – казах аз. – Искам да узная нещо повече за това как се стига до тази истина.

Той вдигна ципа на якето си, защото следобедът захладняваше.

– Надявам се по-късно да имаме възможност да поговорим за това – отвърна той. – Сега ми се иска да се видя с отец Санчес.

Загледах се към руините и той добави:

– Чувствай се свободен да разглеждаш колкото искаш. Ще се видим по-късно у дома.

Вървах през древните руини още час и половина. На някои места забавях ход, защото се чувствах изпълнен с жизнени сили. Мислех си прехласнат за онази цивилизация, която е могла да построи подобни храмове. Как ли са били пренесени всички тези камъни чак дотук и подредени един върху друг по този начин? Изглеждаше невероятно.

Когато удовлетворих огромния си интерес към руините, мислите ми се насочиха към личните ми проблеми. Макар и ситуацията, в която бях попаднал, да не се бе променила особено, сега вече не се страхувах толкова. Доверието на Санчес ми бе вдъхнало увереност. Колко глупаво от моя страна да се усъмня в него. А и отец Карл бе много симпатичен.

Когато се спусна мрак, взех камионетката и се върнах в къщата на отец Карл. На пристигане зърнах през прозореца двамата мъже седнали един до друг. Когато влязох, до мен долетя смях. Двамата приготвиха вечерята в кухнята. Отец Карл ме поздрави и ми предложи стол. Аз лениво се отпуснах пред буйния огън в камината и разгледах обстановката.

Стаята беше просторна, обкована с широки, леко зацапани дъски. Оттук можеха да се видят още две стаи, вероятно спални, свързани с тесен коридор. Къщата се осветяваше от слаби електрически лампи. Стори ми се, че смътно долавям шум от генератор за ток.

Пригответенията привършиха и аз бях поканен пред една грубовата дъсчена маса. Санчес каза кратка молитва и ние започнахме да се храним, докато двамата мъже продължаваха да разговарят. После заедно седнахме пред огъня.

– Отец Карл се е виждал с Уил – каза Санчес.

– Кога? – развълнуван попитах аз.

– Беше тук преди няколко дни – каза отец Карл. – Запознахме се преди година и той се отби насам да ме информира за това как вървят работите. Каза ми, че знае кой стои зад действията на правителството срещу Ръкописа.

– И кой е той? – попитах аз.

– Кардинал Себастиан – намеси се Санчес.

– И в какво се изразяват неговите действия? – попитах аз.

– Явно използва влиянието си върху правителството, за да го накара да засили въоръжения си натиск срещу Ръкописа – каза Санчес. – Винаги е предпочитал да действа тихомълком чрез правителството, вместо да предизвиква разцепление в църквата. Сега е удвоил усилията си. И не безрезултатно, за жалост.

– Какво имаш предвид? – попитах аз.

– Като се изключат неколцина свещеници от Северното църковно настоятелство и малцината като Джулия и Уил, май никой вече няма копия на Ръкописа.

– Ами учените във Висиенте? – попитах аз. Двамата мъже не отвърнаха веднага. Най-сетне отец Карл поясни:

– Уил каза, че центърът Висиенте е бил затворен от страна на правителството. Всички учени са арестувани, а научните им данни конфискувани.

– Нима научната общност ще приеме това? – попитах аз.

– А какво да правят? – каза Санчес. – Свърх всичко останало, тези

изследвания не се ползваха с особено признание от страна на повечето учени. А правителството лансира версията, че са в нарушение на закона.

– Направо не е за вярване, че едно правителство може да прибегне до подобни мерки.

– Очевидно може – каза отец Карл. – Направих някои проверки. Всичко се потвърди. Макар че действия изключително предпазливо, правителството предприема енергични мерки.

– И как ще се развият нещата според вас? – обърнах се аз към двама им.

Отец Карл сви рамене, а отец Санчес каза:

– Не зная. Вероятно зависи от онова, което ще открие Уил.

– Защо? – попитах аз.

– Той изглежда е на път да открие липсващата част на Ръкописа, Деветото откровение. Ако го открие, това би могло да събуди международен интерес и намеса.

– Той каза ли къде отива? – попитах отец Карл.

– Не беше съвсем сигурен, но интуитивно се насочи на север, към границата с Гватемала.

– На интуицията си ли разчита?

– Да, и с теб ще стане така, когато познаеш себе си и ти се разкрие и Седмото откровение.

Местех поглед от единния към другия. Те и двамата изглеждаха невероятно ведри и спокойни.

– Как можете да бъдете толкова спокойни? – попитах аз. – Ами ако нахълтат тук и ни арестуват всички? Те ме погледнаха с търпение и отец Санчес каза:

– Не бъркай спокойствието с нехайство. Нашето равновесие показва степента, в която сме свързани с енергията. Ние се стремим да съхраняваме тази връзка независимо от обстоятелствата, защото само това може да ни помогне. Ти самият знаеш това, нали?

– Да, разбира се – отвърнах аз. – Но изглежда не винаги успявам. – Дватама се усмигнаха.

– Когато разбереш истинската си същност, ще ти бъде по-лесно да поддържаш постоянна свързаност с енергията – каза отец Карл.

Отец Санчес стана и каза, че ще иде да измие съдовете.

Погледнах отец Карл.

– Добре, откъде да започна, за да разбера истинската си същност?

– Отец Санчес ми каза, че вече си разбрал каква е властната драма на твоите родители – започна отец Карл.

– Да, наистина. Те и двамата бяха възискателни натури и това направи от мен затворен човек.

– Добре. А сега трябва да се опиташ да разбереш чрез тази взаимна борба на енергии в твоето семейство причината, която те е свързала тъкмо с тези хора. Погледнах към него неразбиращо.

– За да откриеш своята духовна идентичност, трябва да разгледаш целия си живот като една дълга история, в която да се опиташ да намериш по-дълбок смисъл. В началото трябва да си поставиш следния въпрос: защо съм се родил тъкмо в това семейство? Какъв смисъл се крие зад всичко това?

– Не мога да си отговоря на такъв въпрос – отвърнах аз.

– Баща ти е бил възискателен и още какъв?

– За възгледите му ли питаш?

– Да.

След като помислих малко, започнах да му разказвам:

– Баща ми искрено вярва в радостта от живота. Според него трябва да живееш почтено, но да не пропускаш нищо, което ти се предлага, да вземеш всичко от живота.

– А самият той успяваше ли да го постигне?

– Само донякъде. Все му се случваше лош късмет точно когато трябваше най-много да се радва на живота. Отец Карл присви очи замислено.

– Значи е търсел смисъла на живота в насладата и удоволствието, но все не му се е удавало да живее така?

– Да.

– А замислял ли си се защо?

– Не, всъщност не. Все го отдавах на лошия му късмет.

– Може би още не е намерил верния начин да го постигне?

– Може би.

– Ами какво ще кажеш за майка си?

– Тя вече не е между живите.

– А можеш ли да си дадеш сметка в какво е бил смисълът на нейния живот?

– Да, смисълът на живота ѝ бе църквата. Все се бореше за отстояване на християнските принципи.

– А как правеше това?

– Беше твърдо убедена, че трябва да се служи на хората и да се следват Божиите заповеди.

– А тя самата следваше ли Божиите заповеди?

– До последната буква, поне тези, които проповядваше църквата.

– И успя ли да убеди баща ти в това? Засмях се.

– Не успя. Искаше от него всяка неделя да ходи на църква и да взема участие в работите на църковната община. Но той, както ти казах, бе прекалено свободолюбив за подобни начинания.

– И на теб как ти се отрази всичко това?

Обърнах очи към него.

– Никога не съм се замислял.

– Не се ли случваше и двамата да търсят съучастник в твоё лице, което те е поставяло пред постоянно изпитание чия страна ще вземеш? Дали не е искал всеки един да те убеди в собствената си правота?

– Ами точно така беше.

– Ами ти какво правеше в отговор на всичко това?

– Просто се опитвах да избягвам да взема страна.

– И двамата ти родители са упражнявали властта си над теб, за да те накарат да споделяш техните възгледи, и като не си можел да удовлетвориш и двамата, ти си се затворил в себе си.

– Май че е точно така – казах аз.

– А какво се е случило с майка ти? – попита той.

– Разви паркинсон и след дълго боледуване почина.

– Остана ли вярна на вярата си?

– Напълно. До край.

– И какво съзнание формира у тебе това?

– Как какво?

– Нали търсим смисъла, който е имало нейното присъствие в твоя живот, причината, поради която си се родил като неин син, какво е трябвало да научиш от нея. Всеки човек, съзнателно или не, възплъщава в живота си своите възгледи. Ти трябва да се опиташ да разбереш какво си възприел от нея и какво от това тя не е осъществила в собствения си живот. Каквото би искал да промениш в майка си, е частично онова, което трябва да развиеш в самия себе си.

– А защо само частично?

– Защото, от друга страна, трябва да се допълни от опита на баща ти.

Още не бях съвсем наясно. Той сложи ръка на рамото ми.

– Ние сме не само физически, но и духовни рожби на своите родители. Ти не само си роден от тези хора, но си и формиран от тях. За да откриеш истинската си същност, трябва да признаеш, че твоят реален аз се е изградил чрез техните две истини. Затова и си бил роден там: за да

изведеш на по-високо ниво техните схващания. Твоят път е да откриеш истина, която е по-висш синтез на онова, в което са вярвали тези двама души. Кимнах с глава.

– И така, можеш ли да определиш на какво са те научили твоите родители?

– Не съм съвсем наясно – отвърнах аз.

– И все пак какво мислиш по въпроса?

– Баща ми искаше да извлече всичко от живота, да се наслаждава на съществуването. Майка ми повече вярваше в саможертвата, в това да прекараш живота си в служба на другите, да се отречеш от себе си. Тя така разбираше писанието.

– А какво е твоето мнение за едното и другото?

– Не мога точно да определя.

– Кой възглед би предпочел – този на майка си или на баща си?

– Никой от тях. Искам да кажа, че животът не е толкова прост.

Той се разсмя.

– Отговаряш притворно.

– Ами май че не зная.

– Но ако ти се наложи да избереш едното или другото? Опитах се честно да помисля и след известно колебание, отговорът като че ли дойде от само себе си.

– И двамата са прави и неправи едновременно. Той целият грейна.

– В какво отношение?

– Не мога да твърдя със сигурност, но струва ми се, че един правилен живот трябва да включва и двата възгледа.

– Въпросът за теб е: по какъв начин – вметна отец Карл. – По какъв начин човек да съвмести тези два възгледа в своя живот? От майка си ти си узнал, че животът има духовен смисъл, а от баща си – че животът е наслаждение, приключение, удоволствие.

– И моят живот трябва да обедини тези два възгледа, така ли? – попитах аз.

– Да, въпросът за теб е духовността. Смисълът на целия ти живот ще бъде да намериш духовност, която да носи удоволствие. Този въпрос родителите ти не са успели да разрешат и е останал за тебе. Това е твоят еволюционен въпрос, онова, което ще търсиш през своя живот. Тази мисъл ме накара дълбоко да се замисля. Отец Карл каза още нещо, но аз не успях да се съсредоточа върху думите му. Огънят тлееше и ме унасяше. Почувствах цялата си умора. Отец Карл стана и каза:

– Май вече не ти останаха сили. Нека свършим дотук. Ако

предпочиташ, можеш да си легнеш и никога да не се връщаш към този разговор и да продължиш да живееш със старата си драма. А би могъл и да се събудиш утре и да помислиш над този нов за тебе въпрос – кой си всъщност. Тогава ще можеш да направиш и следващата крачка – да се вгледаш внимателно във всичко, което ти се е случило от раждането насам. Ако разгледаш живота си цялостно, ще разбереш как си работил върху своя основен въпрос досега. Тогава ще си обясниш какво те е довело тук, в Перу, и какво трябва да правиш занапред.

Кимнах с глава и се вгледах отблизо в него. В очите му се четеше топлота и грижовност – онзи същият израз, който толкова често бях виждал на лицето на Санчес и Уил.

– Лека нощ – каза ми отец Карл и влезе в спалнята, като затвори вратата след себе си. Аз разгънах спалния си чувал и веднага потънах в сън.

Събудих се с мисълта за Уил. Искях да разпитам отец Карл какво повече знае за намеренията му. Още лежах и мислех с вдигнат цип на спалния чувал, когато отец Карл влезе тихо и започна да стъква огъня.

Шумът привлече вниманието ми. Отворих ципа на спалния си чувал и се огледах наоколо.

– Добро утро – поздрави той. – Добре ли спа?

– Да – отвърнах аз, докато се изправях. Той сложи подпалки върху истиналата жаравя, а отгоре по-едри цепеници.

– Уил каза ли какви са му намеренията? – попитах аз. Отец Карл се изправни се обърна към мен.

– Каза, че възнамерява да отседне в дома на свой приятел, докато почака да получи информация относно Деветото откровение.

– И нищо друго ли не каза? – попитах аз.

– Ами каза още, че според него самият отец Себастиан се кани да открие последното откровение и изглежда е на път да го стори. Уил смята, че който притежава последното откровение, той ще решава дали Ръкописът да стане широко достъпен и известен или не.

– А защо?

– Не мога да кажа със сигурност. Уил е между първите, събрал и прочел откровенията. Вероятно ги разбира повече от всеки друг. Сигурно предусеща, че последното откровение ще направи по-ясни и достъпни всички останали.

– А така ли е според теб? – попитах аз.

– Не зная – отвърна той. – Не разбирам колкото него. Разбирам само от своята работа.

– И тя каква е?

Той отвърна след известно мълчание:

– Вече ти казах, че моето предназначение е да помагам на хората да познаят себе си. Разбрах това свое призвание, след като прочетох Ръкописа. Шестото откровение е специално откровение за мене. Аз сам съм преживял всичко и затова мога да помогна и на другите.

– Ами твоята властна драма каква е била? Той засмяно ме погледна.

– Бях взискателен тип.

– Значи си печелил предимство над хората като все си откривал недостатъци в начина им на живот?

– Да, така е. Баща ми бе тип „горкият аз“, а майка ми затворен човек. И двамата ме пренебрегнаха напълно. Единственият начин да получа някакво внимание, а оттам и енергия, бе да си пъхам носа в техните работи и да се опитвам да откривам недостатъците им.

– И кога се освободи от тази драма?

– Преди близо осемнадесет месеца, когато се запознах с отец Санчес и започнах да изучавам Ръкописа. Тогава се вгледах в моите родители и разбрах за какво ме е подготвял опитът ми с тях. Виж, баща ми държеше на реализацията. Беше изключително целенасочен. Времето му бе планирано до минутата и го отчиташе според това какво е успял да свърши. Майка ми бе много интуитивна и мистична. Вярваше, че всеки човек има духовно предназначение и трябва да го следва.

– А как се отнасяше баща ти към тези нейни възгледи?

– Намираще ги за налудничави. Усмехнах се, но нищо не отвърнах.

– Разбираш ли какво ми е дало всичко това? Поклатих отрицателно глава. Все още не бях съвсем наясно.

– Баща ми разви у мене стремеж към реализация: към това да си поставям сериозни цели и да ги осъществявам. Но в същото време майка ми ми разкри, че животът има един вътрешен смисъл, едно духовно ръководство. Моят живот е синтез на тези две гледища. Аз се опитах да разбера как да постигнем вътрешно ръководство, което да ни изведе до онова призвание, което само ние можем да осъществим, защото съзнавах, че за да бъдем истински щастливи и реализирани, трябва да следваме тъкмо това свое призвание.

Аз кимнах.

– Сам виждаш защо Шестото откровение ме развълнува. Щом го прочетох, разбрах, че моята работа е да помагам на хората да разберат себе си, за да развият това чувство за предназначение.

– А знаеш ли кое е накарало Уил да тръгне по този път?

– Да, той сподели с мене някои неща. Уил бил затворен в себе си също като теб. И както в твоя случай, и двамата му родители били високателни хора, всеки със свои твърди разбирания, които искал да внуши на Уил. Баща му бил немски писател, според когото целта на човечеството е да се усъвършенства. Баща му изповядвал най-чист хуманизъм, но нацистите използвали основната му идея за усъвършенстването, за да оправдаят безмилостното унищожение на по-нисшите раси. Злоупотребата с разбиранията му разбила този възрастен човек и го накарала да се пресели заедно с жена си и Уил в Южна Америка. Съпругата му била перуанка, израснала и получила образование в Америка. Тя също била писателка, но изповядвала възгледите на източната философия. Според нея целта на човешкия живот е била да се постигне вътрешно просветление, едно повиеше съзнание, беязано от спокойствие на духа и отстраненост от нещата на света. Тя схващала смисъла на живота не като усъвършенстване, а като освобождение от всяка потребност, от всеки стремеж да се усъвършенства каквото и да било. Разбираш ли какво е дало на Уил всичко това? Поклатих глава.

– Той се е озовал в доста трудно положение – продължи отец Карл. – Баща му защитавал западната идея за борба, за прогрес и усъвършенстване, а майка му поддържала източната вяра, че смисълът на живота е постигане на вътрешен мир и нищо повече. Тези двама души подготвили Уил за работа върху интегрирането на основните философски различия между източната и западна култура, въпреки че в началото той не съзнавал това свое предназначение. Първо станал инженер, с идеята да работи в името на прогреса, а после обикновен екскурзовод, с надеждата да намери вътрешен мир, развеждайки хората из красивите, вълнуващи места на тази страна. Откриването на Ръкописа събудило неговото истинско призвание. Откровенията пряко се отнасят към основния му проблем. Те разкриват възможността мисълта на Изтока и на Запада да се интегрират в една по-висша истина. Те показват основанията на западното убеждение, че смисълът на живота трябва да се търси в прогреса, в еволюцията към по-високи степени на развитие, но в същото време и правотата на източното схващане, че човек трябва да се освободи от властта на егото, че не можем да вървим напред, ако се основаваме само на разума. Трябва да постигнем пълнота на съзнанието, вътрешна връзка с Бога, защото само тогава еволюцията ни към нещо по-добро може да се направлява от нашата по-висша същност.

– Когато Уил започнал да открива откровенията, сякаш целият му живот се наредил от само себе си. Първо срещнал Хосе – свещеника,

който пръв открил Ръкописа и го превел. Скоро след това се запознал със собственика на Висиенте и съдействал да започне изследователската работа там. Почти по същото време се запознал с Джулия която се занимавала с бизнес, но също развеждала екскурзианти из девствените гори. Уил особено се сблизил с Джулия. Те двамата си допаднали веднага, защото били изправени пред сходни задачи. Джулия израснала с баща който приказвал за духовни идеи, но доста неясно и отвлечено. От своя страна майка ѝ преподавала ораторско изкуство в колеж и умеела да спори и да изразява ясно мислите си. Джулия естествено изпитвала жажда за духовно познание, но държала то да бъде ясно и точно.

– Уил търсел синтез между Изтока и Запада, който да обясни човешката духовността Джулия се стремяла към пределна яснота в едно такова обяснение. Ръкописът предлагал и на двамата онова, което търсят.

– – Закуската е готова – извика Санчес откъм кухнята Обърнах се изненадан. Въобще не бях разбрал кога е станал. Ние с отец Карл прекъснахме разговора си и се присъединихме към Санчес, за да закусим плодове и житена питка. След това отец Карл ми предложи да се поразходим към руините. С удоволствие се съгласих, защото горях от нетърпение да ги видя отново. И двамата обърнахме очаквателно взор към отец Санчес, който любезно отклони мълчаливата ни покана, защото трябвало да слезе в подножието на планината, за да проведе няколко телефонни разговора.

Навън небето бе кристално ясно и слънцето ярк осаряваше върховете. Ние бодро крачехме.

– Нямали начин да вляза във връзка с Уил? – попитах аз.

– Не – отвърна той. – Уил не каза нищо за приятелите където смяташе да отседне. Единственият начин е да отидем с кола до Икитос, едно градче край северната граница, което в този момент ми се струва малко опасно.

– А защо тъкмо там? – попитах аз.

– Уил смяташе, че следите на Ръкописа водят някъде нататък. Наблизо има много руини. Освен това мисията на кардинал Себастиан е някъде наоколо.

– Вярваш ли, че Уил ще открие последното откновение?

– Не зная.

Няколко минути вървахме мълчаливо, после отец Карл попита:

– А ти реши ли какво ще правиш оттук нататък?

– Какво по-точно имаш предвид?

– Отец Санчес каза, че в началото си искал да се върнеш веднага в Щатите, но после си проявил интерес към откровенията. Какво мислиш да предприемеш сега?

– Не съм сигурен – отвърнах аз. – Нещо ме кара да продължа.

– Разбрах, че пред очите ти е бил убит един човек.

– Да.

– И въпреки това си готов да останеш?

– Не – отвърнах аз. – Искам да се махна, да се спасявам, но... ето че съм тук.

– И как си обясняваш това? – попита той. Наблюдавах израза на лицето му.

– Не зная. А според тебе как?

– Помниш ли къде прекъснахме разговора си снощи? Съвсем точно си спомнях.

– Стигнахме до проблема, който ми е оставен за разрешаване от моите родители: да открия духовност, която да носи едновременно удовлетворение и наслада. А ти каза, че ако се вгледам отблизо в хода на живота си, този въпрос ще го постави в нова перспектива и ще ми даде да разбере смисъла на онова, което ми се случва в момента.

Той загадъчно се усмихна.

– Да, според Ръкописа е така.

– А как става това?

– Всеки от нас трябва да разгледа важните обрати в живота си и да ги изтълкува в светлината на нашия еволюционен въпрос.

Поклатих неразбиращо глава.

– Опитай се да си спомниш как са се развивали интересите ти, важните за теб приятелства, случайностите в живота ти. Не следва ли всичко това някаква закономерност?

Замислих се за живота си от детството си насам, но не можах да открия никаква закономерност.

– Как прекарваш времето си като юноша? – попита той.

– Не зная. Бях обикновено дете, четях много.

– Какво четеше?

– В повечето случаи детективски романи, научна фантастика, истории за призраци, подобни неща.

– Как се разви животът ти по-късно? Помислих си за влиянието, което дядо ми бе имал върху мене, и разказах на отец Карл за езерото и планините. Той кимна с глава многозначително.

– И какво се случи, след като порасна?

– Отдох в колеж. Дядо ми почина в мое отсъствие.
– Какво изучаваше в колежа?
– Социология.
– Защо?
– Запознах се с един професор, който ми допадна. Бях заинтригуван от познанието му на човешката природа. Затова реших, че ще се уча при него.

– И после?
– Завърших и започнах работа.
– Харесваше ли работата си?
– Известно време да.
– А после нещо промени ли се?
– Почувствах, че не постигам пълноценни резултати. Работех с емоционално затормозени юноши и си въобразявах, че зная как те могат да преодолеят миналото си и да се освободят от травмата си. Мислех си, че мога да им помогна да се справят със своя живот. Но накрая си дадох сметка, че нещо липсва на моя подход.

– И какво направи?
– Напуснах.
– И после?
– Точно тогава ми се обади една стара приятелка, за да ми разкаже за Ръкописа.

– Това ли те накара да дойдеш в Перу?
– Да.
– Как си обясняваш онова, което ти се случи тук?
– Мисля си, че съм луд – отвърнах аз. – Направо се излагам на риска да бъда убит.

– А що се отнася до преживяванията ти тук?
– Не те разбирам.
– Когато отец Санчес ми каза какво ти се е случило в Перу – поясни той, – бях просто удивен от всички случайности, които са ти позволили да опознаеш откровенията, и то точно в момента, когато са ти били необходими.

– Как си обясняваш това? – попитах аз. Той се спря, за да ме погледне.

– Това е знак, че си готов. Като всички нас тук. Стигнал си до онзи момент, когато се нуждаеш от Ръкописа, за да продължиш житейската си еволюция. Помисли си само как се подреждат събитията в живота. От самото начало си се интересувал от мистични теми и този интерес в

крайна сметка те е накарал да се заемеш с изучаването на човешката природа. Защо според теб, си срещнал тъкмо този преподавател? Той е подтикнал интересите ти и те е накарал да се вгледаш в най-голямата мистерия: мястото на човека на тази планета, въпроса за смисъла на живота. По-нататък, на определено ниво ти си узнал, че смисълът на живота се състои в това да надмогнем предопределеността на нашето минало и да се развиваме напред. Затова и си работил с тези деца. Но както вече разбираш, откровенията са ти били потребни, за да установиш какво ти е липсвало в работата ти с младежите. За децата, преживели емоционална травма, както и за всички нас, е нужна връзка с енергията, за да разберат доминантната си властна драма, което ти би могъл да наречеш „освобождане“, и да продължат духовното си развитие. Погледни на всички тези събития от една по-висша перспектива. Всички твои интереси от миналото, цялото ти досегашно развитие те е подготвяло да бъдеш тук в този момент, за да опознаеш откровенията. В процеса на цялото си еволюционно търсене ти си се стремил да постигнеш духовност, която да носи удовлетворение и енергията, която твоят дядо се е опитал да ти открие през детството на онова място на енергия, където си израснал, накрая ти е дала смелостта да дойдеш в Перу. Ти си тук, защото имаш нужда да бъдеш точно тук, за да продължиш своята еволюция. Целият ти живот е бил дълъг път, който е водил тъкмо към този момент.

Той се усмихна.

– Когато най-сетне погледнеш на живота си в тази светлина, ще постигнеш онова, което Ръкописът нарича ясно съзнание за твоя духовен път. Според Ръкописа всички ние трябва да прекараме толкова време, колкото е необходимо, за да се освободим от миналото си. Повечето измежду нас трябва да преодолеят своята властна драма, но след това ни се разкрива висшият смисъл, заради който сме свързани тъкмо с нашите родители и заради който са били всички криволици и обрати на нашата съдба. Всеки от нас има духовна задача, призвание, което е следвал, без напълно да го съзнава, и дадем ли си сметка за него, нашият живот ще се преобрази.

– Що се отнася до теб, ти си открил това призвание. Сега трябва да продължиш напред и да се оставиш на случайностите да те водят към все по-ясната представа как да осъществиш призиванието си и какво друго следва да направиш. Откакто си в Перу, ти се движиш воден от енергията на Уил и отец Санчес. Ала вече е време да се научиш да се развиваш сам... съзнателно.

Той се канеше да каже още нещо, но вниманието ни бе отвлечено от камионетката на Санчес, която бързо приближаваше към нас. Санчес се дръпна встрани и свали стъклото на страничния прозорец.

– Какво се е случило? – попита отец Карл.

– Веднага трябва да се върна в мисията – каза Санчес. – Пристигна-ли са полицейски части на правителството... Кардинал Себастиан.

Скочихме и двамата в камионетката и Санчес пое обратно към къщата на отец Карл, като обясняваше по пътя, че полицията нападнала неговата мисия, за да конфискува всички копия на Ръкописа и вероятно да закрие мисията.

Когато пристигнахме, бързо влязохме в къщата на отец Карл и отец Санчес веднага започна да си събира нещата. Аз стоях и обмислях какво да правя. В същото време отец Карл приближи до другия свещеник и каза:

– Мисля, че трябва да дойда с теб. Санчес се извърна.

– Сигурен ли си?

– Да, убеден съм, че трябва да дойда.

– И с каква цел?

– Още не знам.

Санчес го погледна продължително, след което се обърна и продължи да прибира нещата си.

– Щом смяташ, че трябва...

Аз се облягах на рамката на вратата.

– Ами аз какво да правя? – попитах. И двамата се обърнаха към мен.

– Това зависи от теб – каза отец Карл. Аз само гледах безмислено.

– Трябва сам да решиш – намеси се Санчес.

Направо не можех да повярвам, че проявяват такова безразличие към моя избор. Да тръгна с тях, означаваше сигурното ми залавяне от перуанските власти. Но как можех да остана тук сам?

– Вижте – казах аз. – Не зная какво да правя. Вие двамата трябва да ми помогнете. Има ли някой друг, който би могъл да ме укрие?

Двамата се спогледаха.

– Като че ли не – каза отец Карл.

Погледнах ги. Стомахът ми се свиваше от притеснение.

Отец Карл ми се усмихна и каза:

– Съсредоточи се в себе си. Спомни си своето предназначение.

Санчес отиде при една от чантите и извади оттам един свитък.

– Това е копие на Шестото откровение – каза той. – Може би то ще

ти помогне да решиш какво да правиш.

Взех копието, а Санчес погледна отец Карл и попита:

– След колко време ще си готов за тръгване?

– Трябва да се обадя на някои хора – каза отец Карл. – Може би след около час.

Санчес се обърна към мене.

– Прочети и помисли върху това, после можем да поговорим.

И двамата мъже се върнаха към своите приготовления, а аз излязох навън, седнах на една голяма скала и отгърнах Ръкописа. Той отразяваше точно думите на отец Санчес и отец Карл. Освобождаването от миналото е тъкмо процес на осъзнаване личните ни методи на упражняване на власт, усвоени през детството. Когато преодолеем тези навици, казваше се там, ще открием своята по-висша същност, своята идентичност от еволюционна гледна точка.

Изчетох целия текст за по-малко от трийсет минути и когато свърших, най-сетне разбрах основното му послание: преди напълно да влезем в това специално състояние на съзнанието, което се явява като проблясък на много хора – преживяването ни като хора, водени от мистичния път на случайността – трябва преди всичко да осъзнаем своята истинска същност.

В този момент отец Карл излезе от къщата, видя ме и дойде при мен.

– Свърши ли? – попита той.

Държеше се дружески и сърдечно, както обикновено.

– Да.

– Имаш ли нещо против да приседна до теб за малко?

– Бих желал.

Той седна отдясно и след минута мълчание, попита:

– Даваш ли си сметка, че си на път да поемеш към едно ново познание?

– Вероятно, но какво да правя сега?

– Сега трябва истински да повярваш в него.

– Как, когато толкова се страхувам?

– Трябва да осъзнаеш какъв е залогът. Истината, която преследваш, е толкова важна, колкото еволюцията на самата вселена, защото само чрез нея еволюцията може да продължи. Нима не разбираш? Отец Санчес ми разказа за твоето видение на планинския връх. Наблюдавал си как материята еволюира от най-простата вибрация на водорода чак до появата на човека. Питал си по какъв начин хората продължават това

еволюционно развитие и вече знаеш отговора: хората се раждат в определени исторически обстоятелства, за да отстояват определени принципи. Всеки човек се свързва с друг, който също отстоява своите принципи. Децата, родени от тази връзка, са призвани да обединят тези два жизнени принципа в един по-висш синтез, водени от закона на случайностите. Както сигурно си узнал от Петото откровение, щом се изпълним с достатъчно енергия, възниква закономерна случайност, която извежда нашия живот на по-високо ниво на развитие. Нашите деца усвояват това ниво на развитие и го извеждат още по-високо. Така ние, хората, продължаваме еволюционния процес. Особеното на нашето поколение е, че вече сме готови да провеждаме този процес съзнателно и да го ускорим. Колкото и да си уплашен, вече нямаш друг избор. Познаеш ли веднъж смисъла на живота, не можеш да изличиш това познание. И ако се опиташ да поемеш в друга посока, винаги ще бъдеш преследван от някаква липса.

– Но какво да правя сега?

– Не зная. Само ти знаеш това. Но ти предлагам първо да се опиташ да се изпълниш с енергия.

Изад ъгъла на къщата се появи отец Санчес и се присъедини към нас, като внимаваше да не ни гледа и да не вдига шум, за да не ни прекъсне. Опитах се да се съсредоточа и да насоча вниманието си към скалните върхове около къщата. Поех дълбоко дъх и внезапно осъзнах, че през цялото време, откак бях излязъл от къщата, съм бил потънал в себе си като в тунел. Бях се откъснал напълно от красотата и величествената гледка на планините.

Гледах природата наоколо, съзнателно насочвайки вниманието си към нейната красота, и усетих вече познатото ми чувство на близост. Изведнъж всичко доби по-силно излъчване и грейна с някаква вътрешна светлина. Почувствах се олекнал, тялото ми се изпълни с нов живот.

Погледнах отец Санчес и после отец Карл. Те съсредоточено ме наблюдаваха и можех да се обзаложа, че виждат енергийното ми поле.

– Как изглеждам? – попитах аз.

– Сякаш се чувстваш по-добре – каза Санчес. – Остани тук и увеличи енергията си колкото се може повече. Ние имаме още двацетина минути да свършим с приготовленията за път.

Той се усмихна леко иронично и добави:

– После може би ти ще бъдеш готов да започнеш.

ПОТОКЪТ НА ЕВОЛЮЦИЯТА

Двамата свещеници влязоха отново в къщата, а аз останах още няколко минути, загледан в красотата на планините и се опитвах да се заредя с енергия. После загубих концентрация и съзнанието ми започна да блуждае около мисълта за Уил. Къде ли се намираше той сега? Дали беше на път да открие Деветото откровение?

Представих си го как тича през джунглата с Деветото откровение в ръка, навсякъде войници, преследват го. Себастиан ръководеше преследването. Но в моето бленуване беше ясно, че при целия си авторитет и влияние Себастиан греша, че не разбира истинското въздействие, което биха имали откровенията върху хората. Почувствах, че някой ще го убеди да промени възгледите си, ако успеем да открием онази част от Ръкописа, която толкова го плаши.

Докато прехвърлях тази мисъл, в съзнанието ми изникна Марджъри. Къде ли беше тя сега? В представите си се срещам с нея отново. Но как ли би могло да се случи това?

Тръсъкът на входната врата ме върна към реалността. Отново се почувствах слаб и нервен. Санчес заобиколи къщата и приближи. Крачката му бе бърза и неотменна.

Седна до мен и попита:

– Реши ли какво да правиш? Поклатих глава.

– Не изглеждаш особено изпълнен със сили – каза той.

– Не се и чувствам изпълнен със сили.

– Може би не знаеш как точно да се заредиш с енергия.

– Какво имаш предвид?

– Нека ти предложи начина, по който аз самият придобивам енергия. Може би моят метод ще ти помогне да си създадеш собствен.

Кимнах да продължи.

– Първо се съсредоточавам върху гледката наоколо, както вероятно и ти. После се опитвам да си спомня как изглежда всичко това, когато съм изпълнен от енергията. Спомням си излъчването, което озарява всичко, уникалната красота и очертания на нещата, особено на растенията, сияйните и наситени цветове. Разбираш ме, нали?

– Да, и аз се опитвам да правя същото.

– После се опитвам да усетя чувството за близост с всичко, усещането, че колкото и отдалечено да е нещо, аз мога да го докосна, да се

свържа с него. И после го вдишвам.

– Как така го вдишваш?

– Нима отец Джон не ти е обяснил?

– Не.

Санчес се смути.

– Може би е възнамерявал да те види още веднъж и да ти го каже тогава. Той е често доста маниерен. Внезапно се оттегля и оставя ученика сам да размисли, след което се явява точно в подходящия момент, за да добави нещо ново към инструкциите си. Сигурно е имал намерение да поговори още с теб, но ние напуснахме така внезапно.

– Бих искал да го чуя от теб.

– Спомняш ли си онова усещане за прилив на жизнена сила, което те е овладяло на планинската урва?

– Да – отвърнах аз.

– За да си върна чувството за тази жизнена сила, аз се опитвам да вдъхна енергията, с която току-що съм се свързал.

Попивах всяка дума, която изричаше Санчес. Дори само като слушах за неговия метод, се изпълвах с повече енергия. Наоколо ми всичко оживяваше в красота и озарение. Дори и скалите имаха сякаш едно безлезнаво лъчение, а енергийното поле на Санчес беше широко и синьо. Той вдъхваше дълбоко, целенасочено, задържаше въздуха около пет секунди и после издишаше. Аз последвах неговия пример.

– Когато си представим – каза той, – че с всяко дихание приемаме енергия и се изпълваме като балон, започваме да усещаме прилив на сили и жизненост.

След няколко вдишвания, аз се почувствах именно така.

– Когато вдишам енергия – продължи Санчес, – проверявам да видя дали емоционалната ми нагласа е правилна. Както ти казах и преди, аз считам това за най-верния критерий дали съм свързан с енергията.

– Говориш за чувството на любов ли?

– Точно така. Както стана дума и в мисията, любовта не е интелектуална концепция, нито морален императив или нещо от този род. Тя е чувство, което се явява, когато човек е свързан с енергията на вселената, която, разбира се, е енергията на Бога.

Отец Санчес ме наблюдаваше с леко разфокусиран поглед.

– Ето така – каза той. – Постигна го. Това е нивото на енергия, което ти е необходимо. Аз малко ти помагам, но ти вече си готов да го поддържаш и сам.

– Как ми помагаш?

Отец Санчес поклати глава.

– Не се занимавай с това сега. По-късно ще разбереш, от Осмото откровение.

В този момент отец Карл заобиколи къщата и отправи доволен поглед към нас. Когато приближи, се обърна към мене.

– Реши ли вече?

Въпросът ме подразни. Опитах се да не загубя енергия при това раздражение.

– Не изпадай отново в обичайната си затвореност – каза отец Карл. – В този случай няма как да не вземеш решение. Как мислиш, че е добре да постъпиш?

– Там е работата, че нищо не мисля – отвърнах аз.

– Сигурен ли си? Когато си във връзка с енергията, мислите ти могат да се явят под най-различен вид. Погледнах го напълно объркан.

– Обикновено мислите, които ти се мяркат в съзнанието при вземане на рационално решение, те напускат, щом се освободиш от властната си драма. Когато се изпълниш с вътрешна енергия, в теб нахлуват други мисли, идващи от по-висшата ти същност. Това са интуитивни мисли, които се усещат по различен начин. Те се мяркат в съзнанието ти като мигновен блян или прозрение и идват да те насочат, да ти покажат пътя.

Все още не разбирах.

– За какво мислеше, когато преди остана сам? – попита отец Карл.

– Не съм сигурен, че си спомням – отвърнах аз.

– Опитай.

Положих усилие да се съсредоточа.

– Мина ми през ума дали Уил ще открие Деветото откровение и за кръстоносния поход на Себастиан срещу Ръкописа.

– И още какво?

– Питам се какво ли е станало с Марджърй. Но не разбирам с какво ми помага всичко това да взема решение.

– Ще ти обясня – каза отец Санчес. – Когато увеличиш своята енергия, ти вече си готов да се включиш съзнателно в еволюционния процес, да предизвикаш онези закономерни случайности, които ще тласнат развитието ти напред. Човек участва в еволюционното движение по един много специфичен начин. Първо той акумулира достатъчно енергия, след което трябва да насочи мислите си към основния еволюционен въпрос на своя живот, към своето главно предназначение, което му е заветано от неговите родители, защото този въпрос задава основните параметри на неговата еволюция. След това трябва да насочи вниманието

си върху пътя, който да следва, за да може да открие непосредствените, актуални въпроси, пред които е изправен. Тези въпроси са винаги свързани с по-големия въпрос и определят конкретното ти място в момента на твоите житейски търсения.

– Когато установиш актуалните си въпроси, винаги получаваш някакво интуитивно ръководство как да постъпиш и каква посока да следваш. Получаваш намек за следващата си стъпка. Винаги. Това няма да стане само ако си формулирал неправилно въпроса си. Проблемът на живота не е да получаваш отговори. Проблемът е да можеш да определиш конкретните си въпроси. Веднъж поставиш ли въпроса правилно, отговорите идват винаги.

– След като получиш интуитивно прозрение какво предстои да се случи в следващия момент – продължи той, – ще станеш особено бдителен и с изострено внимание. Рано или късно ще възникнат онези закономерни случайности, които ще те поведат в посоката, набелязана от твоята интуиция. Разбираш ли ме?

– Да, струва ми се.

– И така, не допускаш ли, че тези мисли за Уил, Себастиан и Марджъри не са случайни? Помисли само защо те споходат тъкмо сега, като имаш предвид хода на развитието на твоя живот. Вече знаеш, че си наследил от своето семейство стремежа да превърнеш своя живот в едно вътрешно радостно приключение, нали така?

– Да.

– После проявяваш интерес към мистика, изучаваш социология и работиш с хора, макар че още не разбираш напълно смисъла на всички тези занимания. И тогава, когато започваш да се самоосъзнаваш, чуваш за Ръкописа и идваш в Перу. Откриваш откровенията едно след друго и започваш да се доближаваш до онзи тип духовност, която си търсел. Сега си на път да постигнеш яснота и да издигнеш съзнанието си на по-високо ниво, като определиш конкретните въпроси, пред които си изправен. Тогава ще видиш как отговорите идват сами.

Гледах го, без нищо да кажа.

– Какви въпроси стоят пред тебе в момента?

– Искам да узная нещо повече за откровенията – отвърнах аз. – И особено дали Уил ще открие Деветото откровение. Иска ми се да разбера какво е станало с Марджъри. А се интересувам и от Себастиан.

– Какво ти подсказва интуицията във връзка с всичко това?

– Не зная. Представих си, че отново се срещам с Марджъри и Уил, който е преследван от полицията. Какво ли значи това?

– Къде си представи, че бяга Уил?

– В една джунгла.

– Това вероятно е знак, че трябва да тръгнеш с нас. Икитос е разположен в джунглата. Ами Марджъри?

– Представих си, че се срещаме пак.

– А Себастиан?

– фантазирах си, че причината да бъде против Ръкописа е в неговото неразбиране, и ако бъде убеден, че страховете му са неоснователни, може би ще промени своето отношение към този Ръкопис.

Двамата се спогледаха крайно удивени.

– Какво означава това?

Отец Карл отговори с друг въпрос:

– А ти как мислиш?

За първи път от онова преживяване на урвата насам се почувствах напълно проникнат от енергия и уверен в себе си. Погледнах към тях и казах:

– Предполагам, че трябва да отида в джунглата и да се опитам да открия кои аспекти на Ръкописа църквата не одобрява.

Отец Карл се усмихна:

– Точно така! Можеш да вземеш моята камионетка.

Кимнах и ние отидохме отпред пред къщата, където беше паркирана колата. Нещата ми, заедно с храна и вода, вече бяха приготвени и поставени в камионетката на отец Карл. Колата на отец Санчес също беше готова.

– Искам да ти кажа само едно – каза отец Санчес, – помни да се спираш винаги, когато е необходимо да възстановиш връзката си с енергията. Бъди изпълнен непрестанно от любовта. Когато си в състояние на любов, никой и нищо не може да те лиши от нужната ти енергия. Тогава енергията, която отдаваш, ще се връща обратно към теб в същата степен. Никога няма да почувстваш недостиг на енергия. Особено важно е да помниш това, за да го поддържаш в себе си, най-вече при срещите си с хора.

Той млъкна. В този момент отец Карл приближи на свой ред и каза:

– Ти вече познаваш откровенията без Седмото и Осмото. Седмото показва как съзнателно да еволюираш като личност, а това означава да разбираш закономерно възникващите случайности и всеки отговор, който ти дава вселената.

Той ми връчи тънък свитък.

– Това е Седмото откровение. То е доста кратко и общо, но в него

се говори за това как нещата сами се подреждат и как някои мисли ни се явяват като духовно ръководство. Що се отнася до Осмото откровение, ще го откриеш сам, когато му дойде времето. От него ще узнаеш как да съдействаме на хората, чрез които ни се дават отговорите, които търсим. По-нататък се разкрива една нова междуличностна етика, която би помогнала да се ускори еволюцията на всеки отделен човек.

– Защо сега не можеш да ми дадеш това откровение? – попитах аз.

Отец Карл се усмихна и сложи ръка на рамото ми.

– Защото още не му е дошло времето. И аз трябва да следвам интуицията си. Осмото откровение ще ти се даде веднага щом поставиш правилния въпрос.

Отвърнах, че разбирам. Дватама свещеници ме прегърнаха и ми пожелаха на добър път. Отец Карл заяви, че скоро отново ще се срещнем и аз наистина ще открия отговорите, които ми са потребни.

Тъкмо се канехме да влезем в колите си, когато Санчес още веднъж се обърна към мен.

– Чувствам, че трябва да ти кажа още нещо. Може би по-късно ще го разбереш. Остави се усетът ти за красота и озарение да те води. Местата и хората, които крият отговори за тебе, ще ти изглеждат по-озарени и привлекателни.

Кимнах и се качих на камионетката на отец Карл, след което поех надолу по каменистия път. След няколко километра стигнахме до едно разклонение. Санчес ми помахаша през задното стъкло и двамата с отец Карл се отправиха на изток. Аз гледах известно време подире им, след което обърнах старата камионетка на север към течението на Амазонка.

Бях обзет от тревога. След едно приятно тричасово пътуване се озовах на кръстопът и не знаех накъде да поема.

Единият път минаваше от лявата ми страна. Ако се съдеше по картата, той вървеше по планинската верига на север в продължение на стотина километра, след което рязко свърваше на изток към Икитос. Десният път минаваше през джунглата под известен източен наклон и стигаше до същата цел.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да се отпусна. Хвърлих бегъл поглед в огледалото към пътя зад мен. Не се задаваше нищо. В продължение на повече от час не бях мярвал нито кола, нито някой от местните жители. Опитах се да прогоня тревогата. Знаех, че трябва да се отпусна и да остана във връзка с енергията, ако искам да взема правилно решение.

Съсредоточих вниманието си върху пейзажа. Пътят през джунглата

вдясно минаваше през огромни дървета, Тук-там изпъкваше по някоя скала, повечето обкръжени от тропически растения. Другият път през планината изглеждаше по-еднообразен. Забелязах едно дърво от тази страна, но основно пейзажът беше скалист с рядка растителност.

Отново погледнах надясно и се опитах да се установя в състоянието си на любов. Дърветата и храстите бяха ярко зелени. По същия начин се обърнах и наляво. Наби ми се в очи една пътека с цъфнали треви край пътя. Стръкчетата на тревата бяха бледи и петнисти, но белите цветчета изглеждаха прекрасни в далечината. Защо ли не ги бях забелязал преди. Сега ми изглеждаха като обкръжени от светлина. Огледах онова, което ги обкръжаваше. Скалите и камъните бяха удивително пъстри и необикновени.

Всичко бе изпъстрено с кехлибарени, виолетови и дори тъмночервени цветове.

Обърнах се надясно към дърветата и храстите. Макар и красиви, те бледнееха в сравнение с другия пейзаж. Но как е възможно, помислих си аз. В началото този път ми се струваше по-привлекателен. Погледах още веднаж вляво и интуицията ми се засили. Богатството от форми и цветове ме поразя.

Бях убеден. Запалих колата и поех вляво, сигурен, че изборът ми е правилен. Пътят бе целият в дупки и камъни. Както се друсам напред, почувствах тялото си олекнало. Теглото падаше върху задните ми части, а гърбът и вратът ми бяха изправени. Ръцете ми държаха кормилото с лекота.

Два часа пътувах, без нищо да ми се случи. Похапвах си от кошницата с храна, която отец Санчес ми беше приготвил. Все още по пътя не се задаваше нищо. Той ту се изкачваше, ту се спускаше по хълмистия терен. На върха на едно от възвишенията от дясната си страна забелязах паркирани две стари коли. Бяха доста встрани от пътя сред горичка млади дървета. Не се забелязваха пътници, тъй че реших, че са захвърлени. Пред мен пътят свърна наляво и се запуска, правейки много завои, към обширна долина. От върха имах видимост на няколко километра наоколо.

Изведнъж рязко спрях камионетката. От двете страни на пътя посред долината се бяха спрели три-четири военни коли. Между тях се забелязваше група войници. Направо застинах на мястото си. Та това беше пътна блокада. Върнах назад, прехвърлих се отгъток билото и паркирах камионетката зад две големи скали. Слязох и се върнах на върха, от който можех да наблюдавам какво става в долината. Едната от колите

потегли в обратна на моята посока.

Внезапно зад гърба ми долетя шум. Рязко се обърнах. Беше фил, екологът, с когото се бях запознал във Висиенте.

Той самият бе не по-малко изненадан от мен.

– Какво правиш тук? – извика той и се завтече към мене.

– Опитвам се да се добера до Икитос – отвърнах аз. Лицето му изразяваше тревога.

– И ние, но правителството направо се е побъркало с този Ръкопис. Тъкмо се стараем да решим дали да рискуваме да минем през пътната блокада. Четирима сме.

Той кимна вляво. Сред дърветата зърнах неколцина мъже.

– Защо си се упътил към Икитос? – попита той.

– Опитвам се да намеря Уил. Разделихме се в Кула и чух, че може би е тръгнал към Икитос да търси останалата част на Ръкописа.

Той направо се ужаси.

– Не бива да прави това! Има полицейска забрана да се притежават копия. Не чу ли какво стана във Висиенте?

– Подочух нещо. А ти какво знаеш?

– Не съм бил там, но разбрах, че властите нахлули и арестували всички, които притежават копия. Посетителите били задържани за разпит. Дейл и някои други учени били откарани и никой не знае какво е станало с тях.

– Знаеш ли защо правителството е толкова разтревожено от този Ръкопис? – попитах аз.

– Не, но щом разбрах колко опасно взе да става, реших да се върна в Икитос за резултатите от изследванията си и да напусна страната.

Аз му разказах подробно всичко, което се случи с мене и с Уил, след като си тръгнахме от Висиенте, и най-вече за стрелбата на урвата.

– Мътните да го вземат! И ти още не си се отказал от цялата тая загубена работа!

Забележката му ме накара за миг да загубя доверие в себе си, но аз отвърнах:

– Слушай, ако нищо не направим, правителството няма да остави и помен от Ръкописа. Светът ще бъде лишен от изключително важно познание.

– Чак толкова важно, че да си заложиш живота?

Вниманието ни бе привлечено от шума на коли. Камионетките прекосяваха долината и се бяха насочили към нас.

– По дяволите! – изруга той. – Ето че идват.

Преди още да помръднем, чухме и от другата страна шум на приближаващи коли.

– Обградени сме! – извика Фил. Изглеждаше много уплашен.

Втурнах се към камионетката и прехвърлих храната от кошницата в малък вързоп. Извадих свитъците с Ръкописа и също ги сложих във вързоп. Но после размислих и ги пхнах под седалката.

Шумът се усилваше и аз побягнах, пресичайки пътя вдясно след Фил и останалите мъже се свиха зад едни големи скали на склона. Скрих се и аз при тях. Надявах се, че военните просто ще минат край нас и ще продължат нататък. Моята камионетка не се виждаше от пътя. Все си мислех, че също като мен, ще вземат другите коли за изоставени.

Първи пристигнаха камионетките от южната страна и за наш ужас спряха веднага щом се изравниха с колите. Чу се вик:

– Не мърдай! Полиция!

Замръзнахме на място, изненадани в гръб от неколцина войника. Всички бяха тежко въоръжени и действаха много внимателно. Щателно ни претърсиха, взеха всичко от нас и ни накараха да се върнем на пътя. Там десетки войници претърсваха колите, Фил и спътниците му бяха арестувани и настанени в една от военните камионетки, която бързо потегли. Успях да зърна лицето му, когато минаха покрай мен. Беше бял като платно. Изглеждаше като призрак.

Мене ме поведоха в противоположната посока и ме накараха да седна под билото на хълма. Няколко войника с автомати на рамо заставаха до мен. После дойде един офицер и захвърли свитъците с моите копия на откровенията на земята в краката ми. Върху тях захвърли ключовете от камионетката на отец Карл.

– Твои ли са тези копия? – попита той. Погледнах го, но не отговорих.

– Ключовете бяха в теб – настояваше той. – Тези копия бяха намерени в колата. Питам те отново, твои ли са?

– Нямам намерение да отговарям в отсъствие на следовател – измънках аз.

Забележката ми предизвика иронична усмивка на лицето на офицера. Той каза нещо на войниците и се оттегли. Войниците ме отведоха до един от джиповете и ме сложиха да седна на предната седалка до шофьора. На задната седалка се настаниха други двама войника със заредени пушки. Зад нас в друг джип се качиха още войници и двете коли потеглиха на север в посока към долината.

Налегнаха ме тревожни мисли. Къде ли ме караха? Защо се бях

озовал в това положение? Жалко за всички препоръки, които ми дадоха свещениците. Не бях оцелял и един ден. Толкова сигурен бях там, на кръстопътя, че съм избрал правилната посока. Този път беше по-привлекателен, сигурен бях. Къде тогава ми беше грешката?

Поех си дълбоко дъх и се опитах да се отпусна, като се питах какво ли щеше да стане сега. Ще се преструвам на напълно незапознат с Ръкописа и ще се представям за заблуден турист с най-невинни намерения. Просто съм попаднал на лоши хора, ще кажа. Пуснете ме да си вървя у дома.

Ръцете ми, отпуснати в скута, леко потреперваха. Един от войниците отзад ми предложи манерка с вода и аз я поех, макар че не можех да преглътна и капка вода. Войникът беше млад и когато се обърнах да му върна манерката, ми се усмихна без дори следа от неприязън. В представите ми се мерна уплашеното лице на Фил. Какво ли щяха да му сторят?

Мина ми през ума, че срещата ми с Фил на хълма не беше случайна. Какво ли трябваше да значи това? Какво ли имахме да си кажем, ако не ни бяха прекъснали? Аз успях да му напомня колко важен е този Ръкопис, а той да ме предупреди за опасността, която ме грози тук, и да ме посъветва да се махам, преди да ме заловят. Твърде късно, за жалост.

Пътувахме няколко часа, без никой да проговори. Теренът навън ставаше все по-равен. Стана по-топло. Младият войник ми подаде отворена консерва с военната си дажба, някакво говеждо готвено, но и този път аз не можах да преглътна нищо. След залез слънце бързо се мръкна.

Нищо не мислех, докато пътувахме, втренчен в светлините на фаровете, след което потънах в неспокоен сън. Сънувах, че съм преследван. Бягах отчаяно от някакъв неизвестен враг посред стотици огромни огньовете, сигурен, че някъде има таен ключ, който ще ми открие пътя към познанието и спасението. Видях ключа сред един от тези огньовете. И скочих в огъня да го взема!

Стреснах се, целият потънал в пот. Войниците ме погледнаха подозрително. Тръснах глава и се облегнах на вратата на камионетката. Дълго останах загледан през страничния прозорец в тъмните очертания на пейзажа, опитвайки се да преодолея надигащата се в мен паника. Бях сам под стража, пътувах в неизвестна посока и никой не се интересуваше от моите кошмари.

Към полунощ стигнахме голяма, слабо осветена каменна сграда на два етажа. Минахме по пътеката покрай главния вход и влязохме през една странична врата. Стълбите водеха в тесен коридор. Вътрешните стени също бяха каменни, а таванът от греди и грубо дялани дъски, от

където висяха оголени крушки, които осветяваха пътя ни. Минахме през още една врата и стигнахме килиите. Един от войниците, който някъде беше изчезнал, ни настигна, отвори една от килиите и ме подкани с жест да влизам.

Вътре имаше три походни легла, дървена маса и ваза с цветя. За моя изненада килията беше много чиста. Когато влязох, един млад перуанец, на не повече от осемнайсет-деветнайсет години, свенливо ме погледна откъм вратата. Войникът заключи след мене и се отдалечи. Седнах на едното легло, а младежът се протегна да запали газена лампа. Когато лицето му се освети, видях, че е индианец.

– Говориш ли английски? – попитах аз.

– Да, малко – каза той.

– Къде се намираме?

– Близо до Пулкупа.

– Затвор ли е това?

– Не, тук всички са доведени за разпит във връзка с Ръкописа.

– Откога си тук?

Той свенливо ме погледна с кафявите си очи.

– От два месеца.

– Какво искат от теб?

– Опитват се да ме накарат да се усъмня в Ръкописа и да издам останалите, които имат копия.

– Как се опитват?

– Като ми говорят.

– Значи само ти говорят, без да заплашват, така ли?

– Само говорят – потвърди той.

– Не ти ли казаха кога ще те освободят?

– Не.

Аз замълчах за малко и той ме погледна въпросително.

– В теб намериха ли копия на Ръкописа при залавянето? – попита ме той.

– Да. А в тебе?

– И в мене. Аз живея недалеч от тук, в едно сиропиталище. Директорът ни разясняваше откровенията и аз учех децата с негово разрешение. Той успя да избяга, но мене ме заловиха.

– Кои откровения си виждал? – попитах аз.

– Всички, които са открити – отвърна той. – Ами ти?

– Всички, с изключение на Седмото и Осмото. Имах Седмото откровение, но не успях да го прочета, защото се появиха войниците.

Младежът се прозя и попита:

- Искаш ли да поспим малко?
- Да, разбира се – отвърнах разсеяно аз.

Излегнах се на леглото, затворих очи и се оставих на вихъра на мислите си. Какво да правя сега? Как можах да се оставя да ме заловят? Дали няма начин да избягам? Скалпих няколко стратегии и сценария, докато най-накрая потънах в сън.

Отново имах запомнящи се сънища. Пак търсех същия ключ, но този път бях изгубен в дълбока гора. Дълго се скитах без посока, копнеех да получа някакво духовно ръководство. Тогава изви страхотна буря и всичко бе заляно от порой. Потопът ме завлече в едно дълбоко дефиле и после в реката, която Течеше в обратна посока и заплашваше да ме погълне. С всички сили дни наред се борех срещу течението. Най-сетне успях да се измъкна от пороя и да се уловя за скалистия бряг. Започнах да се катеря по скалите и стръмните канари на брега, стигах все по-високи и опасни места. С всичките си сили и воля се стремях да се изкача, но изведнъж увиснах опасно на една скала и не можех повече да продължа. Погледнах надолу. За най-голяма моя изненада открих, че реката, от която едва се бях измъкнал, излизаше от гората и стигаше до едно красиво крайбрежие и поляна. Сред поляната, заобиколен от цветя, се намираще ключът. В този момент се подхлъзнах и с викове започнах да падам все по-надолу и надолу, докато цопнах в реката и потънах.

Бързо се изправих и седнах на леглото. Задушаваше ме. Младият индианец се бе събудил и дойде до мен.

- Какво има? – попита той.

Поех си дъх и се оглеждах наоколо, докато осъзная къде се намирам. Освен това забелязах, че стаята имаше прозорец и навън вече бе светло.

– Сънувах лош сън – отвърнах аз. Той ми се усмихна, като че доволен от нещо и отбеляза:

- Лошите сънища крият най-важните послания.
- Послания ли? – попитах аз, докато станах да си облека ризата. Той се почувства неловко, че трябва да обяснява.
- В Седмото откровение се говори за сънищата – каза той.
- И какво се казва там?
- Ами... как да се...
- Да се тълкуват ли?
- Да.
- И какво се казва в тази връзка?

– Да се съпостави съня с живота. Замислих се какво ли означава това.

– Как така да се съпоставят?

Младият индианец се смущаваше да вдигне очи към мен.

– Искаш ли да си изгълкуваш съня? Кимнах и му го разказах.

Той внимателно ме изслуша и каза:

– Сравни моментите на този твой сън с някои от моментите на живота си. Погледнах го.

– Откъде да започна?

– От началото. Какво правеше в началото на съня?

– Търсех ключ в една гора.

– Как се чувстваше?

– Объркан.

– Съпостави тази ситуация с реалното положение, в което се намиращ.

– Като че ли наистина има връзка – казах аз. – Търся определени отговори от Ръкописа и се чувствам ужасно объркан.

– И какво друго се случва в реалния ти живот?

– Задържан съм. Оставих се да ме арестуват въпреки всичките ми усилия. Единственото, на което мога да се надявам, е да склоня някой да ме пусне да си вървя.

– Значи не искаш да се примириш с този арест?

– Разбира се.

– И какво след това стана в съня ти?

– Борих се срещу течението на една река.

– Защо? – попита той.

Започвах да разбирам накъде клонеше.

– Защото в този момент мислех, че ще се удавя.

– А ако не се беше съпротивлявал на течението?

– То щеше да ме изведе при ключа. Какво искаш да кажеш? Че ако не се съпротивлявам на ситуацията, в която съм изпаднал, може да стигна до отговора, който търся?

Той отново изпита стеснение.

– Аз нищо не казвам. Казва го сънят. Замислих се. Може пък наистина да беше така. Младият индианец вдигна очи към мен и попита:

– Ако отново се озовеш в ситуацията на съня, как би постъпил?

– Нямах да плувам срещу течението, макар да изглежда, че отивам към гибел. Щях да зная, че това няма да се случи.

– А сега от какво се страхуваш?

– От войниците. От задържането ми.
– И какво в такъв случай идва да ти каже сънят?
– Може би смяташ, че трябва да погледна на арестуването си от позитивен ъгъл.

Той не отвърна, а само се усмихна.

Седях на леглото, облегал гръб на стената. Това тълкуване ме развълнува. Ако беше вярно, значи не бях направил грешка на кръстопътя и всичко просто е трябвало да се случи.

– Как ти е името? – попитах аз.

– Пабло – отвърна той.

Усмихнах му се и се представих, после му разказах накратко моята история – как дойдох в Перу и какво стана по-сетне. Пабло седеше на леглото, отпуснал ръце на коленете си. Беше много слаб, с късо подстригана черна коса.

– Какво те доведе насам?

– Искях да узная нещо повече за Ръкописа.

– Какво по-точно искаше да узнаеш? – повтори въпроса си той.

– Нещо повече за Седмото откровение. А и да открия едни приятели, Уил и Марджъри... Струва ми се също, че бих искал да разбера защо църквата така яростно се противопоставя на Ръкописа.

– Тук има много свещеници, с които би могъл да поговориш – каза той.

Думите му ме накараха да се замисля, после попитах:

– Какво още се говори за сънищата в Седмото откровение?

И Пабло разказа, че сънищата идват да помогнат да разберем нещо за нашия живот. Продължаваше да говори, но аз се замислих за Марджъри и не го чувах. Виждах ясно лицето ѝ, питах се къде ли е сега, представих си я как тича към мен и ми се усмихва.

Внезапно си дадох сметка, че Пабло бе престанал да говори. Погледнах към него.

– Извинявай, че се разсеях – казах аз. – Какво каза?

– Няма нищо – отвърна той. – За какво се беше замислил?

– За една приятелка. Нищо особено.

Изглежда той искаше да настоява на въпроса си, но някой приближи към вратата на килията. През дъските видяхме как един войник дръпна резето.

– Време за закуска – каза Пабло.

Войникът отвори вратата и ни кимна с глава да излезем в коридора. Изкачихме една стълба и се озовахме в малка столова. В ъгъла се бяха

изправили четири-пет войника, а няколко цивилни – двама мъже и една жена – чакаха ред да получат дажбата си.

Заковах се на място, без да мога да повярвам на очите си. Жената беше Марджъри. Тя също ме видя на мига и затисна уста в шепите си с разширени от удивление очи. Бегло погледнах войника зад гърба ми. Беше тръгнал към другите военни в ъгъла и с безгрижна усмивка говореше нещо на испански. Последвах Пабло, който прекоси стаята и застана в края на опашката.

Марджъри получи дажбата си. Другите двама мъже отидоха с таблите си на една маса, разговаряйки помежду си. Марджъри на няколко пъти ме стрелкаше с поглед и с усилие се сдържаше да не каже нещо. Втория път Пабло се досети, че се познаваме и ме погледна въпросително. Марджъри взе храната си и се отправи към една маса, където отидохме да седнем и ние, след като бяхме обслужени. Войниците продължаваха да си говорят, без явно да забележат нашето преместване.

– Господи, толкова се радвам да те видя – каза тя. – Как се озова тук?

– Крих се известно време при едни свещеници – отвърнах аз. – После тръгнах да търся Уил и вчера ме задържаха. Ти откога си тук?

– Откакто ме арестуваха в планината – отвърна тя. Забелязах, че Пабло не отместваше поглед от нас и го представих на Марджъри.

– Досетих се, че това е Марджъри – каза той. Те си размениха няколко думи, след което аз попитах Марджъри:

– Какво ново?

– Нищо особено – отвърна тя. – Дори не зная защо съм задържана. Всеки ден ме водят при някой свещеник или офицер на разпит. Искат да знаят кои са моите познати във Висиенте и дали зная къде може да има други копия. Все едно и също!

Марджъри се усмихна и изглеждаше толкова уязвима, че аз отново изпитах влечение към нея. Тя строго ме изгледа под око. И двамата тихичко се размяхме. Последва период на мълчание, докато се хранехме и после вратата се отвори и влезе един свещеник в расо. Придружаваше го офицер с явно висок военен чин.

– Това е висш свещенослужител – каза Пабло.

Офицерът се обърна към войниците, които веднага отдадоха чест, и двамата със свещеника прекосиха стаята и се отправиха към кухнята. Свещеникът погледна право към мене и в един дълъг миг погледите ни се срещнаха. Отместих очи и отхапах един залък, защото не исках да привличам внимание върху себе си. Двамата мъже минаха през

кухнята и излязоха от кухненската врата.

– Говорила ли си с този свещеник? – попитах Марджъри.

– Не – отвърна Марджъри. – Досега не бях го виждала.

– Аз го познавам – каза Пабло. – Пристигна вчера. Името му е кардинал Себастиан. Направо подскочих от стола си.

– Това ли беше Себастиан?

– Да не би да си чувал за него? – попита Марджъри.

– Чувал съм – отвърнах аз. – Той е главният човек, който стои зад опозицията на Ръкописа. Предполагах, че е в мисията на отец Санчес.

– Кой е този отец Санчес? – попита Марджъри.

Канех се да ѝ обясня, когато войникът, който ни държеше под стража, приближи до масата и ни даде знак на двамата с Пабло да го последваме.

– Време е за упражненията – каза Пабло. Марджъри и аз се спогледахме. В очите ѝ се четеше спотаена тревога.

– Не се безпокой – казах аз. – Ще поговорим при следващото хранене. Всичко ще бъде наред.

Отдалечавах се и се питах имам ли основание за подобен оптимизъм. Тук можеха да направят така, че всеки от нас да изчезне безследно по всяко време. Войникът ни преведе през тесен коридор и една врата, която водеше към външна стълба. Слязохме в страничен двор, обграден с висока каменна стена. Войникът застана до входа. Пабло ми кимна да вървя с него покрай зида. Той на няколко пъти се наведе да откъсне по някое цвете от лехите покрай зида.

– За какво друго се говори в Седмото откровение? – попитах аз.

Той се наведе да откъсне още едно цвете.

– За това, че не само сънищата ни насочват. Мислите и бляновете също могат да ни бъдат пътеводители.

– Да, и отец Карл твърдеше същото. А по какъв начин бляновете могат да ни насочват в нашия път?

– Онова, което ни се явява в представите, е знак, че е възможно да ни се случи и в живота. Ако не се отнесем небрежно към него, ще бъдем подготвени за съответния обрат в живота си.

Погледнах го.

– Виждаш ли, Пабло, аз си бях представил, че се срещам с Марджъри. И ето че това се случи.

Той се усмихна.

По гърба ме ползиха тръпки. Може би наистина се бях озовал точно където трябва. Бях предусетил нещо, което се потвърждаваше. На

няколко пъти ме бе спо-хождала мисълта, че пак ще се срещна с Марджъри и ето че се беше случило. Наистина случайностите се осъществяваха. Олекна ми.

– Не ми се случва често подобни представи да се осъществяват – отбелязах аз.

Пабло погледна встрани и каза:

– В Седмото откровение се твърди, че ние не винаги си даваме сметка за тях. За да ги разпознаем, трябва да заемем позицията на наблюдатели. Когато си помислим нещо, трябва да се запитаме защо. Защо точно такава мисъл ни е споходила в момента? Как тя се отнася към въпросите на нашия живот? Позицията на наблюдател ни помага да се освободим от нуждата си да владеем рационално всички обстоятелства. Тя ни помага да се оставим на естествения ход на еволюцията.

– Ами отрицателните мисли? – попитах аз. – Например страховете представи, че може да ни се случи нещо лошо, че някой наш близък ще пострада или ще се провалим в нещо, на което държим?

– Много просто – отвърна Пабло. – В Седмото откровение се говори, че трябва да прогонваме страховете представи още щом се появят. Веднага трябва да извикаме в съзнанието си друг положителен образ. Тогаво негативните представи почти напълно ще изчезнат. Интуицията ще бъде насочена към положителни неща. Ако и след това ни се явяват отрицателни представи, Ръкописът препоръчва да се отнасяме към тях като към предупреждения, за да избегнем съответните обстоятелства. Например, ако ти мине през ума, че можеш да катастрофираш и някой дойде и ти предложи да тръгнете занякъде с кола, не бива да приемаш.

Бяхме направили пълна обиколка на двора и приближихме караула. И двамата минахме мълчаливо покрай него. Пабло откъсна едно цвете, а аз си поех дълбоко дъх. Въздухът бе топъл и влажен и отвъд стената изглежда растеше буйна тропическа растителност. Бях забелязал няколко комара.

– Ела тук! – внезапно извика войникът. Той ни поведе вътре към килията. Пабло влезе преди мен, но войникът вдигна ръка и ми прегради пътя.

– Ти не – каза той и ми направи знак с глава да продължа надолу по коридора. После се изкачихме по друго стълбище и излязохме през същата врата, през която бяхме влезли миналата нощ. На паркинга отец Себас-тиан се качваше на задната седалка на голяма кола. Шофьорът затвори вратата след него. За миг Себастиан отново погледна към мен, после се обърна и каза нещо на шофьора. Колата потегли.

Войникът ме заблъска към предната част на сградата. Влязохме в един кабинет. Посочиха ми да седна на дървен стол пред бялото метално бюро. След няколко минути влезе дребен трийсетинагодишен свещеник със светло кестенява коса и седна на бюрото, без да обръща внимание на присъствието ми. Почти цяла минута се рови в някакъв архив и най-сетне вдигна поглед към мен. Носеше кръгли очила със златни рамки, които му придаваха интелигентен вид.

– Бил сте задържан с незаконно притежавани от вас държавни документи – сухо заяви той. – Ще трябва да се реши дали да бъде заведено дело срещу вас. Разчитам на съдействието ви.

Кимнах с глава.

– Откъде сте се сдобили с преводите?

– Не разбирам – казах аз. – Защо едни копия на стар ръкопис да са нещо незаконно?

– Перуанското правителство си има своите основания – отвърна той. – Моля, отговорете на въпроса ми.

– Какво общо има църквата с това? – попитах аз.

– Ръкописът противоречи на нашата традиционна религия. Той представя превратно истината за духовната същност на човека. Къде...

– Вижте – прекъснах го аз. – Не мога да разбера. Аз съм просто турист и този Ръкопис събуди любопитството ми. Не мога да бъда заплаха за никого. Не ми е ясно само защо е цялата тази тревога.

Той май се обърка. Изглежда търсеше най-добрия начин да се справи с мене, но аз съзнателно го отклонявах в друга посока.

– Според църквата този Ръкопис внася смут сред хората – каза предпазливо той. – Кара ги да мислят, че сами могат да решават своя живот, без да се съобразяват със заповедите?

– Кои заповеди?

– Ами например заповедта да почиташ баща си и майка си.

– Какво имате предвид?

– Ръкописът хвърля вината за проблемите върху родителите и по този начин подкопава семейството.

– А според мен в него се говори, че трябва да се освободим от обвиненията и да се отнасяме по нов, положителен начин към ранния си опит.

– Не – каза той. – Това е подвеждащо. По начало негативни чувства не бива да се допускат.

– Не могат ли понякога и родителите да грешат?

– Родителите правят всичко, което могат. Децата трябва да им

прощават.

– Та нали тъкмо за това става дума в Ръкописа? Нима той не ни учи да прощаваме, когато започнем да гледаме в положителна светлина нашия опит от детството?

Тези думи го разгневиха.

– Що за авторитет стои зад този Ръкопис? На какво основание може да му се вярва?

Започна да се разхожда насам-натам край бюрото и да ме стрелка с поглед, все още много ядосан.

– Не знаете какво говорите – заяви той. – Да не би да сте някой богослов? Съмнявам се. Вие сте пряко доказателство за това какъв смут би внесъл този ръкопис в душите на хората. Нима не разбирате, че на този свят има законност и ред, само защото съществува власт и авторитет? Как е възможно по такъв начин да се оспорва авторитетът?

Аз нищо не отвърнах, което го раздразни още повече.

– Ето какво ще ви кажа – заяви той. – Извършили сте престъпление, за което се полагат дълги години затвор. Попадали ли сте някога в перуански затвор? Не ви ли се иска да задоволите вашето любопитство на янки, като се озовете на подобно място? Бих могъл да се погрижа за това! Разбирате ме, нали? Бих могъл да се погрижа!

Той закри очите си с ръка и си пое дълбоко дъх, очевидно опитвайки се да се успокои.

– Аз съм тук, за да узная кои притежават копия и откъде. Питам ви още веднъж. Кой ви даде преводите?

Избухването му събуди опасенията ми. С тези свои въпроси утежнявах положението си. Какво ли щеше да направи с мен, ако откажа да отговарям? И все пак, нима можех да предам отец Санчес и отец Карл?

– Имам нужда от време, за да размисля, преди да ви отговоря – казах аз.

В този момент той ме погледна така, сякаш ще избухне отново. После се отказа. Изглеждаше уморен.

– Давам ви срок до утре сутринта – каза той и даде знак на войника до вратата да ме изведе. Последвах го през коридора обратно в килията.

Влязох и се излегнах на леглото без нищо да кажа. И аз бях изтощен. Пабло се бе загледал навън през решетките.

– Говори ли с отец Себастиан? – попита той.

– Не, беше друг свещеник. Искаше да знае кой ми е дал копията.

– И ти какво му каза?

– Нищо. Помолих да ми даде време да размисля и той ме остави до

утре сутринта.

– Каза ли нещо по повод Ръкописа? – попита Пабло. Погледнах го в очите и този път той не сведе, глава.

– Спомена как Ръкописът подкопавал традиционните авторитети – отвърнах аз. – После започна да беснее и да ме заплашва.

Пабло изглеждаше искрено изненадан.

– Как изглеждаше – може би с кестенява коса и кръгли очила?

– Да.

– Това е отец Костус – каза Пабло. – За какво друго говорихте?

– Казах му, че според мен Ръкописът не подкопава традицията – отвърнах аз. – И той ме заплаши със затвор. Мислиш ли, че може да изпълни закана си?

– Не зная – отвърна Пабло.

Той се отмести от прозореца и седна на леглото срещу мене. Знаех, че има нещо да ми каже, но бях толкова изтормозен и изтощен, че затворих очи. Събуди ме разтърсването му.

– Време за е за вечеря – каза той.

Един стражар ни поведе нагоре по стълбите и получихме по порция жилаво говеждо с картофи. Двамата мъже, които бяхме видели и предишния път, застанаха на опашката пред нас. Марджъри не беше с тях.

– Къде е Марджъри? – попитах ги аз, опитвайки се да шептя. Двамата мъже се ужасиха, че ги заговорих, а войниците ме изгледаха подозрително.

– Май не разбират английски – каза Пабло.

– Къде ли е тя? – питах се аз.

Пабло отговори нещо, но аз отново бях престанал да слушам. Ненадейно си представих как съм избягал оттук, тичам по някаква улица, пъхам се в един вход и съм на свобода.

– За какво се замисли? – попита Пабло.

– Представих си, че съм избягал оттук – отвърнах аз. – Какво каза преди малко?

– Почакай малко – каза Пабло. – Обърни внимание на тази представа. Може би е важна. Как си представи това бягство?

– Ами че тичам по някаква улица или пътека и след това се скривам в някакъв вход. И като че ли успях да избягам.

– Как си обясняваш тази представа? – попита Пабло.

– Не зная какво да кажа. Нямахме никаква връзка с разговора ни.

– А помниш ли за какво говорехме?

– Да. Питах за Марджъри.

– Не допускаш ли, че може да има някаква връзка между тази твоя представа и Марджъри?

– Поне логическа връзка не виждам.

– Ами някаква скрита връзка?

– Нямам представа. Как така бягството може да е свързано с Марджъри. Да не би да мислиш, че е избягала? Той се замисли.

– Каза, че си си представил как си избягал.

– Е, да, така е – казах аз. – Може да избягам и без нея. Погледнах го право в очите:

– Но може да избягам и *заедно* с нея.

– И аз така си помислих – отвърна той.

– Но къде ли е тя?

– Нямам представа.

Продължихме да се храним мълчаливо. Гладен бях, но храната ми се видя много тежка. Не зная защо се почувствах някак отпаднал и умерен. Вече не ми се ядеше.

Видях, че Пабло също не се храни.

– Май трябва да се връщаме в килията – каза Пабло.

Кимнах с глава и той даде знак на войника да ни води обратно. Щом се върнахме, аз се изтегнах на леглото, а Пабло седна и се загледа в мен.

– Енергията ти е отслабнала – каза той.

– Така е – отвърнах аз. – Но нямам представа защо.

– Опитваш ли се да се изпълваш с енергия? – попита той.

– По-скоро не – отвърнах аз. – А и тази храна не ми е достатъчна.

– Но човек няма нужда от много храна, ако я поглъща пълноценно.

Той непрестанно жестикулираше, за да подчертае думите си.

– Зная. Но при тези обстоятелства ми е много трудно да бъда изпълнен с любов. Той ме погледна озадачено.

– Но в противен случай сам си вредиш.

– Как по-точно?

– Тялото ти е привикнало на определено ниво на вибрация. Ако енергията ти се понижи, това се отразява на тялото. Такава е връзката между стреса и болестта. Чрез любовта ние поддържаме нашето вибрационно поле. Здравето ни зависи от нея. Тя е изключително важна.

– Искам да остана за малко сам – казах аз.

Приложих метода, на който ме бе научил отец Санчес. Веднага се почувствах по-добре. Заобикалящите ме предмети сякаш оживяха. Затворих очи и се опитах да задържа това чувство.

– Така е добре – каза той.

Отворих очи. Той широко се усмихваше насреща ми. Лицето и тялото му бяха още момчешки и незрели, но в погледа му се четеше мъдрост.

– Виждам как се изпълваш с енергия – каза той.

Успях да различа лека зелена аура около тялото на Пабло. Свежите цветя, които бе поставил във вазата, излъчваха озарение.

– За да разбере Седмото откровение и да започне наистина да се развива – каза Пабло, – човек трябва да направи откровенията част от житейската си практика.

Нищо не казах.

– Можеш ли да обобщиш как откровенията са променили твоя свят? Замислих се.

– Струва ми се, че съм се събудил и виждам света като едно мистично място, където можем да имаме всичко, стига да сме наясно със себе си и да следваме своя път.

– А какво означава това? – попита той.

– Че сме готови да започнем своето еволюционно развитие.

– А как се включваме в този процес? Замислих се.

– Като помним неизменно въпросите, пред които ни изправя животът, и търсим знаци за посоката, която да следваме, в сънищата, в интуитивните си мисли или в онова, което ни се подсказва от обстоятелствата.

Отново замълчах, опитвайки се да си обобща откровението, след което добавих:

– Изпълваме се с енергия и се концентрираме върху обстоятелствата, пред които сме изправени. Тогава ни се дава интуитивно напътствие под някаква форма – къде да отидем или как да постъпим – тогава възникват съответните закономерни случайности, които ни дават възможност да поемем желаната посока.

– Да! Точно така! – възкликна Пабло. – Това е пътят. И винаги, когато тези закономерни случайности ни тласнат към нещо ново, ние израстваме, ставаме по-пълноценни личности, съществуването ни се издига на по-високо вибрационно ниво.

Той се беше привел към мене и аз забелязах невероятната енергия, която го обкръжаваше. Той целият сияеше, беше престанал да изглежда стеснителен и млад. Бликаше от сила.

– Пабло, какво е станало с тебе? – попитах го аз. – За разлика от момента на запознанството ни, изглеждаш много по-уверен, знаещ и никак

цялостен.

Той се разсмя.

– Когато се срещнахме, аз самият бях изгубил енергията си. В началото си помислих, че ти можеш да ми помогнеш да си възстановя енергийния поток, но после разбрах, че все още не можеш да го направиш. Тази способност се научава от Осмото откровение. Останах озадачен.

– А какво е трябвало да направя?

– Да знаеш, че всички отговори, които получаваме по мистичен път, всъщност ни се дават от другите хора. Помисли си само за всичко, което си научил, откакто си в Перу. Нима всички отговори за теб не са дошли чрез хора, срещнати по най-невероятен начин?

Замислих се върху думите му. Наистина бе прав. Бях се срещнал тъкмо с необходимите ми хора в точно подходящия момент: Чарлин, Добсън, Уил, Марджъри, Фил, Рино, отец Санчес и отец Карл, а сега и Пабло.

– Дори и Ръкописът е бил написан от човек – добави Пабло. – Но не всички хора, които срещаш, притежават нужната енергия и яснота, за да ти открият посланието, което са предназначени да ти дадат. Трябва сам да им помогнеш, като им вдъхнеш енергия – той замълча. – Беше ми казал, че си се научил да предаваш енергия на растенията, като насочиш вниманието си към красотата им, помниш ли?

– Да.

– Е, същото е и с хората. Когато им вдъхваш енергия, ти им помагаш да постигнат своята истина. И тогава те могат да ти предадат тази истина.

– Отец Костус е типичен пример в това отношение – продължи Пабло. – Той е имал важно послание за тебе, но ти не си му помогнал да го открие. Искал си от него отговори, а това е породило борба между вашите енергии. Той е почувствал това и неговата детска драма, възискателният тип в него, е взел превес в разговора.

– А какво трябваше да говоря? – попитах аз.

Пабло не можа да отговори. До вратата на килията отново се раздаде шум.

Влезе отец Костус.

Той кимна на Пабло с лека усмивка на лицето. Пабло му се усмихна широко, сякаш свещеникът му беше искрено симпатичен. Отец Костус отмести очи към мене и лицето му отново стана строго. Стомах ме сви от безпокойство.

– Кардинал Себастиан пожела да те види – оповестя той. – Ще

бъдеш откаран в Икитос този следобед. Бих те посъветвал да отговаряш на всичките му въпроси.

– Защо иска да ме вижда? – попитах аз.

– Защото камионетката, с която си бил заловен, принадлежи на един от нашите свещеници. Предполагаме, че си получил копията на Ръкописа от него. За един наш свещеник да не съблюдава законите е много тежко обвинение.

Той ме погледна с неизменна твърдост.

Бегло погледнах към Пабло, който ми кимна в знак да продължа.

– Значи според вас Ръкописът подронва основите на вашата религия? – попитах аз много предпазливо. Той ме погледна снизходително:

– И не само на нашата, но и на религията въобще. Нима допускаш, че може да няма провидение? Бог владее напълно този свят. Той определя съдбата ни. Наш дълг е само да се подчиняваме на законите, предписани от Бога. Еволюцията е мит. Бъдещето ни е предопределено от Божията воля. Твърдението, че хората могат да еволюират по собствено желание, означава да не се признава Божията воля. Това би породило егоизъм и разделение между хората. Те ще започнат да поставят своята еволюция по-високо от Божия промисъл. Ще започнат да се отнасят помежду си дори по-зле от сега.

Не ми идваше на ум друг въпрос. Свещеникът задържа за момент поглед върху ми, после каза почти любезно:

– Надявам се, че ще постигнете разбирателство с кардинал Себастиан.

Той се обърна и погледна Пабло, едва ли не горд, че се е справил с въпросите ми. Пабло отново му се усмихна и му кимна. Свещеникът излезе и войникът заключи вратата след него. Седнал на леглото, Пабло се наведе напред и усмивка озари лицето му. Той все така излъчваше увереност.

Погледнах го и се усмихнах. Той ме попита:

– Какво ще кажеш за онова, което се случи току-що? Опитах се да проявя чувство за хумор.

– Май съм я закъсал повече, отколкото си мислех. Той се размя.

– А друго какво се случи?

– Нямам представа какво имаш предвид.

– Какви въпроси стояха пред тебе, когато пристигна тук?

– Исках да открия Марджъри и Уил.

– Е, във всеки случай, откри единия. И какъв беше другият ти въпрос?

– Все ми се струваше, че тези свещеници са против Ръкописа не от злост, а от неразбиране. Исках да узная как го възприемат. Имах чувството, че могат да бъдат убедени да не му се противопоставят.

След тези думи изведнъж осъзнах накъде биеше Пабло. Тъкмо тук и сега бях срещнал Костус и успях да разбера какво го безпокоеше в Ръкописа.

– И какво разбра? – попита той.

– Какво разбрах ли?

– Да. Погледнах го.

– Май че най-много ги тревожи мисълта за участие в еволюцията, така ли е?

– Да – отвърна той.

– И това е логично – добавих аз. – Достатъчно неудобна им беше мисълта за еволюцията на вселената. Но да се отнесе такава идея и до ежедневиия живот, до индивидуалните решения, които вземаме, до самата история – това е вече много. Те си мислят, че еволюцията ще доведе до разпускане на нравите, че отношенията между хората ще започнат да се рушат. Нищо чудно, че искат да *унищожат* Ръкописа.

– Можеш ли да ги убедиш в противното? – попита Пабло.

– Не...та аз самият не го познавам достатъчно.

– Какво е нужно, за да бъдат убедени?

– Човек трябва да познава истината. Да разбира какви отношения между хората могат да доведат до съзнателна еволюция.

Пабло изглеждаше доволен.

– Какво ще кажеш? – попитах аз и се усмихнах заедно с него.

– За това какви би трябвало да бъдат отношенията между хората се говори в следващото, Осмо откровение. Твоят въпрос защо духовенството е против Ръкописа е получил отговор и на свой ред този отговор води до следващ въпрос.

– Да – казах аз, дълбоко замислен. – Трябва да намеря Осмото откровение. Трябва да се измъкна оттук.

– Недей да избързваш – предупреди Пабло. – Трябва да се увериш, че напълно си разбрал Седмото откровение, преди да продължаваш нататък.

– А според тебе разбирам ли го? – попитах аз. – Съумявам ли да се включа в потока на еволюцията?

– Ще го постигнеш – отвърна Пабло, – ако помниш винаги въпросите на живота си. Дори хора, които още не са с пробудено съзнание, могат да се натъкнат на отговори и да видят, обръщайки поглед назад,

закономерните случайности. Седмото откровение се осъществява, когато съумеем да съзираме как отговорите сами идват при нас. То ни помага да изведем на по-високо ниво ежедневния си опит. Трябва да разберем, че всяко събитие има своето значение и ни носи познание, което се отнася до въпросите на живота ни. Това се отнася особено до събитията, които възприемаме като неблагоприятни. Седмото откровение твърди, че предизвикателството е да видим сребърната нишка във всяко събитие, независимо колко то е неблагоприятно. В началото ти си мислеше, че всичко се проваля с твоето задържане. Но сега ти виждаш, че е трябвало да се окажеш тук.

Той беше прав, но щом аз получавах отговори тук и се издигах на по-високо ниво на развитие, същото сигурно се отнасяше и за Пабло.

Неочаквано чухме, че някой идваше по коридора. Пабло ме погледна право в очите с напълно сериозно изражение.

– Слушай – каза той. – Добре запомни каквото ти казах.

Предстои ти да опознаеш Осмото откровение. То се отнася до междуличностната етика, до начина, по който да се отнасяме към другите хора така, че да получаваме познание чрез тях. Но помни да не избързваш. Бъди съсредоточен в своята ситуация. Какви въпроси стоят пред теб?

– Искам да разбера къде е Уил – казах аз. – Както и да открия Осмото пророчество. Искам да намеря Марджъри.

– А имаш ли някаква връзка с Марджъри? Замислих се.

– Представих си, че ще избягам... че заедно ще избягаме.

До самата врата се чуха стъпки.

– Ами аз дадох ли ти някакво познание? – попитах бързо Пабло.

– Разбира се – отвърна той. – Когато дойде, още не разбирах защо съм попаднал тук. Предполагах, че може би е свързано с това да предам някаква информация за Седмото откровение, но се съмнявах в своите способности. Струваше ми се, че не зная достатъчно. Благодарение на тебе сега аз зная, че умея да го правя. Едно от нещата, които узнах от теб.

– Имаше ли и друго?

– Да, твоята интуиция, че духовниците могат да бъдат убедени да приемат Ръкописа. Мисля си, че съм тук, за да убедя отец Костус.

Той свърши и един войник отвори вратата и ме повика.

Погледнах към Пабло.

– Искам само да ти спомена една от идеите, за които се говори в следващото откровение – каза той.

Войникът свирепо го изгледа, хвана ме за лакътя и ме блъсна през вратата навън, после я тръшна след себе си. Докато ме отвеждаха, Пабло ме изпрати с поглед през решетките.

– В Осмото откровение има едно предупреждение – извика той. – Предупреждава се, че човек може да прекъсне своето развитие, когато изпадне в привързаност към друг човек.

МЕЖДУЛИЧНОСТНА ЕТИКА

Изкачих се след войника по стълбите, които ни изведоха навън, в ярката слънчева светлина. Предупреждението на Пабло отекваше в съзнанието ми. Привързаност към друг човек? Какво искаше да каже с това? За каква ли привързаност говореше?

Войникът ме поведе по пътеката към паркинга, където двамина войника стояха изправени до един военен джип и зяпаха към нас. Когато приближихме и за погледнах в джипа, забелязах още някой на една от задните седалки. Но това беше Марджъри! Изглеждаше бледа и притеснена. Преди да срещна погледа ѝ, войникът зад мен ме сграбчи за ръката и ме блъсна на седалката зад нея. Още двама войника се качиха на седалките отпред. Единият седна зад кормилото и бегло погледна към нас преди да запали колата и да поеме на север.

– Говорите ли английски? – обърнах се към войниците аз.

Войникът до шофьора, пълничък мъж, ме погледна с празни очи и каза нещо на испански, което не можах да разбера, после безцеремонно извърна глава. Обърнах се към Марджъри.

– Добре ли си? – попитах шепнешком.

– Ами...

Гласът ѝ пресекна и сълзи се стичаха по лицето ѝ.

– Не се тревожи – прегърнах я аз. Тя вдигна поглед към мен и се опита да се усмихне, после склони глава на рамото ми. Топла вълна премина по цялото ми тяло.

Цял час колата се друсаше по разровения път. Край нас всичко бе потънало в буйна и гъста растителност. Подир един завой, растителността оредя и пред погледа ни изникна малък градец. От двете страни на пътя се низеха дървени постройки.

На около стотина метра пред нас бе спрял голям камион. Няколко войника ни дадоха знак да спрем. Зад тях с жълти фарове светеха други коли. Наострих внимание. Спряхме и един от войниците приближи до нас и каза нещо, което не успях да разбера. До мен достигна само думата „бензин“. Нашата охрана влезе в разговор с другите войници. Мятаха ни по някой поглед. Пушките висяха на раменете им.

Мерна ми се малка уличка, която свърваше вляво. Както зяпах към магазините и входовете, нещо във възприятията ми се промени. Най-неочаквано силуетите и цветовете на сградите се откроиха по-отчетливо.

Прошепнах името на Марджъри и почувствах погледа ѝ върху себе си, но преди да успее нещо да каже, джипът бе разтърсен от страшна експлозия. Огнен взрив озари всичко пред нас и войниците залегнаха на земята. Пепел и дим скриха всичко от погледа ни.

– Ела след мен! – викнах аз и издърпах Марджъри от колата. Използвахме суматохата, за да побегнем из улицата, която бях току-що съзерцавал. Далеч зад нас долитаха крясъци и стонове. Все още обгърнати от дима, ние бягахме може би петдесетина метра. Внезапно вляво ми се мерна врата.

– Влизай! – извиках аз. Вратата бе отворена и ние се втурнахме вътре. Облегнах се от вътрешната ѝ страна и здраво я залостих. Тогава се огледах наоколо и зърнах жена на средна възраст, която гледаше към нас. Бяхме се вмъкнали в нейния дом.

Погледнах я, опитвайки се да се усмихна. Тогава забелязах, че жената не беше уплашена или разгневена от това, че двама непознати са нахълтали в дома ѝ след някаква експлозия. Бе почти усмихната и по-скоро с израз на любопитство и търпение, сякаш ни беше очаквала и сега само искаше да види какво ще направим. На близкия стол седеше четиригодишно хлапе.

– Побързайте! – каза тя на английски. – Сигурно са по петите ви!

Тя ни преведе през всекидневната, която бе почти необзаведена и през един коридор надолу по дървено стълбище до продълговатото мазе. Детето вървеше до нея. Минахме през мазето и се изкачихме по друго стълбище, от където се излизаше на улицата.

Жената отключи малката елегантна кола, паркирана там, и бързо ни покани да влезем. Накара ни да легнем на задната седалка, хвърли едно одеяло върху нас и пое вероятно на север. През цялото време мълчах и се подчинявах на инициативата на жената. Прилив на енергия изпълни тялото ми, когато си дадох сметка какво всъщност се беше случило. Интуитивната ми представа, че успявам да избягам, се бе осъществила.

Марджъри лежеше до мен с плътно склучени мигли.

– Добре ли си? – попитах я аз шепнешком. Тя вдигна насълзени очи и кимна.

– Вече може да седнете – каза жената след петнайсетина минути.

Отметнах одеялото и се огледах наоколо. Май бяхме на същия път, по който пътувахме преди експлозията, но по на север.

– Коя сте вие? – попитах аз.

Тя се обърна и ме погледна с присъщата си полу-усмивка. Беше стройна, четирийсетгодишна жена с дълга до раменете черна коса.

– Аз съм Карла Диас. А това е дъщеря ми Марета. Детето усмихнато гледаше към нас от мястото до шофьора с големи, любопитни очи. То също имаше дълга, черна като кехлибар коса. Аз се представих и попитах:

– Как разбрахте, че се нуждаем от помощ? Карла по-широко се усмихна.

– Преследват ви заради Ръкописа, нали?

– Да, но как разбрахте?

– И аз съм запозната с Ръкописа.

– Къде ни водите? – попитах аз.

– Не зная – отвърна тя. – Ще трябва да ми помогнете. Погледнах към Марджъри. Тя не отместваше очи от мен.

– В този момент не зная накъде да вървя – казах аз. – Преди задържането, се опитвах да стигна Икитос.

– Защо искаше да идеш там? – попита тя.

– За да открия един приятел. Той търси Деветото откровение.

– С опасна работа се е заел.

– Да, зная.

– Ние ще те закараме там, нали Марета? Момиченцето се разсмя и отвърна с изисканост, не за годините й:

– Разбира се.

– Каква според теб беше онази експлозия? – попитах аз.

– Сигурно камионът е бил дизелов и е пропускал – отвърна тя. – И преди имаше подобен инцидент.

Останах поразен от това колко бързо Карла се реши да ни помогне, затова повторих въпроса си.

– Как разбра, че бягаме от войниците? Тя си пое дълбоко дъх.

– Вчера през селището минаха много военни коли и се отправиха на север. Това е нещо необичайно ме наведе на спомена как мои приятели бяха задържани преди два месеца. Заедно с тях ние изучавахме Ръкописа. Бяхме единствените в селото, които притежаваха и осемте откровения. Тогава дойдоха войници и арестуваха приятелите ми. Оттогава не съм чувала нищо за тях.

– Вчера докато гледах камионите – продължи тя – си помислих, че военните продължават да издирват копия от Ръкописа и може би други хора, подобно моите приятели ще имат нужда от помощ. Представих си, че бих помогнала на тези хора, ако мога. Разбрах, че тази мисъл в такъв момент не е случайна. Тъй че никак не се изненадах, когато влязохте в къщата ми. Тя млъкна, след което попита:

– Случвало ли ви се е нещо подобно?

– Да – отвърнах аз.

Карла намали скоростта. Бяхме стигнали до кръстопът.

– Мисля, че трябва да свърнем надясно – каза тя. – Ще бъде по-дълго, но по-сигурно.

Карла зави вдясно, а Марета силно се наклони вляво и здраво се хвана за седалката, за да не падне. Това я разсмя. Марджъри гледаше момиченцето с възхищение.

– На колко години е Марета? – попита тя.

Карла малко се притесни, после помоли внимателно:

– Ако обичате, не говорете за нея така, сякаш не е тук. Нали ако беше голяма, щяхте нея да попитате.

– О, простете ми. – каза Марджъри.

– На пет години съм – отвърна гордо Марета.

– Познавате ли Осмото откровение? – попита Карла.

– Не – отвърна Марджъри. – Само Третото съм виждала.

– Аз съм стигнал до Осмото – казах аз. – Нямате ли копие от него?

– Не – отвърна Карла. – Всички копия бяха иззети от военните.

– Дали в Осмото откровение се говори нещо за това как трябва да се отнасяме към децата?

– Да, Разглеждат се бъдещите отношения между хората и много въпроси като например как да предаваме енергия на другите и да не изпадаме в привързаност.

Пак същото предупреждение. Тъкмо щях да попитам Карла какво означава това, когато се обади Марджъри.

– Кажете ни нещо за Осмото откровение.

– То разглежда как да използваме енергията по нов начин във взаимоотношенията си с хората, но в началото се говори за отношението към децата.

– И какво би трябвало да бъде то? – попитах аз.

– Децата трябва да се приемат като нова степен в еволюцията, която ни води напред. Но за своето развитие, те се нуждаят от нашата енергия постоянно и безусловно. Най-лошото нещо по отношение на децата е да им отнемеме постоянно енергия като се опитваме да ги коригираме. Това, както знаете вече, поражда у тях властна драма. Това манипулативно отношение обаче може да се избегне, ако възрастните им дават цялата енергия, която им е необходима, независимо от ситуацията. Затова те трябва винаги да бъдат включвани в разговорите, особено когато се отнасят до тях самите. И не бива да се поема отговорност за повече

деца, отколкото човек може да обкръжи с внимание.

– Значи Ръкописът разглежда всички тези проблеми? – попитах аз.

– Да – отвърна тя. – И въпросът с броя на децата е особено подчертан. Това леко ме смути.

– Защо броят на децата да е толкова важен? Тя бегло ме погледна, както шофираше.

– Защото възрастният може да отдели внимание само на едно дете в даден момент. Ако има твърде много деца спрямо броя на възрастните, възрастните се изтощават и не могат да им посветят достатъчно енергия. Децата започват да си съперничат за времето на възрастните.

– Братска ревност – уточних аз.

– Да, но в Ръкописа се изтъква, че този проблем е по-важен, отколкото се мисли. Често се възхваляват големите семейства с деца, които растат заедно. Но децата имат нужда да опознават света от възрастните, а не от другите деца. В много културни региони децата се събират на групи. Ръкописът казва, че хората трябва постепенно да разберат, че не бива да създават деца, когато няма поне един възрастен, способен да посвети цялото си внимание през цялото време на всяко едно от тях.

– Почакай малко – казах аз. – В много случаи и двамата родители се налага да работят, за да издържат семейството. Това ги лишава от правото да имат деца.

– Не непременно – отвърна тя. – В Ръкописа се казва, че семейството ще се разширява отвъд родствените връзки. Децата биха могли да получават внимание и от страна на други хора. Не е задължително цялата енергия да идва само от родителите. Дори е по-добре да не бъде така. Но който и да се грижи за децата, трябва да им посвещава цялото си внимание.

– Така е – казах аз. – Ти си успяла да постигнеш това. Марета изглежда изключително зряла за възрастта си. Карла се намръщи и каза:

– Не го казвай на мен, кажи го на нея.

– О, да – обърнах се аз към момиченцето. – Ти се държиш като голяма, Марета.

Тя засрамено погледна встрани, а после отвърна:

– Благодаря.

Карла топло я прегърна и ме погледна гордо.

– От две години насам се опитвах да се отнасям към Марета според духовното ръководство на Ръкописа, нали така, Марета?

Детето се усмихна и кимна с глава.

– Винаги съм се опитвала да ѝ посвещавам енергия и да ѝ казвам

истината за всяка ситуация на достъпен език. Отнасям се сериозно към детските ѝ въпроси и избягвам да ѝ давам измислени отговори, които служат главно за забавление на възрастните.

Усмигнах се.

– Сигурно имаш предвид измислици от рода на „щъркелите носят бебетата“ и други подобни?

– Да, но когато са влезли в културата, тези изрази не са така опасни. Децата лесно ги разбират, защото са едни и същи. По-лоши са онези извращения, които възрастните си позволяват само за да се позабавляват и защото истината им се струва твърде сложна, за да я разбере едно дете. А това не е вярно. Истината винаги може да се изрази на нивото на детското разбиране. Трябва само да се помисли как.

– Какво казва Ръкописът по този въпрос?

– Казва, че винаги можем да намерим начин да кажем на едно дете истината.

Донякъде не можех да приема тази идея. Аз самият обичах да залягвам децата.

– Нима децата не могат да разберат, когато възрастните просто се шегуват? – попитах аз. – Това може да ги направи преждевременно зрели и да ги лиши от радостите на детството.

Тя критично ме изгледа.

– Марета блика от радост. Ние се гоним, въргаламе се и играем всякакви детски игри. Разликата е, че когато просто фантазираме, тя знае, че фантазираме.

Кимнах с глава. Права беше, разбира се.

– Марета вярва на себе си – продължи Карла – защото аз винаги съм откликвала на нейните потребности. Обръщала съм ѝ специално внимание винаги, когато се нуждае. А когато аз не мога, сестра ми, която живее в съседния вход, ме замества. До нея винаги е имало възрастен човек, който да отговаря на въпросите ѝ. Тя няма нужда да се самоизтъква, защото винаги е получавала искрено внимание, винаги е могла и знае, че винаги ще може да разчита на достатъчно енергия и така при нея безболезнено ще може да се осъществи прехода от получаване енергия от възрастните към получаване на енергия от вселената – към което всички се стремим.

Погледнах навън през прозореца. Пътят ни минаваше през гъста джунгла и, макар да не се виждаше, слънцето явно клонеше на запад в следобедното небе.

– Дали до довечера ще пристигнем в Икитос? – попитах аз.

– Не – отвърна Карла. – Но можем да пренощуваме при мои познати.

– Наблизо ли? – попитах аз.

– Да, в дома на един приятел. Служител е по опазването на природата.

– Държавен служител, така ли?

– Част от Амазонка е охранявана зона. Той е местен агент, но има голямо влияние. Казва се Хуан Хинтон. Не се тревожете. Той вярва в Ръкописа, а и властите досега не са го закачали.

Пристигнахме, когато небето беше напълно притъмняло. Джунглата край нас бе оживяла от нощните звуци, въздухът беше задушен. Голямата, добре осветена, дървено облицована къща се намираше сред едно сечище сред гъста зеленина. В близост до нея имаше още две големи постройки и няколко джипа. Още една кола, повдигната върху дъски се поправяше от двама мъже, които работеха на изкуствено осветление.

На почукването на Карла се отзова слаб перуанец, скъпо облечен. Той й се усмихна, но когато забеляза нас с Мърджъри, на лицето му се изписа тревога и неудоволствие. Говореха на испански. Карла нещо го молеше, но ако се съдеше по израза и интонацията му, той не бе склонен да приеме.

Тогава през откренатата врата аз зърнах един самотен силует в коридора. Приблжих и разпознах Джулия. Тя също ме видя и излезе изненадана. Леко докосна рамото на мъжа и тихо му каза нещо на ухото. Той кимна и съдържано ни покани да влезем. Ние се представихме и Хинтон ни заведе в кабинета си. Джулия погледна към мене и каза:

– Ето че наистина се срещнахме. Тя носеше кафеникави панталони с големи джобове и ярко червена фланелка.

– Да, наистина – отвърнах аз.

Един перуанец от прислугата отиде при Хинтон, замени няколко думи с него и двамата се отправиха към друга част на къщата. Джулия се настани на един стол до малка масичка и покани останалите да седнат отсреща на дивана. Марджъри изглеждаше разтревожена и не отместваше поглед от мене. Карла изглежда усети притеснението на Марджъри. Приблжи до нея и я хвана за ръката.

– Хайде да си направим топъл чай – предложи тя. Докато се отдалечаваха, Марджъри отново се обърна да ме погледне. Усмихнах й се и ги проследих с поглед, докато се скриха зад ъгъла и влязоха в кухнята. После се обърнах към Джулия.

– Какво според теб означава това? – попита тя.

– Какво означава кое? – отвърнах разсеяно аз.

– Че отново се случи да се срещнем.

– О... не зная.

– Как се запозна с Карла? Накъде сте тръгнали?

– Тя ни спаси. Марджъри и аз бяхме задържани от перуански войници. Избягахме и попаднахме на Карла. Джулия изглеждаше развълнувана.

– Каж ми как стана това.

Облегнах се и ѝ разказах цялата история, като започнах от момента, когато взех камионетката на отец Карл и после всичко за нашето задържане и случайното ни бягство.

– И Карла се съгласи да ви закара в Икитос? – попита Джулия.

– Да.

– Искаш ли да отидеш там?

– Уил е казал на отец Карл, че отива там. Явно е по следите на Деветото откровение. Неизвестно защо, и Себастиан е там.

Джулия кимна.

– Да, Себастиан поддържа мисия близо до Икитос. Там изгради своя авторитет, като покръстваше индианците.

– Ами ти? – попитах аз. – Накъде отиваш сега?

Джулия каза, че тя-също търси Деветото откровение, но няма никаква следа. Дошла тук, защото многократно ѝ минавала мисълта за нейния стар приятел Хинтон.

Почти не я слушах. Марджъри и Карла се появиха в хола с чаши чай в ръце и нещо си говореха. Марджъри улови погледа ми, но нищо не каза.

– Тя чела ли е нещо от Ръкописа? – попита Джулия, сочейки с глава към Марджъри.

– Само Третото откровение – казах аз.

– Ако поиска, бихме могли да ѝ помогнем да напусне Перу.

Обърнах се и я погледнах.

– Но как?

Сервираше сам и се настаняваше край масата. Марета изпя песен за благослов и ние прекарахме около час и половина в хранене и приказки. Хинтон се бе освободил от притеснението си и седеше в приятно настроение, което ни помогна да се отпуснем и ние след напрежението от бягството. Марджъри свободно разговаряше и се смееше. Близо до нея преливах от нежна любов.

След вечеря се върнахме в кабинета на Хинтон, където бе сервиран

карамел и сладък ликьор. Марджъри и аз седнахме на дивана и заразказвахме надълго и широко за своя живот и преживелици. Все по-близки се чувствахме. И като че ли единственият проблем, който се явяваше, бе че тя живееше на западния бряг, а аз на юг. Скоро обаче Марджъри престана да се тревожи от този проблем и започна да се смее от сърце.

– Нетърпелива съм да се върнем в Щатите – каза тя. – Такова удоволствие ще бъде да пътуваме ту натам, ту насам.

Аз се облегнах и я погледнах сериозно.

– Джулия каза, че може да уреди заминаването ти веднага.

– Имаш предвид нашето заминаване навярно? – попита тя.

– Не, аз... не мога да замина.

– Но защо? – попита тя. – Та аз не мога да те оставя тук. Нито пък да остана. Направо ще полудея.

– Ще трябва да заминеш без мен. Скоро ще тръгна и аз.

– Не! – каза тя на висок глас. – Не бих могла да понеса това!

Карла, която влизаше в кабинета, след като бе сложила Марета да спи, погледна към нас и се обърна на другата страна. Хинтон и Джулия продължаваха да разговарят, като се правеха, че не са забелязали избухването на Марджъри.

– Моля те, нека се върнем у дома – повтаряше Марджъри.

Аз отместих поглед встрани.

– Е, добре! – каза тя. – Остани си тук! Стана и бързо се отправи към спалнята.

Стомахът ме сви от болка, докато гледах Марджъри да се отдалечава. Енергията, с която ме изпълваше нейната близост, се сринна и аз изведнъж се почувствах слаб и объркан. Опитах се да се отърся от това. В края на краищата, казах си аз, познаваме се съвсем отскоро. Но от друга страна ми минаваше през ума, че може и да е права, че може би трябваше да се завърна у дома. В края на краищата, каква полза да стоя тук? В родината си бих могъл да съдействам за някаква подкрепа на Ръкописа, при това без да рискувам живота си. Станах и последвах Марджъри към дъното на коридора, но кой знае защо, отново се върнах на мястото си. Не знаех какво да правя.

– Може ли да поговорим за минутка? – попита Карла най-неочаквано. Беше застанала до дивана, без да я забележа.

– Да, разбира се – отвърнах аз.

Тя седна и се обърна загрижено към мен.

– Без да искам чух какво се случи – каза тя. – Мисля си, че преди да вземеш своето решение, добре е да чуеш какво казва Осмото откровение

за привързването към някои хора.

– Да, бих искал да узная това.

– Когато човек поиска да познае себе си и да се включи съзнателно в еволюционното развитие, случва се да бъде ненадейно спрял от привързаност към друг човек.

– Сигурно имаш пред вид мене и Марджъри?

– – Аз ще ти обясня принципа. А ти сам ще прецениш за себе си.

– Съгласен съм.

– Нека първо ти кажа, че самата аз трудно разбрах тази част на откровението. Сигурно така и нямаше да я разбера, ако не се бях запознала с професор Рино.

– Рино ли?! – възкликнах аз. – Та аз го познавам. Срещнах го, когато изучавах Четвъртото откровение.

– А ние се запознахме, когато и двамата бяхме стигнали до Осмото откровение. Той остана у нас няколко дни.

Кимнах учуден.

– Той ми обясни как привързването според Ръкописа води до межличностна борба в интимните връзки между хората – продължи Карла. – Винаги е било удивително как така любовното блаженство и вълнение изведнъж преминава в конфликт. Сега знаем защо. Това става в резултат на взаимното преливане на енергия между двамата. Когато двама души се влюбят, в началото те несъзнателно си отдават енергия и започват да се чувстват вдъхновени и жизнерадостни. Това е невероятното въодушевление, което наричаме „влюбване“. За съжаление, когато човек очаква прилив на енергия от страна на друг човек, той се откъсва от енергията на вселената. Но често другият няма достатъчно енергия, за да я отдава постоянно. Тогава се появява борба за енергия, в резултат на което и двамата изпадат в познатите си властни драми с цел да черпят от енергията на другия. В този момент връзката деградира до обикновена борба за надмощие.

Тя се подвоуми за момент, сякаш не беше сигурна дали разбирам, след което добави:

– Според Рино нашата склонност към подобен тип привързване има психологическо обяснение, което вероятно би ти помогнало да разбереш нещата по-добре.

Отново кимнах да продължи.

– Проблемът според Рино се крие в нашето ранно семейство. Борбата за енергия не ни е позволила да завършим един съществен психологически процес – да интегрираме в себе си обратната страна на нашия

пол.

– Каква страна?

– В моя случай – поясни тя – аз не съм успяла да интегрирам моята мъжка страна. В твоя случай ти не си успял да интегрираш своята женска страна. Ние се привързваме към човек от другия пол, защото имаме потребност от противоположната полова енергия. Разбираш ли, мистичната енергия, която можем да отключим като наш вътрешен източник е едновременно мъжка и женска. Тя може да ни стане достъпна, но в началото трябва да бъдем много предпазливи. Ако преждевременно се свържем с човек, от когото да черпим нашата мъжка, респективно женска енергия, блокираме притока си на енергия от вселената.

Казах, че не разбирам.

– Помисли как би трябвало да се осъществи интеграцията на мъжката и женската страна у детето в едно идеално семейство и тогава сигурно ще разбереш какво имам предвид – поясни тя. – Детето първоначално получава енергия от възрастните. Обикновено на него му е полесно да се идентифицира и да получава енергия от родителя от същия пол. По-трудно е да получава енергия от другия родител, поради различието на половете. Да вземем за пример едно момиченце. То се опитва да интегрира в себе си мъжката си страна, което го прави изключително привързано към баща му. Момиченцето желае баща му изцяло да му принадлежи. В Ръкописа се обяснява, че това се дължи на нуждата ѝ от мъжка енергия, която да допълни нейната женска природа. Тази мъжка енергия ѝ помага да се чувства уверена в себе си и цялостна. Но тя неоснователно мисли, че може да се чувства така само ако непрестанно е край баща си. Тя чувства, че тази енергия ѝ принадлежи и трябва да разполага с нея както желае, поради което се стреми да обсеби баща си. Вярва, че той е съвършен и незаменим и е длъжен да удовлетвори всяка нейна прищявка. В едно по-несъвършено семейство това създава борба за надмощие между момиченцето и бащата. Драмите се формират, когато тя се научи да се налага и да манипулира баща си, за да получава енергията, която желае. В идеалното семейство обаче бащата не би се поддал на тази борба за енергия. Той ще продължи да се отнася честно към нея и да ѝ отдава безусловно достатъчно енергия, дори ако не прави всичко, което тя иска от него. Тук е важно да се знае, че в идеалния случай, бащата ще си остане открит и готов за общуване. Тя го смята за идеален и незаменим, но ако той честно ѝ обясни кой е, с какво се занимава и защо, момиченцето може да интегрира неговия специфичен стил и способности и ще преодолее нереалистичното си отношение към баща

си. Накрая ще започне да гледа на него просто като на човек, с неговите способности и недостатъци. Когато се осъществи такова реално отношение, детето лесно ще се научи да черпи мъжката си енергия не от бащата, а от всеобщата енергия, съществуваща във вселената.

– Проблемът е – продължи тя – че повечето родители все още се конкурират за енергия със собствените си деца и това се отразява на всички нас. Поради това съперничество никой от нас не е разрешил докрай проблемите си с противоположния пол. Ние всички все още търсим енергията на противоположния пол вън от себе си, в човека, мъж или жена, когото смятаме идеален и незаменим и можем да притежаваме сексуално. Виждаш ли какъв е проблемът?

– Струва ми се, че да – отвърна аз.

– За да еволюираме съзнателно – продължи тя – ние трябва да преодолеем една критична ситуация. Както вече споменах, в Осмото откритие се говори, че когато станем част от еволюционния процес, ние автоматично започваме да получаваме едновременно женска и мъжка енергия. Тя се влива в нас по естествен път от вселенската енергия. Но трябва да бъдем бдителни, защото ако се привържем към човек, от когото можем пряко да получаваме енергията на противоположния пол, бихме прекъснали връзката си с истинския източник... Което би ни върнало назад в развитието ни – и тя се позасмя, сякаш на себе си.

– На какво се смееш? – попитах аз.

– Веднаж Рино направи следната аналогия – отвърна тя. – Каза, че докато не се научим да избягваме подобни ситуации, ние вървим по полуокръжност, кецо като буквата С. Много лесно сме склонни да се поддадем на човек от противоположния пол – друга полуокръжност, която да се свърже с нашата, за да затвори кръга и да ни създаде чувство за пълнота и цялостност, каквото се получава, когато напълно се свържем със вселената. А всъщност само сме се свързали с друг човек, който също търси другата си половина навън. Според Рино това е класическа връзка на взаимна зависимост и тя крие потенциални проблеми, които започват веднага да се проявяват.

Тя се подвоуми, сякаш очакваше какво ще кажа, но аз само кимнах с глава.

– Двамата си мислят, че са създали един завършен човек, едно цяло О, но то е изградено от двама души. Единият отдава мъжка енергия, другият женска. Този цялостен човек следователно има две глави или два аза. И двамата искат да владеят този цял човек, който са създали и както през детството, и двамата искат да командват другия, сякаш той

им принадлежи. Този вид илюзия за завършеност винаги се превръща в борба за надмощие. В края на краищата всеки от двамата започва да си позволява твърде много спрямо другия и дори въобще да не го зачита, за да направлява този цялостен аз в посоката, която на него му харесва. Но това, разбира се, не може да продължава дълго. Поне в наше време. Може би в миналото единият от партньорите е бил готов да се подчини на другия – обикновено жената, понякога мъжът. Но сега сме се отърсили от това съзнание. Вече никой не иска да бъде подчинен на друг.

Спомних си как Първото откровение разкриваше борбата за надмощие в интимните взаимоотношения и гневното избухване на онази жена в ресторанта с Чарлин.

– Значи, край на любовните истории – казах аз.

– О, ние можем да имаме своите любовни връзки – отвърна Карла. – Но преди това трябва да завършим кръга самостоятелно. Трябва да установим трайна връзка с енергиите на вселената. За това е нужно време, но когато го постигнем, продължаваме да бъдем отворени за любовта и бихме могли да постигнем онова, което в Ръкописа се нарича духовна любов. Когато ни свързват чувства с друг човек, който е цялостен като нас, ние създаваме един свръхаз. Но това никога не ни отклонява от пътя на нашата индивидуална еволюция.

– Докато ние с Марджъри в момента се отклоняваме от нашия път, така ли мислиш?

– Да.

– И как да се избягват подобни връзки? – попитах аз.

– Като не бързае да се отдадем на „любовта от пръв поглед“, като се научим да имаме платонични връзки с хора от другия пол. Като се отдаваме на интимни отношения само с човек, готов да ни се открие напълно, да ни каже всичко за себе си – което в идеалния случай се очаква от нашия баща или майка през детството. Когато опознаем вътрешния живот на нашия любим човек, ние се освобождаваме от своите фантазии проекции относно другия пол и това ни позволява да съхраним своята връзка с вселената. Но не бива да забравяме, че това съвсем не е лесно. Особено ако се налага да прекратим една вече съществуваща привързаност. Това е истинско разкъсване на енергиите и то боли. И все пак е неизбежно. Взаимната зависимост не е някаква нова болест, засегнала само някои измежду нас. Ние всички сме зависими и всички трябва да се освободим от тази зависимост сега. Целта е да можем да изпитваме щастие и озарение, каквито човек преживява в началото на една любовна връзка и тогава, когато сме сами. Човек трябва да се научи да интегрира

мъжкото, респективно женското начало вътре в себе си. Тогава той се издига на по-високо стъпало на еволюцията и може да намери онази единствена любовна връзка, която наистина му подхожда. Ти замълча.

– А кой знае, ако вие с Марджъри еволюирате, може би ще откриете, че наистина си принадлежите един на друг. Но знай едно: в момента вашата връзка няма да бъде щастлива.

Хинтон прекъсна разговора ни, за да ни каже, че сте ни са готови и че той си ляга. Благодарихме му за гостоприемството и той се оттегли.

– Аз също си лягам – каза Карла. – Утре ще поговорим пак.

Кимнах с глава и останах загледан след нея, докато се отдалечаваше. Тогава усетих, че някой сложи ръка на рамото ми. Беше Джулия.

– Прибирам се в стаята си – каза тя. – Ти знаеш ли къде е твоята? Бих могла да ти я покажа.

– Да, ако обичаш – казах аз. – А стаята на Марджъри къде е?

Тя се усмихна, преведе ме през коридора и спря пред една врата.

– Не е близо до твоята – каза тя. – Господин Хинтон е много консервативен човек.

Аз отвърнах на усмивката ѝ и ѝ пожелах лека нощ, след което влязох в стаята си и дълго не можах да заспя.

Когато се събудих, усетих дъх на силно кафе. Миризмата му се носеше из цялата къща. Облякох се и отидох в хола. Възрастен прислужник ми предложи чаша пресен гроздов сок и аз го приех.

– Добро утро – чу се зад мен гласът на Джулия. Обърнах се.

– Добро утро. – Тя се вгледа в лицето ми и попита:

– Разбра ли защо се срещнахме отново?

– Не – отвърнах аз. – Не успях да помисля за това. Опитвах се да разбера страстите.

– Да. Забелязах – каза тя.

– И какво забеляза?

– Как изглеждаше енергийното ти поле.

– И как изглеждаше?

– Твоята енергия беше свързана с тази на Марджъри. Докато ти седеше тук, а тя беше в другата стая, твоето енергийно поле се бе разтегнало и се бе свързало с нейното.

Поклатих глава.

Тя се усмихна и сложи ръка на рамото ми.

– Беше загубил връзката си с вселената. Вместо това се бе свързал с енергията на Марджъри. Така е с всички привързаности – човек има

нужда от посредничеството на някого или нещо, за да се свърже с енергията на вселената. За да преодолее това, човек трябва да издигне нивото на своята енергия и да намери своя вътрешен център своето истинско предназначение на земята.

Аз само кимнах и излязох, като я оставих в хола. В продължение на десетина минути практикувах метода за изграждане на енергия, на който ме бе научил Санчес.

Постепенно красотата ме покори и аз се почувствах олекнал. Върнах се в къщата.

- Изглеждаш по-добре – каза Джулия.
- И по-добре се чувствам – отвърнах аз.
- Кои са въпросите, пред които си изправен в момента?

Замислих се. Бях намерил Марджъри, тъй че този въпрос бе получил своето разрешение. Но исках да открия и Уил. Както и да узная нещо повече за взаимоотношенията между хората според Ръкописа. Ако той можеше да се отрази положително върху човешките взаимоотношения, какво тогава безпокоеше Себастиан и другите духовници?

Обърнах се към Джулия.

– Трябва да опозная останалата част от Осмото откровение и да открия Уил. Може би той вече притежава Деветото.

– Утре отивам в Икитос – каза Джулия. – Искаш ли да дойдеш и ти? Колебаех се.

- Мисля, че Уил е там – добави тя.
- Откъде знаеш?
- От това, което си представих снощи във връзка с него.

Не казах нищо.

– Представих си те и теб – продължи Джулия. – Представих си как двамата отиваме в Икитос. И ти си замесен в цялата тази работа.

- Коя работа? – попитах аз. Тя се усмихна.
- В това да открием последното откровение преди Себастиан.

Докато Джулия говореше, в съзнанието ми изникна представата как с нея пристигаме в Икитос, след което кой знае защо решаваме да тръгнем в различни посоки. Предчувствах, че имам някакво предназначение, но не знаех какво.

Върнах се към разговора си с Джулия. Тя се усмихваше насреща ми и попита: – Къде се беше отнесъл?

- Извинявай. Замислих се – отвърнах аз.
- Нещо важно?
- Не зная. Представих си, че когато пристигнем в Икитос...ще

поемем в различни посоки. В стаята влезе Роландо.

– Донесох ви храна за из път – обърна се той към Джулия. Когато ме позна, любезно ми кимна с глава.

– Да, благодаря – отвърна Джулия. – Имаше ли много войници?

– Не, изобщо не видях – отвърна той.

В този момент влезе Марджъри и аз се разсеях, но чух как Джулия казваше на Роландо, че вероятно Марджъри ще иска да тръгне с него за Бразилия, откъдето да си уреди завръщането в Щатите.

Приближих се до Марджъри.

– Добре ли спа? – попитах я. Тя ме погледна така, сякаш се двоумеше дали да не продължи да се сърди, но отвърна:

– Не особено.

Посочих с глава към Роландо.

– Това е приятел на Джулия, който тази сутрин тръгва за Бразилия. Може да ти помогне от там да се прехвърлиш в Щатите.

Тя като че ли се страхуваше.

– Повярвай ми, всичко ще бъде наред – успокоих я аз. – Те са помагали и на други американци. Имат познати в Американското посолство в Бразилия. Скоро би могла да си бъдеш вече у дома.

Тя мълчаливо кимна.

– Тревожа се за теб.

– С мен всичко ще бъде наред. Няма защо да се тревожиш. Щом се върна в Щатите, веднага ще ти се обадя.

Хинтон извести, че е сервирана закуската и ние се отправихме към трапезарията и започнахме да се храним. След закуска Джулия и Роландо се разбързаха. Джулия каза, че най-добре е Роландо и Марджъри да преминат границата преди мръкване, а пътят ще трае цял ден.

Марджъри скъта някои дрехи, които Хинтон ѝ даде за из път. Докато Джулия и Роландо си говореха край вратата, аз дръпнах Марджъри встрани.

– Не се тревожи за нищо – казах аз. – Отваряй си очите на четири и може би ще видиш и останалите откровения.

Тя се усмихна, но нищо не каза. Заедно с Джулия наблюдавахме как Роландо ѝ помага да натовари нещата си в малката му кола. Докато колата се отдалечаваше, очите ни се срещнаха за миг.

– Смяташ ли, че ще успеят да се измъкнат? – попитах Джулия.

Тя ме погледна и ми смигна.

– Разбира се. Я по-добре и ние да тръгваме. Мога да ти предложа едни дрехи.

Тя ми подаде чанта с дрехи, които натоварихме заедно с няколко кутии храна на пикапа. После се сбогувахме с Хинтон и с Карла и Марета и потеглихме на североизток към Икитос.

Заобикаляше ни все по-гъста джунгла и все по-малко следи от хора се забелязваха. Замислих се за Осмото откровение. В него явно се разкриваха едни нови взаимоотношения, но аз още не го разбирах напълно. Карла ми бе разказала как би трябвало да се отнасяме към децата и какви опасности крие една привързаност към друг човек. Но освен това и Пабло, и Карла бяха намекнали за възможност съзнателно да предаваш енергия на другите. Какво ли означаваше това?

Погледнах Джулия в очите и казах:

– Не ми е напълно ясно Осмото откровение.

– Отношението ни към останалите хора зависи от степента на нашата еволюция, от степента, в която въпросите на нашия живот получават отговор – каза тя.

– По какъв начин става това? – попитах аз.

– Вземи за пример себе си – каза тя. – По какъв начин твоите въпроси получават отговор?

– Струва ми се, че отговорите ми се дават от хората, които срещам.

– А ти винаги ли си готов да приемеш познанието, което ти носят?

– Не винаги. В повечето случаи съм резервиран.

– А това не отблъсква ли хората, които имат какво да ти кажат?

– Не, те са открити и отзивчиви към мен. Те... – двоумях се. Не знаех как по-точно да се изразя.

– Помагат ли ти да станеш по-открит? Вдъхват ли ти топлината и енергия? – попита тя.

Въпросът ѝ отприщи у мен редица спомени. Спомних си как Уил ме успокои, когато ме срещна в Лима, обзет от ужас, и бащинските грижи на Санчес, и грижовните напътствия на отец Карл, Пабло и Карла. А ето че сега и Джулия. Очите им толкова си приличаха.

– Да – отвърнах аз. – Всички вие сте ми помагали.

– Наистина – каза Джулия. – При това съзнателно, ръководейки се от Осмото откровение. Когато ти вдъхваме енергия и ти помагаме да разбереш себе си, ние ти позволяваме да ни откриеш истината, която имаш да ни предадеш. Нима не разбираш? Най-доброто, което можем да направим за нас самите е да ти предадем енергия.

– Какво по-точно се говори в Ръкописа по този въпрос?

– Че винаги, щом пътищата ни се кръстосват с някого, той идва да ни предаде някакво познание. Случайни срещи не съществуват. Но дали

ще получим познанието, което идва да ни се даде чрез тези срещи, зависи само от нас. Ако се срещнем с някого и поговорим, без да научим нищо от този разговор, това не значи, че не е имало какво да научим, а само че по една или друга причина, то не е стигнало до нас.

Тя се замисли за миг, но отново продължи:

– Не ти ли се е случвало да срещнеш случайно някой стар познат или приятел, да побъбрите и да се разделите, след което да се срещнете отново още същия ден или същата седмица?

– Случвало ми се е – отвърнах аз.

– И какво обикновено си казвате в такива случаи? Предполагам нещо от рода на: „О, каква приятна изненада да те срещна отново“, засмивате се и си продължавате по пътя.

– Ами нещо такова.

– В Ръкописа се казва винаги в такива случаи, каквото и да вършим, да спрем за малко и да се опитаме да разберем какво имаме да кажем на този човек или той на нас. И когато хората започнат да си дават сметка за това, нашите взаимоотношения ще престанат да са така прибързани, а ще станат по смислени и целенасочени.

– Дали това не е твърде трудно за осъществяване, особено когато човекът не разбира за какво му говориш?

– Да, трудно е, но Ръкописът препоръчва някои подходи.

– Имаш предвид как конкретно да постъпваме един с друг?

– Точно така.

– И какво се казва там?

– Нали си спомняш от Третото откровение, че единствено хората в света могат да отдават съзнателно енергия?

– Да.

– А помниш ли как става това? – Припомних си уроците на Джон.

– Да, като се оставиш на възхищението си от красотата на даден обект, докато повишиш дотатъчно своята енергия, за да изпиташ любов. В любовта става обмен на енергии – ние отдаваме енергията, с която сме били заредени.

– Тъкмо същият принцип действа и при хората. Когато изпитаме възхищение от външния вид и качествата на един човек, неговият облик ни става близък и ние можем да му влеем от нашата енергия като по този начин издигнем неговото енергийно ниво. Разбира се, първата стъпка е да поддържаме високо нивото на собствената си енергия. Тогава бихме могли да насочим енергийния поток през нас към другия. И колкото по-скъп ни е един човек със своята уникалност и вътрешна красота,

толкова повече енергия се влива в него и съответно и в нас.

– Това си е истински хедонизъм – разсмя се тя. – Колкото повече обичаме и ценим другите, толкова повече енергия се влива в нас. Затова и любовта, която изпитваме към хората, енергията, която им отдаваме, е най-доброто, което можем да направим за самите себе си.

– Не за пръв път чувам това – казах аз. – Отец Санчес често го е повтарял.

Загледах се в Джулия. Имах чувството, че за първи път виждам в душата ѝ. Тя също ме погледна, после отклони поглед към пътя.

– Енергията, която се влива в човека, има огромно въздействие – каза тя. – Ето например в момента аз просто чувствам как ти ме изпълваш с енергия. Имам усещане за лекота и яснота при изразяване на мислите си. Ти издигаш моята енергия и това ми позволява по-лесно да се доближа до своята истина и да ти я предам. А когато става така, и ти самият чувстваш, че чрез мен ти се открива определено познание. Това ти помага да проникнеш в моята висша душа по-дълбоко и да я почувстваш близка, което пък на свой ред още повече ме зарежда с енергия и ми открива истината, тъй че цикълът отново се повтаря. Такова взаимно вливане на енергия може да изведе хората до невероятни висоти. Не бива обаче да забравяш, че това е твърде различно от връзките, основани на взаимна зависимост/Връзките, основани на взаимна зависимост също започват по този начин, но скоро се израждат във властни отношения, защото привързването откъсва хората от източника на енергия и те започват да се чувстват изчерпани. Истинското отдаване на енергия е без привързаност и желание да получиш нещо за себе си. Двамата просто получават познание един чрез друг.

Докато говореше, хрумна ми един въпрос. Пабло бе казал, че не съм разбрал какво е трябвало да науча от Костус, защото съм провокирал детската му драма.

– А какво да правим – попитах Джулия – когато разговаряме с човек, който вече участва в някаква властна драма и се стреми да ни въвлече в нея? Как да преодолеем това?

Джулия веднага отвърна:

– В Ръкописа се казва, че ако ние не възприемем отрежданата ни роля, драмата на другия човек ще се разпадне от само себе си.

– Май не ми е много ясно – казах аз. Джулия се взираше в пътя. Беше замислена.

– Наоколо имаше бензиностанция. Можем да заредим.

Погледнах към индикатора, който сочеше, че половината резервоар

е все още пълен.

– Имаме още доста бензин – казах аз.

– Да, зная, но ми хрумна да спрем и да налеем бензин, а значи няма да е зле да го сторим.

– Е, щом е така.

– Ето отгук – посочи тя вдясно.

Свърнахме и пътувахме почти половин километър през джунглата преди да стигнем до нещо като ловно-рибарски заслон. Сградата се намираще на брега на една река и няколко рибарски лодки се виждаха завързани. Спряхме пред стара бензиностанция и Джулия влезе да потърси собственика.

Аз излязох от колата и се изтегнах, след което покрай сградата отидох на брега на реката. Въздухът беше много влажен. Слънцето не се виждаше под гъстия покров на дърветата, но аз бях сигурен, че е точно в зенита си. Скоро температурите щяха да станат убийствени.

Неочаквано зад гърба ми някой ядосано се развика на испански. Обърнах се. Беше нисък, набит перуанец, който повтори думите си със заплашителен вид.

– Не разбирам какво ми говорите. Той премина на английски.

– Кой си ти? Какво търсиш тук?

Опитах се да не обръщам внимание на тона му.

– Току-що спряхме, за да налеем бензин. Тръгваме след няколко минути.

Обърнах се и отново се загледах във водата с надеждата, че ще се махне.

Той приближи от страни.

– Май най-добре е да кажеш кой си, янки.

Аз отново го погледнах. Изглежда никак не се шегуваше.

– Американец съм. Пътувам с една приятелка без конкретна цел – казах аз.

– Загубен американец – каза с неприязън той.

– Нещо такова – отвърнах аз.

– И какво търсиш тук, американцецо?

– Нищо не търся и нищо не съм ти сторил – казах аз като се опитвах да се оттегля към колата. – Остави ме на мира.

Най-неочаквано видях, че Джулия беше застанала до колата. Когато отпратих поглед нататък, перуанецът също се обърна и я забеляза.

– Време е да тръгваме. Не работят вече – каза Джулия.

– Коя си ти? – попита перуанецът все така враждебно.

– А ти защо си толкова ядосан? – на свой ред попита Джулия.

Мъжът промени поведението си.

– Защото работата ми е да охранявам това място.

– Сигурна съм, че добре си вършиш работата. Но с теб трудно може да се разговаря, когато заплашваш.

Мъжът опули очи, като се опитваше да разбере що за птица е Джулия.

– Тръгнали сме за Икитос – каза Джулия. – Имаме работа с отец Санчес и отец Карл. Познаваш ли ги?

Той поклати глава, но споменаването на двамата свещеници го на- кара още повече да омекне. Накрая кимна и се отдалечи.

– Да вървим – каза Джулия.

Влязохме в пикапа и потеглихме. Дадох си сметка колко неспокоен и напрегнат съм бил и се опитах да се отърся от това.

– Какво се случи вътре? – попитах аз. Джулия погледна към мен.

– Какво е трябвало да се случи?

– Ами нещо, от което да се разбере защо е трябвало да спрем.

Тя се засмя и отвърна: – Не, цялото действие се развиваше навън. Погледнах я удивен.

– Не можа ли да разбереш? – попита тя.

– Не – отвърнах аз.

– За какво мислеше малко преди да пристигнем?

– Че искам да си изпъна краката.

– Не, преди това. За какво ме питаше, когато разговаряхме?

Опитах се да си спомня. Говорехме за детските драми. Тогава си спомних.

– Ти каза нещо, което не разбирах – отвърнах аз. – Каза, че човек не може да играе своята властна драма с нас, ако ние не се оставим да ни въвлече в съответната роля. Това не ми стана ясно.

– А вече ясно ли ти е?

– Все още не. Какво искаш да кажеш?

– Ами случката с онзи човек ясно демонстрира какво става, ако чо- век *приеме* да играе съответната роля.

– Как така?

Тя ме стрелна с очи.

– Каква роля играеше онзи човек пред тебе?

– Очевидно ролята на Насилника.

– Точно така. Ами ти?

– Просто се опитвах да го накарам да ме остави на мира.

– Да, но каква роля играеше?

– Ами първо реагирах съдържано, но той не престана да ме напада.

– И тогава?

Не ми беше приятен този разговор, но аз си наложих да не го прескъвам и да му обърна внимание. Погледнах Джулия и ѝ отвърнах:

– Сигурно съм влязъл в ролята на „горкия аз“. Тя се усмихна.

– Точно така.

– Докато ти явно се справи без проблеми – казах аз.

– Само защото не приех ролята, която очакваше от мене да приема.

Спомни си, че властната роля на всеки човек е била формирана през детството в зависимост от ролята на друг. Затова и всяка роля се нуждае от съответната ѝ друга роля, за да бъде разиграна напълно. За да извлича енергия, типът на насилника се нуждае от човек в ролята на „горкия аз“ или от друг насилник.

– А ти как успя да се справиш? – попитах аз, все още объркан.

– В случая бих могла да откликна като изигряя друг насилник, опитвайки се да бъда по-силна от него. Но тогава можеше да се стигне до бой. Аз обаче постъпих според правилата на Ръкописа. Назовах ролята, която играеше той. Всички роли са скрити стратегии за придобиване на енергия. Той се опитваше по насилствен начин да ти отнеме енергия. Когато се опита да приложи същата тактика и към мен, аз назовах онова, което правеше.

– Затова ли го попита защо е толкова ядосан?

– Да. Ръкописът отбелязва, че скритите стратегии за получаване на енергия не могат да съществуват, когато човек ги назове и по този начин ги доведе до съзнанието. Те престават да бъдат скрити. Това е много прост метод истината в разговора да се прояви. След това човек става по-естествен и искрен.

– Като че ли е така – признах аз. – Случвало ми се е и преди несъзнателно да изтъкна нечия роля.

– Сигурно. Всеки го е правил. Сега просто го осъзнаваме. Но за да бъде подобен метод истински валиден, нужно е да разберем добрата страна човека отвъд неговата роля и да му отдадем колкото се може повече енергия. Ако един човек почувства прилив на енергия, по-лесно ще се откаже от опита си да манипулира другите за енергия.

– И ти какво добро успя да видиш в онзи човек?

– Той беше едно беззащитно момче, което отчаяно се нуждае от енергия. Освен това те научи на онова, от което имаше нужда точно в момента, не е ли така?

Погледнах я. Тя едва съдржаше смеха си.

– И според тебе ние сме се озовали там, само за да мога аз да разбера как да се справям с някой, който играе определена роля?

– Нали такъв ти беше въпросът?

Усмихнах се. Връщах си доброто настроение.

– Да, май че беше така.

Събудих се от един комар, който кръжеше около лицето ми. Отправих поглед към Джулия. Тя се усмихваше, сякаш си спомняше нещо смешно. Бяхме пътували в пълно мълчание няколко часа, след като си тръгнахме от станцията край реката. От време на време си хапвахме по нещо, приготвено от Джулия за из път.

– Събуди ли се? – попита Джулия.

– Да – отвърнах аз. – Далеч ли сме от Икитос?

– Градът е на около трийсет километра, но странноприемницата на Стюарт е на няколко минути път оттук. Това е малка странноприемница, където се отбиват ловците. Собственикът е англичанин и един от привържениците на Ръкописа – отново се усмихна тя. – Често сме били заедно и сме перкарвали приятно. Ако не е станало нещо непредвидено, ще го намерим там. Надявам се да разбера и къде е Уил.

Тя спря пикала в страни на пътя и ме погледна.

– Хайде да видим какво става – каза тя. – Преди да те срещна отново, аз пътувах с намерение да съдействам за откриването на Ръкописа, но не знаех къде точно да отида. Тогава осъзнах, че много често в съзнанието ми се мярка мисълта за Хинтон. Отивам в къщата му и кого срещам? Тебе. А ти ми казваш, че търсиш Уил и че си чул, че той е в Икитос. Интуицията ми подсказва, че ние с теб ще спомогнем за откриването на Деветото откровение, а ти пък долавяш, че ще настъпи момент, когато ще се разделим и ще тръгнем в различни посоки. Това е в основни линии, нали?

– Да – отвърнах аз.

– Е, трябва да ти призная, че след това аз започнах да си мисля за Уили Стюарт и неговата странноприемница. Нещо ще се случи там.

Кимнах с глава.

Тя отново запали колата и продължи по пътя, след което свърна по един завой.

– Ето я странноприемницата – каза Джулия.

На стотина метра пред нас, където пътят правеше друг остър завой в дясно, се издигаше двуетажна постройка във Викториански стил.

Спряхме на паркинга с каменна настилка. Няколко души си

говореха пред входа. Тъкмо отварях вратата на колата, за да изляза, когато Джулия докосна рамото ми.

– И помни – каза тя – тук никой не е случайно. Стой буден за познанието.

Последвах я до входа на страноприемницата. Мъжете, добре облечени перуанци, разсеяно ни кимнаха, когато на влизане минахме покрай тях. Озовахме се в просторно фоайе. Джулия посочи към трапезарията и ми поръча да заема маса, докато тя иде да потърси собственика.

Огледах помещението. Състоеше се от около десетина маси, разположени в два реда. Избрах една някъде по средата и седнах, облягайки се на стената. Подир мен влязоха още трима души, всичките перуанци, и се разположиха на отсрещната маса. Скоро след това влезе още един мъж и зае една маса на около шест-седем метра вдясно от мене. Седна странично, почти с гръб към мен. Правеше впечатление на чужденец, вероятно европеец.

Джулия влезе и след като ме видя, приближи и седна насреща ми.

– Собственикът отсъства – каза тя. – А служителят не знае нищо за Уил.

– И сега какво? – попитах аз.

Тя само ме погледна и сви рамене.

– Не зная. Ще трябва да приемем, че някой от присъстващите тук има какво да ни каже.

– И кой е той според теб?

– Не зная.

– И как ще стане това? – попитах с внезапно недоверие аз. Въпреки всички мистични стечения на обстоятелствата, които бях преживял, от както дойдох в Перу, все пак ми беше трудно да повярвам, че и сега ще се случи нещо подобно, само защото на нас така ни се искаше.

– Не забравяй Третото откровение – отвърна Джулия. – Вселената е енергия, енергия, която реагира на нашите очаквания. Хората също са част от тази енергия, тъй че, когато имаме въпрос, хората ни подсказват кой притежава отговора.

Тя огледа присъстващите в помещението.

– Не познавам никого тук, но ако бихме имали време да поговорим, ще открием, че всеки има какво да ни каже, на какво да ни научи.

Аз също огледах присъстващите. Тя се сниши отсреща, сякаш поблизо към мен.

– Никога недей да забравяш: щом случаят ни е срещнал с някого, той непременно има какво да ни каже. В противен случай, просто щеше

да поеме по друг път или в друго време. Самият факт, че тези хора наокрло са тук, не е случаен.

Погледнах я. Не бях съвсем сигурен, че всичко е толкова просто.

– Цялата трудност е в това да се ориентираме с кого да влезем в разговор, когато с всички е невъзможно – каза тя.

– И как се решава това? – попитах аз.

– Ръкопиисът твърди, че има знаци.

Слушах Джулия внимателно, но кой знае защо погледът ми се рееше наоколо и се задържа на мъжа вдясно от мен. В същия миг той се обърна и също се вгледа в мен. Когато очите ни се срещнаха, той отмести поглед и се загледа в чинията си. Аз също погледнах настрани.

– Какви знаци? – попитах аз.

– Знаци като този – каза тя.

– Като кой?

– Който току що получи – тя посочи с глава мъжа от дясната ми страна.

– Какво имаш предвид?

Джулия отново се наведе близо към мен.

– В Ръкописа се казва, че ако случайно срещем погледа на някого, това е знак, че би трябвало да поговорим с него.

– Но няма това не се случва непрекъснато? – попитах аз.

– Разбира се. Но хората обикновено не му обръщат никакво внимание, заети с конкретните си дела. Аз кимнах.

– За какви други знаци се споменава в Ръкописа? – попитах аз.

– Когато ти се струва, че познаваш отнякъде даден човек – отвърна тя. – Когато имаш чувството, че си го виждал някъде, макар да знаеш, че не си.

При тези думи си спомних за Добсън и Рино, които ми се бяха сторили толкова познати, когато ги видях за първи път.

– А в Ръкописа обяснява ли се защо някои хора ни се струват познати? – попитах аз.

– Не особено. Споменава се, че с някои хора принадлежим към една и съща духовна общност. Обикновено духовните общности следват общи линии на еволюция. Затова и хората имат сходни мисли, което им придава сходни изражения и външност. Ние интуитивно разпознаваме членовете на нашата духовна общност и те много често ни носят определено познание.

Погледнах отново към мъжа вдясно. Той наистина ми се струваше познат от някъде. Колкото и да беше невероятно, той също се обърна и

отново отвърна на погледа ми. Бързо стрелнах с очи Джулия.

– Ти *трябва* да поговориш с този човек – каза тя.

Аз не отвърнах. Беше ми неудобно ей така просто да приближа и да го заговоря. Щеше ми се да ставаме и да тръгваме към Икитос. Тъкмо мислех да предложа това, Джулия отново заговори.

– В момента мястото ни е тук, а не в Икитос. Трябва да си свършим работата тук. Лошото е, че ти не смееш просто да приближиш и да заговориш онзи човек.

– Как постигаш това? – попитах аз.

– Какво по-точно?

– Как успяваш да прочетеш мислите ми?

– Няма нищо мистично в това. Просто наблюдавам внимателно израза на лицето ти.

– Как така?

– Когато цениш дълбоко някой човек, можеш да проникнеш в истинската му същност, независимо от всякакви маски, които той би могъл да си сложи. Тогава можеш да се съсредоточиш и да разбереш какво мисли по най-недоловимите промени в израза на лицето му. Това е съвършено естествено.

– Прилича ми на телепатия – казах аз. Тя се усмихна.

– Телепатията е нещо напълно естествено. Отново погледнах мъжа. Този път той не отвърна на погледа ми.

– Най-добре е да се заредиш с енергия и да идеш да поговорите, докато не е станало късно – каза Джулия.

Съсредоточих се, за да повиша своята енергия, докато се почувствах по-уверен и попитах:

– Какво да кажа на това момче?

– Истината – отвърна тя. – Кажи му истината така, че да стигне до него.

– Добре, ще опитам.

Изпряпах стола назад и се отправих към онзи мъж. Той изглеждаше стеснителен и неспокоен, както Пабло при първата ни среща. Опитах се да вникна по-дълбоко, отвъд неговата тревога и ми се стори, че го виждам по-различен, по-зареден с енергия.

– Здравейте – поздравих аз. – Вие май не сте от местните хора, а? Дали ще можете да ми помогнете – търся един приятел на име Уил Джеймс.

– Заповядайте, седнете – покани ме той със скандинавски акцент. – Аз съм професор Едмънд Конър. Той ми подаде ръка и каза:

– Жалко, но не познавам вашия приятел. Аз се представих и обясних – в случай, че това го интересува – че Уил търси Деветото откровение.

– Запознат съм с Ръкописа – каза той. – Тук съм, за да изследвам неговата автентичност.

– Сам ли?

– Трябваше да се срещна с професор Добсън. Ала него все още го няма, а беше ме уверил, че ще бъде тук да ме посрещне. Не разбирам на какво се дължи това негово закъснение.

– Нима познавате Добсън?

– Да. Той организира проучванията около Ръкописа.

– Значи е добре и се очаква да дойде? Професорът ме погледна въпросително.

– Такива бяха плановете ни. Случило ли се е нещо?

Загубих енергията си. Изведнаж осъзнах, че Добсън и Конър са си уговорили среща преди Добсън да бъде арестуван.

– С него се запознахме в самолета на път към Перу – поясних аз. – Но в Лима го арестуваха и изобщо не зная какво е станало с него.

– Арестували са го! Господи!

– Кога за последен път сте говорили с него? – попитах аз.

– Преди няколко седмици, но срещата ни тук беше твърдо уговорена. Той каза, че ще се обади, ако нещо се промени.

– А знаете ли защо е искал да се срещне с вас тук, а не в Лима? – попитах аз.

– Каза, че наблизко имало някакви разкопки и има път насам, за да се срещне и с друг един учен.

– А спомена ли къде му е срещата с този учен?

– Да, каза, в Сан Луис, ако добре си спомням. Защо?

– Не зная... Само попитах.

При тези думи станаха едновременно две неща. Първото, че през ума ми мина представата за Добсън, за това, че го срещам отново. Представих си срещата ни на един път с грамадни дървета. В същия миг погледнах през прозореца и за своя най-голяма изненада, видях отец Санчес, който се качваше по стълбите към входа. Изглеждаше уморен, с изцапани дрехи. В стара кола на паркинга чакаше още един свещеник.

– Кой е това? – попита професор Конър.

– Отец Санчес! – отвърнах аз, като едва сдържах вълнението си.

Потърсих с поглед Джулия, но нея вече я нямаше на масата. Изправих се веднага щом Санчес влезе в стаята. Той ме видя и спря

изненадан, след което приближи и ме прегърна.

– Как си?

– Добре съм – отвърнах аз. – Как се озова тук? Той едва намери сили да се усмихне.

– Направо не знаех къде да ида. И дотук трудно се добрах. Стотици военни части са се насочили насам.

– А защо идват насам военни части? – запита зад мене Конър, който приближаваше към нас.

– За съжаление не зная какви са намеренията им. Зная само, че бяха много.

Запознах ги и казах на отец Санчес в какво положение се беше озовал Конър. Конър изглежда се притесни.

– Трябва да си вървя – каза той. – А нямам шофьор.

– Отвън чака отец Павел, който веднага се връща в Лима – каза Санчес. – Бихте могли да пътувате с него, ако желаете.

– Наистина бих желал – каза Конър.

– Почакай, ами ако се натъкнат на военните? – попитах аз.

– Не ми се вярва да спрат отец Павел. – каза Санчес. – Той се ползва с добра репутация.

В този момент се върна Джулия, видя отец Санчес к те топло се прегърнаха, а аз й представих Конър. Докато говорех, Конър изпаднаше във все по-голяма паника и само подир няколко минути Санчес му каза, че за отец Павел е време да потегля. Конър отиде да си събере нещата от стаята и бързо се върна. Санчес и Джулия го придружиха навън, но аз се сбогувах с него в трапезарията и останах на масата си. Искях да размисля. Знаех, че срещата с Конър не беше случайна, нито пък това, че Санчес ни намери тук, но още не можех да разбера смисъла на ставащото.

Не след дълго се върна Джулия и седна до мене.

– Казвах ти, че нещо ще се случи тук – спомена тя. – Ако не бяхме се отбили, нямаше да се срещнем нито със Санчес, нито с Конър. Между другото, какво научи от Конър?

– Още не знам със сигурност – отвърнах аз. – Къде е отец Санчес?

– Нае стая да си почине. Не е спал от два дни.

Погледнах настрана. Разбирах, че Санчес е уморен, но отсъствието му ме разочарова. Имах нужда да поговорим, да видя какво може да добави към всичко онова, което ставаше, особено тази поява на военните. Бях разтревожен и дори ми се искаше да избягам заедно с Конър.

Джулия забеляза безпокойството ми.

– Спри се малко и се успокой – каза тя. – Кажи ми какво разбра за

Осмото откровение дотук.

Погледнах я и се опитах да се концентрирам.

– Не зная от къде да започна.

– Какво според теб иска да ни каже Осмото откровение? Замислих се.

– Как да се отнасяме с другите хора, с децата и възрастните. Как да назоваваме властните си роли и да ги преодоляваме и как да предаваме енергия на останалите.

– И? – попита тя.

Загледах се в лицето ѝ и веднага разбрах какво имаше предвид.

– И ако бъдем наблюдателни към човека, с когото разговаряме, получаваме нужните ни отговори. Джулия широко се усмихна.

– Правилно ли го разбирам? – попитах аз.

– Общо взето да – каза тя. – Но има и още нещо. Вече знаеш, как един човек може да повдигне енергията на друг. Сега можеш да наблюдаваш как това се реализира в група от хора.

Излязох на верандата и седнах на един от кованите столове. Джулия излезе само подир няколко минути и дойде при мене. Навечеряли се бяхме добре, без много приказки и после решихме да излезем да подишаме въздух. Санчес се беше прибрал преди три часа в стаята си и аз усетих, че ме обзема отново тревога. И тъкмо тогава Санчес най-ненадейно излезе и седна при нас. Почувствах облекчение.

– Чувал ли си нещо за Уил? – попитах го аз.

Той придърпа стола си така, че да може да вижда и мене, и Джулия. Забелязах, че се разположи внимателно, така че да бъде на равни разстояния и от двамата.

– Да, чух – отвърна той.

Изглежда потъна в размисъл, тъй че се наложи да го питам отново:

– И какво чу?

– Нека да ти разкажа всичко подред. Когато тръгнахме с отец Карл към мисията, там очаквахме да намерим отец Себастиан и военните. Бяхме се подготвили за разпит. Щом пристигнахме, разбрахме, че отец Себастиан и военните внезапно си бяха тръгнали преди няколко часа, след като получили някакво известие. Цял ден не стана ясно какво се е случило и едва вчера при нас дойде отец Костус, когото разбрах, че познаваш. Каза, че Уил Джеймс го е насочил към нашата мисия. Явно Уил си е спомнил името на мисията ми от един предишен разговор с отец Карл и интуитивно е разбрал, че отец Костус има нещо важно да ни съобщи. Отец Костус е решил да подкрепи Ръкописа.

– А защо Себастиан си е тръгнал така внезапно? – попитах аз.

– Защото е трябвало да побърза – каза Санчес. Получил бе известие, че отец Костус ще разгласи публично за намерението му да унищожи Деветото откровение.

– Нима Себастиан вече го е открил?

– Още не, но много се надява да го открие. Намерен е друг документ, който указва къде се намира Деветото откровение.

– И къде се предполага да бъде? – попита Джулия.

– При Селестинските руини – отвърна Санчес.

– Къде е това? – попитах аз. Джулия ме погледна.

– На около шестдесет километра оттук. Това са разкопки, където се допускат само перуански учени и до голяма степен се държат в тайна. Съдържат няколко древни пласта, първо от майте, след това от инките. Явно и в двете култури е съществувало поверието, че в това място се крие нещо особено.

Внезапно забелязах, че Санчес участваше в разговора с невероятна съсредоточеност. Когато говорех, той изобщо не откъсваше очи от мен и ме слушаше с цялото си внимание. Когато заговори Джулия, той се обърна така, че да може да я вижда. Изглежда го правеше съвсем съзнателно. Питам се какво ли значи това, когато в разговора настъпи пауза. И двамата ме погледнаха, сякаш очакваха нещо от мен.

– Какво има? – попитах аз. Санчес се усмихна.

– Твой ред е да изразиш мнението си.

– Нима се редуваме? – попитах аз.

– Не – отвърна Джулия. – Просто водим съзнателен разговор. Всеки говори, когато енергията се насочи към него. Сега тя е над теб.

Не знаех какво да кажа.

Санчес сърдечно ме погледна.

– В Осмото откровение се говори и за съзнателното групово общуване. Опитай се да разбереш. Когато се води разговор в групата, обикновено един от членовете ѝ във всеки отделен момент може да изрази най-добрата идея. Тогава останалите биха могли да насочат цялата си енергия към него и съзнателно да му помогнат да изрази идеята си по най-добрия начин. Същото следва с друг от групата и после с друг. Ако съсредоточиш вниманието си върху онова, което се говори, ще почувстваш кога е твой ред и идеята сама ще се оформи в съзнанието ти.

Санчес отмести поглед към Джулия, която попита:

– Каква бе онази идея, която ти не успя да изразиш? Опитах се да помисля.

– Питам се защо отец Санчес гледа така съсредоточено всеки, който говори – казах накрая аз. – Не можех да си го обясня.

– Ключът към този процес – отвърна Санчес – е да говориш, когато настъпи подходящия за теб момент, а когато говорят другите, да им отдаваш енергия.

– Понякога нещата се объркват – намеси се Джулия. – Някои хора стават надменни, когато са в група. Чувстват енергията на идеята си и я изразяват, но тъй като този прилив на енергия е много приятен, те продължават да говорят, дълго след като енергията се е преместила към някой друг. Опитват се да монополизират групата. Други пък се затварят в себе си и дори когато чувстват силата на една идея, не рискуват да я споделят. В такива случаи групата се разединява и членовете ѝ не получават пълно познание. Същото става и ако някои от членовете на групата не са приети от други. Отхвърлените лица не получават енергия и групата бива лишена от техните полезни идеи.

Джулия замълча и ние и двамата погледнахме към Санчес, който си пое дъх преди да заговори.

– Трябва да разберем механизма на отхвърляне. Ако човек не-ни харесва или ни е страх от него, ние естествено сме склонни да обръщаме внимание на неприятните страни у него, вместо да потърсим хубавото в дълбоката му същност. По този начин му отнемаш енергия и му причиняваме зло. Те имат чувството, че не са така красиви и уверени в себе си, и това е така, защото сме отнели от тяхната енергия.

– Затова е толкова важно да проумеем всичко това – намеси се Джулия. – Хората си скъсяват дните с тази яростна надпревара.

– Не забравяй обаче – добави отец Санчес – че една работеща група трябва да спомогне да се увеличи енергията и вибрационното ниво на всеки участник чрез излъчваната от всички останали енергия. Когато това стане, индивидуалното енергийно поле на всеки един се слива с енергийното поле на останалите и създава общ енергиен поток. Сякаш групата става едно тяло, но с много глави. Всяка една става говорител на цялото. Но в такава група всеки знае кога и какво да каже, защото е постигнал по-голяма яснота в живота си. Това е онзи Висш аз, за който се говори в Осмото откровение във връзка с интимните отношения между мъжа и жената. Такъв Висш аз обаче може да се формира и в други групи.

Думите на отец Санчес най-неочаквано ме наведоха на мисълта за отец Костус и за Пабло. Дали този млад индианец не беше променил мисленето на отец Костус, за да го накара да пожелае да работи за

запазването на Ръкописа? И дали не беше успял да постигне това именно благодарение на Осмото откровение?

– Къде е в момента отец Костус? – попитах аз. Този въпрос изглежда ги изненада, но отец Санчес веднага отвърна:

– Двамата с отец Карл решиха да отидат до Лима, за да поговорят с някои църковни отци по повод евентуалните намерения на кардинал Себастиан. Изглежда отец Карл затова толкова настояваше да дойде с теб в мисията. Знаел е, че го чака важна задача.

– Точно така – каза Санчес.

Настъпи мълчание и всеки погледна останалите в очакване да се появи следващата идея.

– Сега ще трябва да разберем какво се очаква от *нас самите* – каза Санчес.

Джулия взе думата първа.

– През цялото време си мисля, че ще участвам някак в намирането на Деветото откровение, но още не мога да определя какво се очаква от мене.

Двамата със Санчес насочихме цялото си внимание към нея.

– Представям си го на определено място... – продължи Джулия. – Един момент. Та това са Селестинските руини. На едно точно определено място между останките от храмови стени. Почти го бях забравила – погледна тя към нас. – Трябва да ида там, при Селестинските руини.

След като свърши, и двамата със Санчес погледнаха към мен.

– Аз още не зная какво да правя – казах аз. – Исках да разбера кое кара Себастиан и неговите хора да преследват Ръкописа. Вече разбрах, че ги плаши идеята за вътрешна еволюция. Но сега не зная какво да правя... Войниците настъпват... Май Себастиан ще успее пръв да открие Ръкописа... Направо не знам. Все ми се струва, че мога някак си да му внуша да не го унищожава.

Млъкнах. Отново ми мина мисълта за Добсън и ненадейно също за Деветото откровение. Внезапно осъзнах, че Деветото откровение ще ни даде да разберем крайната цел на еволюцията. Бях си задавал въпроса как Ръкописът би променил човешките отношения и бях получил отговора на този въпрос в Осмото откровение и логически следваше въпросът: къде ще ни изведе всичко това, как ще се промени човешкото общество?

Имах чувството, че ако си отговоря, ще успея да успокоя опасенията на Себастиан относно съзнателната еволюция... Ако би пожелал да ме изслуша.

– Продължавам да вярвам, че може кардинал Себастиан да бъде убеден да подкрепи Ръкописа! – заявих категорично аз.

– Сам ли си представяш, че правиш това? – попита Санчес.

– Не... всъщност не. Заедно с човек, който го познава и знае как да подходи към него.

При тези думи и двамата с Джулия обърнахме погледи към отец Санчес.

Той се опита да се усмихне и сдържано каза:

– Двамата с кардинал Себастиан избягваме да спорим относно Ръкописа от много време насам. Той винаги е бил с по-високо положение в йерархията от мен и дълго ме смяташе за свое протеже, а и трябва да призная, че аз съм изпитвал възхита от него. Но винаги съм предусещал какво ми предстои. Още първия път, когато спомена за това, знаех, че задачата да го убедя ще се падне на мен. През целия си живот съм се подготвял за това.

Той погледна към нас с Джулия и продължи:

– Майка ми се отнасяше реформаторски към християнските догми. Тя мразеше използването на чувство за вина и принуда, когато проповядваше Евангелието. Чувстваше, че хората трябва да се обръщат към религията от любов, а не от страх. Баща ми, от своя страна бе привърженик на строгия ред и по-късно стана проповедник, също като Себастиан безусловно убеден в традицията и авторитета. Това ме накара да искам да работя в рамките на църквата, но като винаги търся начин да бъде тя променена, тъй че да позволява по-висши нива на религиозно преживяване. Да убедя Себастиан ще бъде следващата ми стъпка. Въпреки вътрешната си съпротива, зная, че трябва да посетя мисията на Себастиан в Икитос.

– И аз идвам с теб – казах аз.

ПОЯВАТА НА ЕДНА НОВА КУЛТУРА

Пътят криволичеше през гъста джунгла в северна посока и пресичаше няколко големи потока – притоци на Амазонка, както ми каза отец Санчес. Бяхме станали рано и след като бързо се сбогувахме с Джулия, поехме с колата, която отец Санчес бе наел – една камионетка с огромни гуми. Пътят леко се издигаше и дърветата ставаха по-редки и огромни.

– Местността тук много напомня Висиенте – забелязах аз.

Санчес се усмихна:

– Околността на петдесет километра ширина и двайсет надлъж е особено енергетична – из целия път до Селестинските руини. Заобиколени сме от всички страни от истинска джунгла.

В далечния край на джунглата вдясно ми се мерна изсечена гора.

– Какво е това? – посочих аз.

– Правителствен проект за селскостопанско развитие.

Дърветата от една обширна площ бяха разчистени с булдозер и отрупани на купчини, полуизгорели на места. Посред дивите треви и разринатата пръст спокойно си пасеше стадо крави. Когато минахме покрай тях, някои протегнаха шиите си, привлечени от шума. На още едно място видях прясно разровена от булдозер земя. Явно опустошението напредваше към по-големите дървета, покрай които минавахме.

– Направо ужасяващо – казах аз.

– Така е – отвърна Санчес. – Дори и самият кардинал Себастиан е против това.

Спомних си за Фил. Може би тъкмо срещу подобни действия се опитваше да протестира той. Какво ли бе станало с него? И внезапно в съзнанието ми отново изникна представата за Добсън. Бях научил от Конър, че Добсън възнамерявал да пристигне в странноприемницата. – Защо ли се бе случило да срещна Конър и да получа подобна информация? И къде ли се намираше Добсън сега? Дали не го бяха депортирали? Или може би хвърлили в затвора? Не ми убегна и това, че образът на Добсън ми се беше явил спонтанно във връзка с Фил.

– Далеч ли е мисията на Себастиан? – попитах аз.

– На около час оттук – отвърна Санчес. – Как си?

– Какво имаш предвид?

– Имам предвид енергията ти.

- Мисля, че съм изпълнен с енергия. Та тук е толкова красиво.
- Как ти се струва снощният ни разговор? – попита той.
- Изключително интересен.
- И разбра ли какво се случи?
- Имаш предвид как се раждаха у нас идеите в различни моменти?
- Да, но по-дълбокият смисъл на всичко това.
- Не зная.

– Е, аз размислих по него. Този начин на съзнателно общуване, в което всеки се опитва да изтъкне най-доброто у другите, вместо да упражнява власт над тях, е позицията, която цялата човешка раса ще възприеме един ден. Помисли само как ще се издигне енергийното ниво на всеки човек и колко ще се ускори еволюцията тогава!

– Да. Тъкмо се питах как ли ще се промени човешката култура, когато общото ниво на енергия стане по-високо.

Той ме погледна така, сякаш бях уцелил същината на въпроса.

– Тъкмо това искам да зная и аз. Спогледахме се така, сякаш и двамата изчакваме кой ще има следващата идея. Накрая той каза:

– Отговорът се крие в Деветото откровение. В него е обяснението за по-нататъшната еволюция на човешката култура.

– И на мен така ми се струва – съгласих се аз. Санчес намали скорост. Наближаваше кръстопът и той като че ли не знаеше накъде да поеме.

– Дали ще минем покрай Сан Луис? – попитах аз. Той ме погледна право в очите.

– Ако свърнем наляво. Защо питаш?

– Разбрах от Конър, че Добсън щял да мине през Сан Луис на път за странноприемницата. Струва ми се, че това е знак.

Продължихме да се гледаме в очите.

– Защо забави скорост на този разклон? – попитах аз. Той само сви рамене.

– Не зная. Към Икитос най-прекият път е направо, но не зная защо се поколебах. Тръпки ме побиха. Санчес вдигна вежди и се усмихна.

– Май най-добре е да минем покрай Сан Луис, а?

Кимнах и почувствах прилив на енергия. Започвах да разбирам, че имаше скрит смисъл в това, че бяхме спрели в странноприемницата и се бяхме свързали с Конър. Когато Санчес сви вляво и продължи по пътя към Сан Луис, целият бях изпълнен с очакване. В продължение на трийсет-четирийсет минути нищо не се случи. Тогава внезапно изсвири клаксон. Обърнахме се и видяхме един светъл джип, който бумтеше зад

нас.

Шофьорът ни махаше упорито. Изглеждаше ми познат.

– Това е Фил! – извиках аз.

Отбихме встрани и Фил изскочи към мене, стисна ръката ми и кимна на Санчес.

– Не зная какво ви води насам – каза той, – но пътят пред нас е пълен с военни. Най-добре да се върнете и да изчакате с нас.

– Как разбра, че идваме? – попитах аз.

– Не съм разбирал – отвърна той. – Просто вдигнах поглед и ви видях да минавате. Ние сме на половин километър зад вас – той се огледа за секунда и добави: – Да се махаме от тук!

– Ще караме след тебе – каза отец Санчес.

Последвахме Фил. Той обърна джипа и пое обратно по пътя, по който бяхме дошли. Отправи се на изток и скоро спря. Зад дърветата излезе друг човек, за да посрещне колата. Не можех да повярвам на очите си. Та това беше Добсън!

Слязох от камионетката и приближих към него. Той беше също толкова изненадан и топло ме прегърна.

– Радвам се да те видя! – възкликна той.

– И аз. Едва не помислих, че са те застреляли. Добсън ме потупа по рамото и каза:

– Не, само дето се паникьосах. Задържаха ме и после едни от служителите, благосклонни към Ръкописа, ме пуснаха. Оттогава се крия.

Той замълча, загледан с усмивка към мене.

– Радвам се да те видя добре. Когато фил ми каза, че сте се срещнали във Висиенте и после сте били арестувани заедно, не знаех какво да мисля. Е, трябваше да се досетя, че ще се видим отново. Накъде сте се упутили?

– Да се срещнем с кардинал Себастиан. Той изглежда е решил да унищожи последното Откровение.

Добсън кимна и тъкмо да каже нещо, когато отец Санчес дойде при нас.

Побързах да ги запозная.

– Струва ми се, чух да се споменава за вас в Лима – обърна се Добсън към Санчес – във връзка с неколцина свещеници, които били задържани.

– Отец Карл и отец Костус ли? – попитах аз.

– Да, май че така се казваха.

Санчес леко поклати глава. Наблюдавах го. После двамата с

Добсън прекарахме няколко минути в разговор за онова, което ни се беше случило, след като се разделихме. Каза ми, че е опознал и осемте откровения и изглежда беше нетърпелив да ми каже още нещо, но аз го прекъснах, за да му кажа, че съм се запознал с Конър и че той се е върнал в Лима.

– Възможно е и него да задържат – каза Добсън. – Жалко, че не можах да стигна до странноприемницата навреме, но исках да мина първо през Сан Луис, за да се срещна с още един учен. Както се оказа, не можах да го намеря, но срещнах фил и...

– И какво? – попита Санчес.

– Направо ще паднете. Не е за вярване – каза Добсън. – Фил е открил копие на част от Деветото откровение! Всички направо застинаха.

– Преведено ли копие е открил? – попита отец Санчес.

– Да.

Фил беше се забавил в колата и ето че приближаваше към нас.

– Намерил си част от Деветото откровение?! – възкликнах аз.

– Всъщност не го намерих – отвърна той. – Получих го. Когато ни арестуваха, мене ме закараха в друг град. Не зная кой беше. След известно време се появи кардинал Себастиан. Разпитваше ме за работата във Висиенте и моите усилия по спасяването на горите. Не разбирах защо, докато един от охраната не ми донесе откъс от копие на Деветото откровение. Стражарят го бе откраднал от хората на Себастиан, които явно току що го бяха превели. В него се говори за енергията на старите гори.

– Какво се казваше там? – попитах Фил.

Той млъкна за момент и Добсън ни предложи да седнем. Заведе ни до една разстлана мушама посред малко сечище. Мястото беше красиво, широко около девет метра и обкръжено от десетина огромни дървета. В кръга растяха много ароматни тропически храсти и дългостеблени папрати, толкова ярко зелени, че не бях виждал други такива. Седнахме с лице един към друг.

Фил погледна Добсън. После Добсън погледна към Санчес и към мене и каза:

– Деветото откровение обяснява как ще се промени човешката култура през следващото хилядолетие в резултат на съзнателна еволюция. То описва значително различен начин на живот. Ръкописът например предсказва, че ние хората съзнателно ще намалим раждаемостта, за да живеем в най-енергетичните и красиви места на Земята. Но забележете – ще се появят много повече такива области в бъдеще, защото хората съзнателно ще престанат да изсичат горите, за да ги оставят да

акмулират енергия.

– Според Деветото откровение към средата на следващото хилядолетие – продължи той – хората обикновено ще живеят сред петстотингодишни дървета и грижливо поддържани градини, но в същото време в близост до градските зони с невероятни технологически изобретения. Дотогава средствата за съществуване – храната, дрехите и пътуванията – ще бъдат тотално автоматизирани и на разположение на всички. Ние ще можем напълно да посрещаме нуждите си без паричен обмен, но и без презадоволяване и разпуснатост. Водени от своята интуиция, всички ще знаят точно какво да правят и кога да го правят и при това в хармония с действията на останалите. Никой няма да проявява консумативност, защото ще сме се освободили от нуждата за притежания и власт, на която сега се основава нашето чувство за сигурност. През следващото хилядолетие животът ще получи друг смисъл. Според Ръкописа ние ще търсим смисъла на живота си във вълнуващото осъществяване на собствената ни еволюция – във въодушевлението да получаваме интуиции и след това внимателно да наблюдаваме как се развива собствената ни съдба. Деветото откровение описва един човешки свят, в който скоростите не са така шеметни и хората имат възможност да бъдат будни, винаги бдителни за знаците, които крие всяка среща. Вече ще знаем, че значимите срещи могат да се случат навсякъде: на някоя лъкатушна пътека в гората например или на мост, който пресича някакъв каньон. Можете ли да си представите срещи между хората, които имат такъв смисъл и толкова голямо значение? Представете си как двама души се запознават. Всеки първо ще види енергетичното поле на другия, което би изключило всяка манипулативност. Когато са чисти един пред друг, те ще могат да се доверят и разкрият, за да открият с радост познанието, което всеки носи на другия. После ще продължат своя индивидуален път, но срещата ще е оставила у всеки от тях значителни следи. Вече вибрационното им поле ще е достигнало ново равнище и ще се докосва до останалите по начин, който преди срещата им не е бил възможен.

Ние насочвахме енергията си към Добсън и той ставаше все по-красноречив и разпаден в описанието си на тази нова човешка култура. Казаното звучеше правдоподобно. На най-малко не се съмнявах, че той описваше едно постижимо бъдеще. И въпреки това знаех, че през цялото историческо развитие много визионери са си представяли подобен свят, например Маркс, но не е бил намерен начинът да се осъществи подобна утопия. Комунизмът се бе превърнал в трагедия.

Въпреки познанието, което предаваха първите осем откровения, не

си представях как човешката раса ще стигне до етапа, описан от Деветото откровение, като имах предвид човешкото поведение изобщо. Когато Добсън млъкна за малко, аз изразих гласно своето съмнение.

– Ръкописът казва, че нашето естествено търсене на истината ще ни заведе там – обясни Добсън с усмивка. – Но за да се разбере как ще се осъществи това развитие, може би е нужно да си представим следващото хилядолетие по същия начин, по който ти изследва настоящето хилядолетие в самолета заедно с мен, помниш ли? Сякаш го изживяваш цялото в един единствен живот.

Добсън посвети останалите двама накратко как се извършва този процес и продължи:

– Помислете върху това, което вече се е случило в нашето хилядолетие. През средните векове ние сме живели в един прост свят на добро и зло, както е бил определян от духовенството. Но по време на Ренесанса сме се освободили от тази зависимост. Разбрали сме, че мястото на човека в света не се свежда до онова, което свещениците познават и сме поискали да знаем всичко. Тогавата сме поверили на науката да открие истинското ни място, но когато не сме получили нужните отговори веднага, сме решили да устроим живота си тук и съвременната етика е започнала да се основава изцяло на светски принципи, лишавайки света от неговата мистичност. Но сега вече осъзнаваме истината. Разбираме, че реалната причина, поради която сме прекарвали пет века в създаване на материални блага за живот, е имала за цел нещо друго, един начин на живот, който връща мистиката на човешкото съществуване.

– Към това ни насочва и информацията, която сега вече е извлечена и от научния опит: смисълът на съществуването на човечеството на тази планета е да еволюира съзнателно. И когато се научим да еволюираме и да следваме специфичния си път, истина след истина, Деветото откровение твърди, че цялата култура ще се трансформира по един напълно предсказуем начин.

Той замълча, но никой нищо не каза. Очевидно всички искахме да чуем нещо повече.

– Когато веднъж достигнем повратната точка – продължи той – и откровенията започнат да се осъществяват в един по-глобален мащаб, човечеството първо ще преживее период на интензивна интроспекция. Ще осъзнаем колко е красив и одухотворен нашият природен свят. Ще започнем да гледаме на дърветата, реките и планините като на храмове с огромна енергия, към които трябва да се отнасяме с благоговение и почит. Ще поискаме да спрем всяка икономическа активност, която е

заплаха за това богатство. А тези, които са вътре в нещата, ще открият алтернативно решение за избягване унищожаването на природата, защото ще се намерят хора, които интуитивно да стигнат до такива алтернативни решения, следвайки собствения си път на еволюция.

– Това ще бъде част от първия голям прелом, който ще се осъществи – продължи той, – и тогава ще се извърши масово преориентиране на хората от едно занимание към друго – защото когато хората започнат да получават ясни интуиции за това кои са и какво се очаква от тях да правят, те много често установяват, че не се занимават с подходяща професия и трябва да се преустроят на друг вид работа, за да продължат своето развитие. Ръкописът твърди, че през този период хората понякога ще сменят кариерата си по няколко пъти през своя живот. Следващият културен прелом ще бъде пълно автоматизиране на производството на стоки. Технологиите, които ще осъществят това автоматизиране, ще го направят с оглед по-нататъшното развитие на икономиката. Но когато интуициите им станат по-ясни, ще видят, че в действителност целта на автоматизацията е да освободи времето на всички, за да се отдадат на други занимания. Останалите хора също ще слепват собствените си интуиции в сферата на избраните от тях дейности и ще искат да притежават повече свободно време. Ще осъзнаят, че истината, която носят и нещата, които трябва да извършат, са уникални и не се вменят в рамките на една конкретна професия. Затова ще намерим начини да съкратим работното си време, за да търсим своята истина. По двама-трима души ще извършват онова, което на времето е правено от един човек. Тази тенденция ще улесни онези, които се освобождават поради автоматизацията, да си намерят работа.

– Ами парите? – попитах аз. – Не ми се вярва, че хората доброволно ще се откажат от доходите си.

– О, това няма да се наложи – каза Добсън. – В Ръкописа се казва, че доходите ще останат стабилни, защото хората ще ни заплащат за прозренията, които можем да им дадем.

Направо смях ме напуши.

– Какво?

Той се усмихна и ме погледна в очите.

– В Ръкописа се казва, че когато разберем повече за енергийната динамика на вселената, ще можем да предвиждаме какво става, когато дадем нещо на някого. Досега единствената духовна представа за даването е тясната концепция за религиозния десетък.

Той обърна поглед към отец Санчес.

– Както знаеш, в писанията идеята за десятъка се интерпретира най-буквално като отдаване на десет процента от доходите си на църквата. Зад това стои идеята, че каквото дадем, ще ни се върне многократно. Но Деветото откровение пояснява, че даването е всъщност универсален принцип на подкрепа не само за църквите, но и за всеки човек. Когато даваме, ние също и получаваме, понеже енергиите във вселената взаимно си влияят. Когато отдадем енергия на някого, това освобождава в нас пространство, което отново се запълва, когато имаме връзка с вселенската енергия. Парите действат точно по същия начин. В Деветото откровение се казва, че когато веднъж започнем постоянно да даваме, винаги ще имаме повече приходи, отколкото можем да дадем. А подаръците ни – продължи той – трябва да отиват при хората, които са ни дали духовно познание. Когато хората се появят в живота ни точно в нужния момент, за да ни дадат отговорите, от които се нуждаем, трябва да им се отплатим. Това ще бъде един допълнителен приход, който да ни освободи от задълженията, които ни ограничават. Колкото повече хора се ангажират в тази духовна икономика, толкова по-скоро ще настъпи истинският прелом към културата на следващото хилядолетие. В процеса на еволюцията ще открием истинското си призвание и ще навлезем в етап, когато ще получим отплата за това, че свободно сме еволюирали и можем да предложим нашата уникална истина на другите.

Погледнах към Санчес. Той слушаше съсредоточено. Лицето му грееше.

– Да, ясно си представям този момент. Ако всеки се включи в този процес, ще стане постоянен обмен между хората, който би могъл да се превърне в една нова икономическа ориентация. Ще получаваме отплата на хората, до които имаме досег. Тази ситуация ще позволи материалните блага да се постигат напълно автоматизирано, защото нашите интереси ще бъдат насочени другаде. Ще искаме материалното производство да бъде напълно автоматизирано и да се задейства по автоматичен начин. Ще вложим капитал в него, но ще съществуват условия да се разшири онова, което е нова информационна ера. Важното за нас в този момент е, че разбираме вече каква е нашата цел. Ако досега не сме успели да опазим околната среда, да демократизираме обществото и да нахраним бедните, то е, защото до този момент не сме разбирали нашия страх от глада и нашата необходимост от власт, за да започнем доброволно да даваме на другите. Не сме могли да го разберем, защото не сме имали представа за един алтернативен живот. Но сега имаме! Той се обърна към Фил.

– Но дали няма да имаме нужда от евтин източник на енергия?

– Термоядрен синтез, свръхпроводимост, изкуствен интелект – каза Фил. – Автоматичните технологии вероятно не са чак толкова далеч, сега, когато имаме знанията за какво да ги използваме.

– Точно така – каза Добсън. – Най-важното нещо е, че ние виждаме истината в този начин на живот. Дошли сме на тази планета не за да градим лични империи на властта, а да еволюираме. Плащането на другите за техните прозрения ще отприщи процеса на трансформация и тогава, когато все повече и повече части на икономиката бъдат автоматизирани, парите ще изчезнат напълно. Ние няма да се нуждаем от тях. Ако правилно следваме нашето интуитивно ръководство, ще вземаме само онова, от което се нуждаем.

– И ще разберем – намеси се Фил – че природата на Земята трябва да се пази и защитава като източник на невероятна енергия, какъвто тя е.

Докато Фил говореше, ние насочихме цялото си внимание към него. Той изглежда се изненада от прилива на енергия, който почувства.

– Не съм запознат с всички откровения – обърна се към мене той. – Може би когато онзи стражар ми помогна да избягам, изобщо нямаше да съхраня тази част от Деветото откровение, ако по-рано не се бях срещнал с тебе. Спомни си, че ти ми бе споменал, че този Ръкопис е от особено значение. Не съм чел останалите откровения, но все пак разбирам колко е важно да се поддържа автоматизацията в хармония с енергийната динамика на Земята. Моите интереси бяха свързани с горите и ролята, която те играят в екосредата – продължи той. – Този мой интерес ме е преследвал още от дете. В Деветото откровение се твърди, че когато човешката раса еволюира духовно, ние доброволно ще снижим ръста на населението до степен, поносима за Земята. Ще започнем да живеем в рамките на естествените енергийни системи на планетата. Селското стопанство ще стане автоматизирано с изключение на растенията, които човек би искал да енергетизира лично и след това да консумира. Дърветата, нужни за строителството, ще бъдат отглеждани в специално предназначени области. Това ще даде възможност на дърветата на Земята да растат и стареят и накрая да се превърнат в могъщи гори. Тези гори ще бъдат повсеместни, а не някакво изключение и всички хора ще живеят в непосредствена близост до този вид енергия. Помислете само в какъв изпълнен с енергия свят ще живеем.

– Това би трябвало да повиши енергетичното ниво на всеки един – казах аз.

– Да, така е – потвърди Санчес разсеяно, сякаш си представяше вече какво би означавало това повишаване на енергията.

Всички чакахме.

– Това ще ускори еволюционния процес – каза накрая той. – Колкото повече се изпълваме с енергия, толкова по-мистично откликва вселената, като ни среща в живота с хора, които могат да дадат отговор на нашите въпроси – и той отново се замисли. – Всеки път, когато следваме интуицията си и някоя мистична среща ни отведе напред, нашата лична вибрация се увеличава.

– Напред и нагоре... – продължи той, сякаш на себе си. – Ако това развитие продължи, тогава...

– Ние ще постигаме все по-високи равнища на енергия и вибрация – довърши мисълта му Добсън.

– Да – потвърди Санчес. – Точно така. Извинете ме за момент.

Той се изправи и отиде на няколко метра навътре в гората, където седна сам.

– Какво друго се казва в Деветото откровение? – обърнах се аз към Добсън.

– Не знаем – отвърна той. – Тук свършва онази част, която притежаваме. Искаш ли да я видиш?

Отвърнах, че искам, и той отиде до колата и се върна със свитък, завит в кафява хартия. Вътре имаше двайсет печатни страници. Прочетох ръкописа, силно впечатлен от това колко изчерпателно Добсън и Фил бяха възприели основните му постановки. Когато стигнах до последната страница, разбрах защо според тях това е само част от Деветото откровение. Прекъсваше рязко, по средата на една концепция. Само се подхващаше идеята, че трансформацията на планетата ще създаде една напълно духовна култура и ще издигне хората на все по-високи нива на вибрация. В него се допускаше, че това издигане ще доведе до появата на нещо друго, но не се казваше какво.

След около час Санчес стана и приближи до мен. Изпитвах удоволствие да седя сред растенията и да наблюдавам невероятните им енергийни полета. Добсън и Фил стояха зад джипа и разговаряха.

– Мисля, че вече можем да се отправяме към Икитос – каза Санчес.

– Ами военните? – попитах аз.

– Струва ми се, че трябва да рискуваме. Съвсем ясно почувствах, че ще успеем, ако тръгнем веднага.

Съгласих се да послушаме интуицията му и споделихме с Добсън и Фил нашите планове.

Те и двамата подкрепиха идеята, след което Добсън каза:

– Ние също обсъждахме какво да правим. Струва ми се, че трябва да тръгнем направо към Селестинските руини. Може би ще успеем да спасим останалата част от Деветото откровение.

Сбогувахме се с тях и отново поехме на север.

– За какво мислиш? – попитах аз след известно мълчание.

Отец Санчес намали скоростта и ме погледна.

– Мисля си за кардинал Себастиан, за това, че според думите ти би престанал да преследва Ръкописа, ако го разбере.

Докато отец Санчес изричаше тези думи, в съзнанието ми изникна представата как аз действително се изправям пред Себастиан. Виждах го в изискана обстановка. Гледаше със снизхождение към нас. В този момент имаше възможност да унищожи Деветото откровение и ние се опитвахме да го убедим да го разбере преди да е станало прекалено късно.

Когато отмина това видение, забелязах, че Санчес гледа усмихнат към мен.

– Какво си представяше? – попита той.

– Просто мислех за Себастиан.

– И какво стана?

– Привидя ми се ясно, че се срещаме със Себастиан. Той беше на път да унищожи последното откровение и ние се опитвахме да го разубедим.

Санчес си пое дълбоко дъх.

– Както изглежда, от нас ще зависи оцеляването на Деветото откровение.

Стомахът ми се сви при подобна мисъл.

– Какво ли трябва да му кажем?

– Не зная. Но трябва да го убедим да види предимствата, да разбере, че Ръкописът в неговата цялост не отрича, а изяснява истините на църквата. Сигурен съм, че следващата част на Деветото откровение пра- ви именно това.

Пътувахме около час в мълчание, без да срещнем никаква друга кола по пътя си. Връщах се в мислите си към всички събития, които се бяха случили, откакто бях дошъл в Перу. Разбирах, че откровенията на Ръкописа се бяха слели в съзнанието ми в едно цялостно светоусещане. Бях се пробудил към мистичния начин, по който се разгръщаше животът ми, както се разкриваше в Петото откровение. Разбирах също, че цялата култура предчувства отново тази мистика и бяхме в процес да

формираме в себе си един нов мироглед, както се посочваше във Второто откровение. Третото и Четвъртото ми бяха посочили, че вселената е всъщност една разгърната система от енергия и че конфликтите между хората са основани на недостиг и борба за тази енергия.

Петото откровение ми откриваше, че можем да сложим край на този конфликт като започнем да се зареждаме с енергия от един по-висш източник. За мене самия тази способност почти се бе превърнала в навик. И Шестото откровение, че можем да се освободим от старите си натрапчиви роли и да открием истинската си същност, постоянно отекваше в съзнанието ми. А Седмото откровение показваше как да се осъществи еволюирането на тази истинска същност: като формулираме въпросите си, интуитивно разбираме какво да предприемем и получаваме отговор. Да се включим в този магичен поток беше истинската тайна на щастието.

А Осмото откровение разкриваше ключа за това как да се съхранява тази мистерия и постоянно да се получават отговорите, когато знаем как да се отнасяме към другите, да извличаме най-доброто от тях.

Всички откровения се бяха интегрирали в единно съзнание, което бе отворено и будно. Оставаше Деветото откровение, което трябваше да разкрие крайната цел на еволюцията. Бяхме попаднали на част от него. Какво ли криеше останалото?

Отец Санчес дръпна камионетката встрани от пътя.

– Вече сме на четири километра от мисията на кардинал Себастиан – каза той. – Мисля, че трябва да поговорим с него.

– Добре.

– Не зная какво бихме могли да очакваме, но струва ми се, че не ни остава нищо друго, освен да караме право нататък.

– Голяма ли е мисията му?

– Доста. Развивал я е в продължение на двайсет години. Избрал е тъкмо това място, за да служи на индианците от отдалечените райони, които са му се стрували пренебрегнати. Но сега тук пристигат ученици от всички краища на Перу. Той има административни задължения и към църковните организации в Лима, но към тази мисия храни особени чувства. Той е напълно отдаден на работата си тук.

Санчес ме погледна в очите.

– Моля те да бъдеш нащрек. Може да изпаднем в ситуация, в която ще имаме нужда от взаимната си помощ.

След тези думи Санчес подкара колата. Няколко километра не срещнахме никого, после минахме покрай два военни джипа, паркирани

отдясно на пътя. Военните вътре подозрително ни изгледаха, докато минавахме покрай тях.

– Е, вече знаят, че сме тук – каза отец Санчес.

След около километър стигнахме входа на мисията. Голяма желязна врата преграждаше павирания път. Макар че порталът беше отворен, един джип и четирима войника преградиха пътя ни и ни дадоха знак да спрем. Един от военните предаде съобщение по радиопредавателя.

Един от войниците приближи и Санчес му се усмихна.

– Аз съм отец Санчес, идвам при кардинал Себастиан.

Войникът огледа Санчес, после мене. Обърна се и приближи към войника с радиопредавателя. Предадоха съобщение, без да откъсват поглед от нас. Подир няколко минути войникът се върна и ни нареди да го последваме.

Джипът ни поведе по трилентова улица около стотина метра, докато стигнахме земите на мисията. Църквата бе каменна и масивна. Можеше да побере, както ми се стори, повече от хиляда души. От двете й страни се намираха две други сгради, които приличаха на учебни. И двете бяха четириетажни.

– Впечатляващо място – забелязах аз.

– Да, но къде ли са хората? – запита се той. Едва сега ми направи впечатление, че по пътеките и алеите не се забелязваше никой.

– Себастиан ръководи тук прочута духовна семинария – каза Санчес. – Защо ли ги няма студентите му?

Войниците ни поведоха към входа на църквата и учтиво, но твърдо ни помолиха, да слезем от колата и да ги последваме вътре. Докато изкачвахме циментовите стъпала, забелязах няколко камионетки, паркирани зад съседната сграда. Наблизо стояха трийсет-четирийсет войника. Влязохме и бяхме преведени през олтарата до една малка стаичка. Там ни претърсиха щателно и ни казаха да почакаме. Войниците излязоха и заключиха вратата зад себе си.

– Къде е кабинетът на Себастиан? – попитах аз.

– В задната част на църквата – отвърна Санчес.

Вратата внезапно се отвори. Охраняван от няколко войника, пред нас се изправи Себастиан. Стоеше висок и изпъчен.

– Какво те води насам? – обърна се Себастиан към Санчес.

– Искам да поговоря с теб – отвърна Санчес.

– За какво?

– За Деветото откровение на Ръкописа.

– Няма какво да се говори. То няма никога да бъде открито.

– Ние знаем, че ти вече си го открил. Себастиан погледна сепнато.

– Няма да допусна този Ръкопис да се разпространи – каза той. – Той не отговаря на истината.

– Откъде знаеш, че не отговаря на истината? – попита Санчес. – Може би грешиш. Позволи ми да го прочета.

Докато гледаше Санчес, лицето на Себастиан омекна.

– Някога имаше доверие в мен. На времето не би се усъмнил в моята преценка.

– Зная – отвърна Санчес. – Ти си моят духовен учител, моят покровител. Аз създадох своята мисия, вдъхновен от теб.

– Преди да се появи този Ръкопис, ти се отнасяше с уважение към мене – каза Себастиан. – Не виждаш ли до какво разделение води той? Аз се опитах да те оставя да вървиш по своя собствен път. Дори не ти попречих, когато разбрах, че проповядваш откровенията. Но няма да допусна този документ да унищожи всичко онова, което нашата църква е градила.

Един войник приближи до Себастиан и поиска да говори с него. Себастиан хвърли поглед на Санчес, после се върна в храмовата зала. Още ги виждахме, но вече не чувахме разговора им. Съобщението очевидно хвърли в ужас Себастиан. Той се обърна и даде знак на всички войници да го последват, освен един, на когото той очевидно заповяда да остане тук с нас.

Войникът влезе в стаята и се облегна на стената с притеснен вид. Беше само на около двайсет години.

– Какво се е случило? – попита Санчес. Войникът само поклати глава.

– Може би нещо около Ръкописа, около Деветото откровение?

Войникът погледна учудено.

– Какво знаете вие за Деветото откровение? – тихо попита той.

– Дошли сме, за да го спасим – каза Санчес.

– И аз бих искал то да бъде спасено – отвърна войникът.

– Чел ли си го? – попита аз.

– Не – отвърна той. – Но съм чувал да се говори за него. То вдъхва нов живот на нашата религия.

Внезапно извън църквата се разнесоха изстрели.

– Какво става? – попита Санчес. Войникът застина на мястото си. Санчес нежно докосна ръката му:

– Помогни ни.

Младият войник отиде до вратата, огледа залата и каза:

– Някои са се вмъкнали в църквата и са откраднали копие от Деветото откровение. Изглежда, че още са наблизо.

Чуха се още изстрели.

– Трябва да се опитаме да им помогнем – обърна се Санчес към младежа.

Той изглеждаше ужасен.

– Трябва да направим нужното – настояваше Санчес. – Това ще бъде за доброто на целия свят.

Войникът кимна и каза, че е по-добре да минем в другия край на църквата, където е по-спокойно и той би могъл да намери начин да ни помогне. Преведе ни през залата и нагоре по две стълбища до широк коридор, който минаваше по цялата ширина на църквата.

– Кабинетът на Себастиан е два етажа под нас – каза младежът.

Внезапно чухме стъпки на хора, които се спускаха по един съседен коридор и се насочваха право към нас. Санчес и войникът пред мен се шумгнаха в една стая вдясно. Не бих могъл да стигна дотам, тъй че се втурнах в предната врата и я затворих зад себе си.

Озовах се в една от учебните зали. Чинове, подиум, шкаф. Спуснах се към шкафа, намерих го отключен и се свих посред кутиите и няколко вмирисани на мухъл престилки. Опитах се да се скрия колкото се може по-добре, но знаех, че ако някой провереше в шкафа, щеше да ме открие. Стараех се да не мърдам, затаил дъх. Вратата на залата проскърца и се отвори. Няколко души влязоха и я обходиха. Единият като че тръгна към шкафа, но после се спря и се обърна в друга посока. Говореха високо на испански. После настъпи мълчание. Нищо не помръдваше.

Почаках десетина минути, преди бавно да откряна вратата на шкафа и да се огледам наоколо. Стаята беше празна. Отправих се към вратата. Не се чуваше ничие присъствие навън. Бързо приближих стаята, където Санчес и войникът се бяха скрили. За моя изненада установих, че изобщо не беше стая, а коридор. Заслушах се, но нищо не долових. Облегнах се на стената, чувствайки как коремът ме свива от безпокойство. Тихо подвिक्षах името на Санчес. Никакъв отговор. Бях сам. Свят ми се зави от тревога.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да си кажа, че трябва да запазя самообладание и да се изпълня с енергия. Полагах усилия няколко минути, докато цветовете и формите в коридора се откриоха по-ярко. Стремях се да обърна всичко наоколо с любов. Най-сетне се почувствах по-добре и отново се замислих за Себастиан. Ако той беше в кабинета си, Санчес щеше да отиде там.

Коридорът свършваше с друга стълба, тъй че слязох два етажа надолу. Огледах през вратата целия коридор. Беше празен. Отворих и тръгнах напред, без да зная къде точно отивам.

Тогава до мен долетя гласът на Санчес. Вратата на стаята, откъдето идваше, беше открената. Гласът на Себастиан отекваше в отговор. В момента, в който доближих вратата, един войник отвътре внезапно я отвори и насочи пушката си към сърцето ми. Накара ме да вляза и да се изправа до стената. Санчес ми хвърли признателен поглед и докосна слънчевия си сплит с ръка. Себастиан възмутено клатеше глава. Младият войник, който ни беше помогнал, не се виждаше никъде.

Знаех, че жестът на Санчес с ръка на слънчевия сплит означава нещо. Реших, че сигурно се нуждае от енергия. Докато говореше, аз насочих цялото си внимание към лицето му, опитвайки се да видя висшата му душа. Енергийното му поле се разшири.

– Не можеш да попречиш на истината – каза Санчес. – Хората имат правото да я знаят.

Себастиан погледна Санчес снизходително.

– Тези откровения противоречат на писанията. Те не могат да отговарят на истината.

– Но дали наистина им противоречат или по-скоро ни сочат как да ги разбираме?

– Ние знаем какво означават писанията – каза Себастиан. – Знаели сме го от векове. Забравил ли си твоето образование, годините на учение?

– Не, не съм – отвърна Санчес. – Но зная също, че откровенията разширяват нашия духовен хоризонт. Те...

– Според кого? – избухна Себастиан. – Кой все пак е написал този Ръкопис? Някакъв езичник от майте, който е успял да научи някак си арамейски? Какво са знаели всичките тези хора? Вярвали са в магически места и мистична енергия. Те са били примитивни. Руините, където Деветото откровение беше открито, се наричат Селестински храмове, тоест *Небесни* храмове. Нима една подобна култура би могла да знае за небето каквото и да било?

– И нима тази култура е оставила нещо трайно? – продължи той. – Не. Никой не знае какво се е случило с майте. Просто са изчезнали без да оставят и следа. А ти искаш да вярваме в този Ръкопис? Този документ иска да изкара, че хората владеят този свят, сякаш от нас зависят промените, които стават в света. А не е така. Те зависят от Бога. Единственият избор, пред който са изправени хората, е дали да приемат

ученията на писанията и да постигнат спасение на душите си.

– Но помисли само – отвърна Санчес. – Какво всъщност означава да приемеш писанията и да постигнеш спасение? Какъв е процесът, чрез който се осъществява това? Нима Ръкописът не ни посочва точно процеса, чрез който ние ставаме по-духовни, свързани с Бога, спасени – начина, по който наистина се чувства човек? И не ни ли показват Осмото и Деветото откровение какво би станало, ако всеки започне да постъпва така?

Себастиан поклати глава и се отдалечи, след което се обърна и направо прониза Санчес с погледа си.

– Та ти дори не си виждал Деветото откровение.

– Виждал съм част от него.

– И как е станало това?

– Разказах ми част от него преди да дойдем тук. Друга една част прочетох преди няколко минути.

– Какво?! Как стана това?

Санчес приближи към по-възрастния свещеник.

– Кардинал Себастиан, хората навсякъде желаят да им се открие това последно откровение. То дава възможност останалите откровения да бъдат видени в перспектива. То ни посочва каква съдба ни очаква. Какво всъщност представлява духовното съзнание!

– Ние знаем много добре какво представлява духовното съзнание, отец Санчес.

– Наистина ли? Струва ми се, че не. Прекарали сме векове наред в приказки за него, представяли сме си го, изповядвали сме вярата си в него. Но винаги сме характеризирали връзката с Бога като нещо абстрактно, нещо, в което вярваме само с разума си. И винаги сме налагали тази връзка като нещо, което човек е задължен да приеме, за да се предпази от всяко зло, а не за да спечели нещо добро и величествено. Ръкописът описва какво вдъхновение идва, когато ние наистина обикнем другите и животът ни започне да еволюира.

– Еволюира! Еволюира! Чуй се от страни, отче, ти винаги си се борил срещу влиянието на теорията за еволюцията. Какво е станало с теб?

Санчес прие предизвикателството спокойно.

– Да, борил съм се срещу идеята за еволюцията, която отрича Бога, която обяснява развитието на вселената без отношение към Бога. Но сега виждам, че истината е в един синтез между научния и религиозния подход. Истината е, че еволюцията е начинът, по който Бог е творил и продължава да твори.

– Но еволюция не съществува – възпротиви се Себастиан. – Бог е създал този свят и това е всичко.

Санчес погледна към мен, но аз няхах никакви идеи по въпроса.

– Кардинал Себастиан – продължи той, – прогресът на всяко следващо пойоление представлява еволюция във възгледите, еволюция към едно по-високо духовно ниво и вибрация. Всяко поредно поколение приема в себе си все повече енергия и натрупва повече истина и после предава този статус на хората от следващото поколение, които развиват този процес но-напред.

– Това са глупости – каза Себастиан. – Има само един начин да станеш по-духовен и той е – като следваш примерите на писанията.

– Точно така! – възкликна Санчес. – Но отново, какви са тези примери? Нима историята на писанията не е история на хора, които се научават да приемат Божествената воля и енергия в себе си? Нима ранните пророци от Стария завет не са учили хората да правят именно това? И нима именно тази отвореност за Божествената енергия не е намерила своята кулминация в живота на един син на дърводелец до степен да казваме, че той е самият Бог, дошъл на земята? Нима историята на Новия завет – продължаваше той – не е историята на хора, изпълнили се с енергия, която ги е преобразила? Нима самият Исус не казваше, че онова, което прави Той, можем и ние да го правим и дори повече от това? Ние никога не сме вземали тези негови думи сериозно, поне досега. Едва сега започваме да разбираме онова, за което е говорел Исус, пътя, към който ни е водел. Ръкописът изяснява смисъла на думите му! Начина, по който да ги осъществим!

Себастиан отмести поглед. Лицето му бе почервеняло от гняв. По време на една пауза в разговора, офицер от висш ранг се втурна в стаята и доложи на Себастиан, че нарушителите са били забелязани.

– Погледнете! – възкликна офицерът и посочи през прозореца. – Ето ги там!

На триста-четиристотин метра оттук можеха да се видят два силуета, които бягаха през откритото поле и се бяха насочили към гората. Неколцина войника в края на полето се готвеха да открият стрелба.

Офицерът отмести поглед от прозореца и погледна към Себастиан с вдигнат радиопредавател.

– Ако успеят да стигнат в гората, ще бъде по-трудно да ги заловим – каза той. – Имам ли вашето разрешение да открия огън?

Докато наблюдавах двамата бегълци, внезапно разпознах кои са.

– Та това са Джулия и Уил! – извиках аз. Санчес се приближи още

повече до Себастиан.

– В името на Бога, не убивай тези хора! Офицерът продължаваше да настоява:

– Кардинал Себастиан, ако искате този Ръкопис да бъде задържан, трябва веднага да дам заповед за огън. Направо замръзнах.

– Отче, довери ми се – говореше Санчес. – Този Ръкопис няма да подкопае нищо от онова, което си градил и отстоявал. Не убивай тези хора.

Себастиан поклати глава.

– Да се доверя на теб...?

После седна на бюрото си и погледна към офицера.

– Никой не бива да бъде убит. Кажете на войниците си да ги заловят живи.

Офицерът кимна и излезе от стаята. Санчес каза:

– Благодаря ти. Ти взе едно вярно решение.

– Да не убивам, да – каза Себастиан. – Но няма да променя мнение-то си. Този Ръкопис е проклетие. Той ще подкопае духовните авторитети и йерархии в основата им. Ще накара хората да си въобразят, че духовната им съдба е в техните собствени ръце. Ще подрони дисциплината, която се изисква, за да бъдат приобщени всички хора на планетата към църквата и хората ще останат неподготвени за второто пришествие – той изгледа Санчес сурово. – В този момент насам пристигат стотици военни части. Нито вие, нито който и да било може да направи нещо. Деветото откровение няма никога да излезе от Перу. А сега напуснете мисията.

Когато потеглихме, наистина чухме приближаването на десетки камиони в далечината.

– Защо ли ни пусна? – запитах аз.

– Сигурно мисли, че това не променя нещата – отвърна Санчес. – Че не можем и без друго нищо да направим. Наистина не зная какво да мисля – той срещна погледа ми, – Както се оказа, не успяхме да го убедим.

И аз бях объркан. Какво означаваше това? Може би в края на краищата не сме били там, за да убедим Себастиан. Може би от нас се очакваше само да отклоним вниманието му.

Обърнах поглед към Санчес. Той бе съсредоточил цялото си внимание към пътя и се оглеждаше за някаква следа от Уил и Джулия. Бяхме решили да свърнем в посоката, където бяха побягнали, но така и нищо не можахме да видим досега. Докато пътувахме, мислите ми се

отплеснаха към Селестинските руини. Представих си ги как изглеждат: разкопките, палатките на учените, пирамидалните структури, които се мерзелееха в далечината.

– Като че ли ги няма в тази гора – каза Санчес. – Може би са били с кола. Трябва да вземем решение какво да правим.

– Струва ми се, че трябва да отидем при руините – казах аз.

Той ме погледна.

– Може би си прав. Няма къде другаде да отидем. Санчес сви в посока на запад.

– Какво знаеш за тези руини? – попитах аз.

– Били са строени от две различни култури, както ми каза Джулия. Първата, на майте, е имала процъфтяваща цивилизация там, въпреки че крепостите са били по на север в Юкатан. По необясним начин всички следи от тяхната цивилизация внезапно са изчезнали около 600-та година пр.н.е. без никаква видима причина. Инките по-късно са развили своята цивилизация на същото това място.

– Какво според теб се е случило с майте? Санчес обърна очи към мен.

– Не зная.

Няколко минути пътувахме мълчаливо и тогава аз внезапно си спомних, че отец Санчес бе казал на Себастиан, че е прочел още от Деветото откровение.

– Как си попаднал на други части на Деветото откровение? – попитах аз.

– Младият войник, който ни помогна, знаеше къде е скрита друга негова част. След като двамата с теб се разделихме, той ме заведе в една стая и ми я показа. Тя добавяше само още няколко идеи към онова, което Фил и Добсън разказаха, но ми даде аргументите, които използвах при разговора със Себастиан.

– Какво по-специално се казваше там?

– Че Ръкописът ще хвърли яснота върху много от религиите. И ще им даде възможност да осъществят техните обещания. Всички религии, казваше се там, се отнасят до едно и също – как човечеството да намери връзка с по-висш източник на енергия. И всички религии говорят за възприемане на Бога вътре в себе си, възприемане, което ни изпълва, прави ни повече от онова, което сме. Религиите се корумпират, когато техните водачи се заемат да обясняват Божията воля на хората, вместо да им покажат как да открият пътя към нея в самите себе си. В Ръкописа се казва, че веднъж в историята един човек ще познае точно начина за

свързване с Божествената енергия и воля и така ще стане траен пример, че такова свързване е възможно – Санчес обърна очи към мен. – Нима Исус не направи тъкмо това? Не е ли той увеличил своята енергия и вибрация, докато е бил достатъчно светъл, за да ...? – Санчес не довърши изречението си и като че ли потъна в дълбок размисъл.

– За какво се замисли? – попитах аз. Санчес изглеждаше смутен.

– Не зная. Копието, което ми предостави войникът, свършваше на това място. Там се казваше, че този човек ще озари пътя, който цялата човешка раса е обречена да поеме. Но там не се казваше къде води този път.

Петнайсетина минути пътувахме мълчаливо. Опитах се да получа някакъв знак за онова, което предстои, но не ми хрумваше нищо. Изглежда се насилвах.

– Ето ги руините – каза Санчес.

Отвъд гората вляво от пътя пред нас се открояваха три големи пирамидални постройки. След като паркирахме и приближихме до тях, можах да различа, че пирамидите са построени от дялан камък и разположени на равно разстояние от около трийсетина метра една от друга. Между тях се намираще област, покрита с по-гладък камък. В основата на пирамидите бяха разположени няколко разкопкови бази.

– Виж там! – посочи Санчес по-далечната пирамида.

Една самотна фигура седеше пред пирамидата. С приближаването почувствах прилив на енергия. Когато стигнахме по средата на мястото, покрито с каменна настилка, се почувствах невероятно изпълнен с енергия. Погледнах към Санчес и той повдигна едната си вежда. Когато приближихме, разпознах Джулия, седнала на пирамидата с кръстосани крака. Държеше някакви книжа на скута си.

– Джулия – извика Санчес.

Джулия се обърна и се изправи. Лицето ѝ грееше.

– Къде е Уил? – попитах аз.

Джулия посочи вдясно. Там, на около стотина метра стоеше Уил. Той бе сякаш целият озарен в гаснещата здрачевина.

– Какво прави? – попитах аз.

– Деветото откровение – отвърна Джулия и ни посочи книгата. Санчес каза на Джулия, че сме видели част от откровението, онази част, в която се предричаше, че човешкият свят ще бъде трансформиран по пътя на съзнателната еволюция.

– Но-къде ще ни отведе тази еволюция? – попита Санчес.

Джулия не отговори. Тя само вдигна книгата в ръце, сякаш

очакваше да прочетем мислите ѝ.

– Какво? – попитах аз.

Санчес се протегна и докосна ръката ми. Погледът му ми напомни да бъда нащрек и да чакам.

– Деветото откровение разкрива нашата върховна предопределеност – каза Джулия. – Прави всичко кристално ясно. То отново казва, че ние, хората, сме върхната точка на цялата еволюция. Говори, че материята започва в една проста форма и нейната сложност постепенно започва да се увеличава, елемент след елемент, после вид след вид, винаги еволюирайки към по-високо състояние на вибрация.

– Когато се появяват първобитните хора, ние сме продължили безсъзнателно този еволюционен процес чрез завладяване на другите и печелене на енергия и придвижване по малко все по-напред, и след това като самите ние сме бивали завладявани от други и сме губели енергия. Този физически конфликт е продължил, докато сме установили демокрация, система, която не поставя край на конфликтите, но ги премества от физическото на мисловното ниво.

– Сега – продължаваше Джулия, – започваме да осъзнаваме целия този процес. Можем да видим, че цялата човешка история ни е подготвяла да постигнем съзнателна еволюция. Сега можем да увеличим нашата енергия и да преживеем случайностите съзнателно. Това води еволюцията напред с една по-бърза стъпка, като издига нашите вибрации на още по-високо ниво.

Тя се подвоуми за момент, погледна към всеки от нас и после повтори думите си:

– Нашето предопределение е да продължим да увеличаваме своето енергийно ниво. А когато то се увеличава, нивото на вибрация на атомите на нашето тяло също се увеличава.

Тя отново се подвоуми.

– Какво значи това? – попитах аз.

– Значи – каза Джулия, – че ние ставаме все по-светли, по-изчистено духовни.

Погледнах Санчес. Той бе съсредоточил цялото си внимание върху Джулия.

– Деветото откровение – продължаваше Джулия – твърди, че когато ние хората продължим да увеличаваме нашите вибрации, ще стане нещо удивително. Цели групи от хора, когато достигнат определено равнище, изведнъж ще започнат да стават невидими за онези, които вибрират на по-ниско равнище. На хората от по-ниското равнище ще им се струва,

че онези просто са изчезнали, но цялата група ще се държи така, сякаш те продължават да са тук – само дето ще изглеждат по-светли.

Докато Джулия говореше, забелязах известна промяна в тялото и лицето ѝ. Тялото ѝ започваше да добива характерните черти на енергийното ѝ поле. Чертите ѝ продължаваха да са ясни и определени, но то не се състоеше вече от мускулите и кожата, които бяха пред мен. Тя изглеждаше така, сякаш бе съставена от чиста светлина, озарена отвътре.

Погледнах към Санчес. Той изглеждаше по същия начин. За моя изненада всичко започваше да изглежда така: пирамидите, камъните под краката ми, гората наоколо, ръцете ми. Красотата, която възприемах, превъзходеше всичко, което бях преживявал преди, дори и на върха на хълма.

– Когато хората започнат да издигат вибрациите си до ниво, при което останалите няма да могат да ги виждат – продължи Джулия, – това ще бъде знак, че ние преодоляваме границата между този свят и онзи свят, от който сме дошли и в който отиваме след смъртта си. Това съзнателно преминаване е пътеката, посочена ни от Христос. Той се е отворил за енергията, тъй че е станал толкова лек, че можел да ходи по водата. Преодолял е смъртта още тук, на Земята и е бил първият, който е прекосил отвъд, за да отвори физическия свят за духовния. Неговият живот е показал как може да стане това и ако ние се свържем със същия източник, можем да тръгнем по същия път, стъпка подир стъпка. В някакъв момент всеки ще започне да вибрира достатъчно високо, тъй че ще можем да вървим по небето, запазвайки същата си форма.

Забелязах, че Уил бавно приближава към нас. Движенията му изглеждаха необикновено грациозни, сякаш се плъзгаше.

– Откровението казва – продължи Джулия, – че повечето индивиди ще постигнат това ниво на вибрация през третото хилядолетие, и то групово с хората, с които са близки. Но някои култури в историята вече са постигнали тази вибрация. Според Деветото откровение майте са прекосили отвъд заедно.

Джулия рязко спря да говори. Зад нас чухме приглушени гласове на испански. Десетки войници навлизаха в руините и идваха право към нас. За моя изненада, не почувствах страх. Войниците продължиха да вървят в наша посока, но за учудване не точно насреща ни.

– Те не могат да ни видят! – възкликна Санчес. – Ние вибрираме на твърде високо ниво!

Отново погледнах към войниците. Той беше прав. Те вървяха на шест-седем метра от нас, без изобщо да ни забелязват.

Внезапно чухме силни викове на испански близо до пирамидите вляво. Войниците най-близо до нас се спряха и се втурнаха в тази посока.

Напрегнах се да видя какво става. Друга група войници се появиха откъм гората, сграбчили за ръце двама души – Добсън и Фил. Бях разтърсен от тяхното залавяне и усетих как нивото на енергията ми се понижи. Погледнах към Санчес и Джулия. И двамата бяха вперили поглед във войниците и изглеждаха също така обезпокоени.

– Почакайте! – като че ли се чу викът на Уил от обратната посока. – Не губете енергия!

Не толкова чух, колкото усетих думите му. Звучаха леко завалено.

Обърнахме се и видяхме Уил, който бързо приближаваше към нас. Докато го гледахме, той изглежда каза още нещо, но този път думите му бяха напълно неразбираеми. Дадох си сметка, че трудно се съсредоточавам. Образът му започваше да става мъглив и изкривен. Постепенно, докато гледах, без да мога да повярвам на очите си, той напълно изчезна.

Джулия се обърна към мене и Санчес. Нивото на енергията ѝ беше по-ниско, но тя беше напълно непоколебима, сякаш случилото се токущо я бе накарало да проумее нещо.

– Не успяхме да задържим вибрацията – каза тя. – Страхът понижава вибрацията неимоверно много.

Тя погледна към мястото, където Уил бе изчезнал от погледа ни.

– В Деветото откровение се казва, че някои хора могат да прекосят отвъд понякога, но всеобщо това няма да може да се осъществи, докато не преодолеем страха, докато не успеем да поддържаме едно достатъчно високо вибрационно ниво при всички обстоятелства.

Вълнението на Джулия нарасна.

– Не виждате ли? Още не можем да го постигнем, но ролята на Деветото откровение е да спомогне да повярваме в своите възможности. Деветото откровение посочва каква е целта, към която вървим. Останалите откровения създават картина на света като свят на невероятна красота и енергия и на самите нас като хора, които увеличават своята връзка с него и виждат тази красота.

– Колкото повече красота можем да видим, толкова повече еволюираме. Колкото повече еволюираме, толкова на по-високо ниво вибрираме. Деветото откровение ни показва, че в последна сметка нашата повишена възприемчивост и вибрация ще ни отворят за небето, което е вече пред нас. Само че още не можем да го видим.

– Винаги когато се съмняваме в пътя, който следваме, или губим

перспективата на процеса, трябва да помним към какво еволюираме, какъв е смисълът на целия живот. Да постигнем небето на Земята – ето защо сме се родили на света. А сега знаем как може да бъде постигнато това... как ще бъде постигнато.

Тя млъкна за миг.

– Деветото откровение споменава, че съществува и Десето откровение. Струва ми се, че то трябва да разкрие...

Преди да довърши мисълта си, картечен огън изби каменните плочки край нозете ни. Всички залегнахме на земята, закривайки главите си с ръце. Никой нищо не каза, докато войниците дойдоха и конфискуваха книгата ни и поведоха всеки от нас в различна посока.

Първите седмици след залавянето ми бяха прекарани в постоянен страх. Енергийното ми ниво чувствително се понижи, когато един след друг офицерите ме разпитваха и ме заплашваха във връзка с Ръкописа.

Аз се правех на загубил ума и дума турист, който нищо не разбира. В края на краищата, наистина не знаех кои от останалите свещеници притежаваха копия и доколко се е разпространил документът сред широката общественост. Постепенно тактиката ми проработи. След време офицерите като че ли се умориха от мене и ме предадоха на група цивилни служители, които възприеха различен подход.

Тези служители се опитваха да ме убедят, че пътуването ми до Перу е било лудост от самото начало, затова защото според тях Ръкописът никога всъщност не е съществувал. Те твърдяха, че откровенията са измислени от малка групичка свещеници с намерението да предизвикат бунт.

Бил съм заблуден, казваха ми служителите, и аз ги оставих да си приказват.

След още време разговорите ни започнаха да стават едва ли не близки. Всички започнаха да се отнасят към мене като към невинна жертва на този заговор, като към лековерен янки, който е чел твърде много приключенски романи и се е озовал изгубен в чужда страна.

И понеже енергията ми беше паднала ниско, може би щях да се поддам на това промиване на мозъка, ако не беше станало нещо друго. Ненадейно бях препратен от военната база, където бях задържан, в една държавна следствена служба близо до летището на Лима – служба, където беше задържан и отец Карл. Това съвпадение ми върна част от загубената вяра.

Разхождах се в открития двор, когато за първи път го видях, седнал на една пейка да чете. Приближих като едва сдържах вълнението си и се

надявах да не привлече вниманието на служителите вътре в сградата. Когато седнах до него, той вдигна поглед към мен и се усмихна.

– Очаквах те – каза ми той.

– Така ли?

Остави книгата настрана, прочете му грееха от радост.

– Веднага щом пристигнахме заедно с отец Костус в Лима – поясни той, – ни задържаха поотделно и аз оттогава съм тук под арест. Не зная защо, но като че ли нищо не се случваше. Тогава започнах непрекъснато да си мисля за тебе – той ме погледна многозначително. – Затова и реших, че ще се появиш.

– Благодарен съм на съдбата, че те срещам – казах аз. – Научи ли какво се случи при Селестинските руини?

– Да – отвърна отец Карл. – Поговорих за малко с отец Санчес. Държаха го тук един ден, след което го отведоха.

– Как е? Знаеше ли нещо за останалите? А ми той? Дали няма да го хвърлят в затвора?

– За другите нищо не знаеше, а що се отнася до него самия – нямам представа. Стратегията на правителството е методично да издирва и унищожава всички копия на Ръкописа. После да представя цялата работа като огромна измислица. Вероятно всички ще бъдем напълно дискредитирани, но никой не знае какво още смятат да правят с нас.

– Ами копията на Добсън – казах аз, – Първото и Второто откровение, които са били оставени в Щатите?

– Вече са му ги отнели – отвърна отец Карл. – Отец Санчес ми каза, че агенти на правителството са открили къде са укрити и са ги откраднали. Очевидно е, че перуанските агенти са плъзнали навсякъде. Знаели са за Добсън от самото начало, както и за твоята приятелка Чарлин.

– Значи според тебе, когато правителството приключи с тази акция, няма да са останали никакви копия?

– Само по чудо може да остане нещо. Извърнах се. Усетих как придошлата ми енергия намалява.

– Ти разбираш какво означава това, нали? – попита отец Карл.

Погледнах го, но нищо не казах.

– Това означава – продължи той, – че всеки от нас трябва съвсем точно да запомни какво е казано в Ръкописа. Ти и Санчес не сте успели да убедите кардинал Себастиан да се откаже да го преследва. Но все пак сте го задържали достатъчно дълго, за да бъде разбрано Деветото откровение. Сега съдържанието му трябва да се разпространява устно. Това е една от твоите задачи.

Почувствах се така, сякаш над мен се упражняваше насилие и станал резервиран. Облегнах се на пейката и се загледах встрани, което накара отец Карл да се размее. Тогава, точно в този момент и двамата усетихме, че няколко служители от посолството ни наблюдават от един прозорец.

– Слушай – каза бързо отец Карл. – Отсега нататък откровенията трябва да бъдат споделяни с хората. Всеки човек, щом веднъж добие познание и се увери, че информацията е истинна, трябва да предаде познанието на всеки, който е готов за него. Свързането с енергията е нещо, към което хората трябва да бъдат откренати, да говорят за него и да го очакват, в противен случай цялата човешка раса може да се върне назад към старата претенция да се търси смисъла на живота в това човек да упражнява власт над другите и да експлоатира планетата. Ако се върнем към подобни занимания, тогава няма да можем да оцелеем. Всеки от нас трябва да направи всичко, което може, за да извади това послание на бял свят.

Забелязах, че двамата служители бяха излезли във от сградата и се бяха отправили към нас.

– И още нещо – тихо каза отец Карл.

– Какво? – попитах аз.

– Отец Санчес ми каза, че Джулия е споменала нещо за Десето откровение. Още не е открито и никой не знае къде би могло да се намира.

Служителите бяха досами нас.

– Все ми се струва, че ще те освободят – продължи отец Карл. – Може да се окажеш единственият, който да го потърси.

Мъжете внезапно прекъснаха разговора ни и ме поведоха към сградата. Отец Карл се усмихна, махна ми с ръка и каза още нещо, но аз не можех напълно да му обърна внимание. Веднага щом отец Карл спомена за Десето откровение, бях погълнат от мисълта за Чарлин. Защо ли се замислих за нея? Как ли беше свързана тя с Десетото откровение?

Двамата мъже настояха да прибера малкото си вещи, които ми бяха останали и да ги последвам до входа на Посолството в една държавна кола. Оттам ме закараха направо на аерогарата сред тъпна пътници, където един от тях ми се усмихна едва и ме погледна зад тъмните си очила.

Усмивката му изчезна, когато ми връчи паспорта и билет за полет до Съединените щати ... и ми каза със силен перуански акцент никога, ама никога да не се връщам.

КРАЙ

© 1993 Джеймс Редфилд
© Мария Кръстева, превод от английски

James Redfield
The Celestine Prophecy, 1993

Източник: <http://izvorite.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2768>]